[illegible]

Victoria College

TABVLAE IN VSVM SCHOLARVM

EDITAE SVB CVRA IOHANNIS LIETZMANN

2

PAPYRI GRAECAE BEROLINENSES

COLLEGIT

WILHELM SCHVBART

BONNAE

A. MARCVS ET E. WEBER

OXONIAE: APVD PARKER ET FILIVM

MCMXI

PAPYRI GRAECAE BEROLINENSES

COLLEGIT

WILHELM SCHVBART

BONNAE
A. MARCVS ET E. WEBER
OXONIAE: APVD PARKER ET FILIVM
MCMXI

PRAEFATIO

Quae collegimus quinquaginta tabulis Papyrorum Graecarum specimina octoginta, omnia fere Berolini in Museis Regiis conservantur; duo antea Berolinensi tunc Cairensi recepta Museo ut imagine huc revocarentur benigne permisit qui illi praeest G. MASPERO (4 a. 43 b); unum Hammoniae scriniis publicis adscriptum (37 a) in usum nostrum prodidit E. MÜNZEL, qui bibliothecae praefectus est. Quibus viris clarissimis gratias agimus quam maximas.

In speciminibus ex ingenti multitudine papyrorum eligendis operam dedimus primum, ut discentibus materiem idoneam, qua imbuerentur arte legendi, proponeremus, deinde ut varia quae exstant papyrorum genera exemplis illustraremus, tum ut copiam haud spernendam conferremus viris artis palaeographicae peritis. Itaque et librorum fragmenta et litteras et documenta arte phototypica exprimenda curavimus atque ita disposuimus per tabulas, ut praeter omnia temporum ratio haberetur, inde a quarto a. Ch. n. saeculo usque ad octavum p. Ch. n. saeculum serie quadam constituta. Qua in re librorum fragmentis, quae temporum indicio carere solent, suum cuique locum dare temptavimus iudicio nostro freti. Tamen fieri non potuit, quin interdum ab ordine supra explicato discederemus tabularum angustiis coacti.

Quicumque specimina nostra perlegere vult eo consilio, ut a ludis puerorum ascendat gradatim ad gymnasia epheborum, ne tabularum ordinem sequatur caveat, quia sunt inter antiquissima quidem specimina, quae difficultate vix superari possint. Quam ob rem in usum discipulorum papyros praeter scriptorum fragmenta per tres classes secundum difficultates disposuimus, ita ut in una quaque classe temporum ordo observaretur.

I faciles: 2. 4 a. 7 a. 21 d. 22 a. b. 24. 27. 28. 32 a. b. 34 b. 35. 38 b. II mediae: 4 c. 6 a. 8 b. d. 9. 10. 14. 15 b. 16 a. b. 21 b. c. 25. 26 a. b. 33. 34 a. 37 a. b. c. 39. 41. 42 a. b. 45. 47. 49 b. III difficiles: 5. 8 c. e. 12. 13. 15 a. 21 a. 23. 36. 38 a. 46. 48 a. 49 a. c.

Scriptorum fragmenta: 1. 3. 4 b. 6 c. 7 b. 8 a. 11 a. b. 17. 18. 19 a. b. c. 20. 29 a. b. 30 a. b. 31. 40. 43 a. b. 44 a. b. 48 b. 50.

Haud raro papyros alibi imaginibus expressas denuo revocavimus, quia non solum gravissimas quasque conferre voluimus, sed etiam libros, qui illis imaginibus ornantur, non omnibus inter manus esse persuasum habemus. Sed quae recepit U. WILCKEN tabulis suis infra laudatis, consilio omisimus, hunc librum una cum nostro discipulis perlustrandum esse rati.

Imagines omnes iisdem sunt mensuris quibus papyri exceptis 4 a. 50 a, quas propter tabularum angustias diminuimus inviti.

Praefiximus tabulis nonnullas paginas typis expressas, quibus exposuimus haec: ubi esset scripta vel reperta papyrus, ubinam publici iuris facta, quae tractaret, quibus esset adscribenda temporibus, qualis esset manus librarii. Qua in re nihil nisi editionem principem attulimus.

Transcripsimus quamquam non omnes tamen multas, adiutamenta discipulo necessaria esse rati, ne initio difficultatibus obrueretur; accedit quod librorum quoque aditus omnibus patent, paucis usui sunt. Interpunctiones addidimus more nostro; quae inveniuntur in papyris crassis typis expressae sunt. Litterae incertae punctis significantur, uncis lacunae.

Quas exscripsimus papyros nosmet ipsi denuo perlegimus; quo fit, ut nonnulla rectiora exhiberi apud nos quam in libris editis opinemur; sed neque quae ipsi attulimus neque quae aliorum emendationibus usi recepimus adscribere voluimus, quia nostrum est tabulas legentibus proponere, textus denuo edere non est.

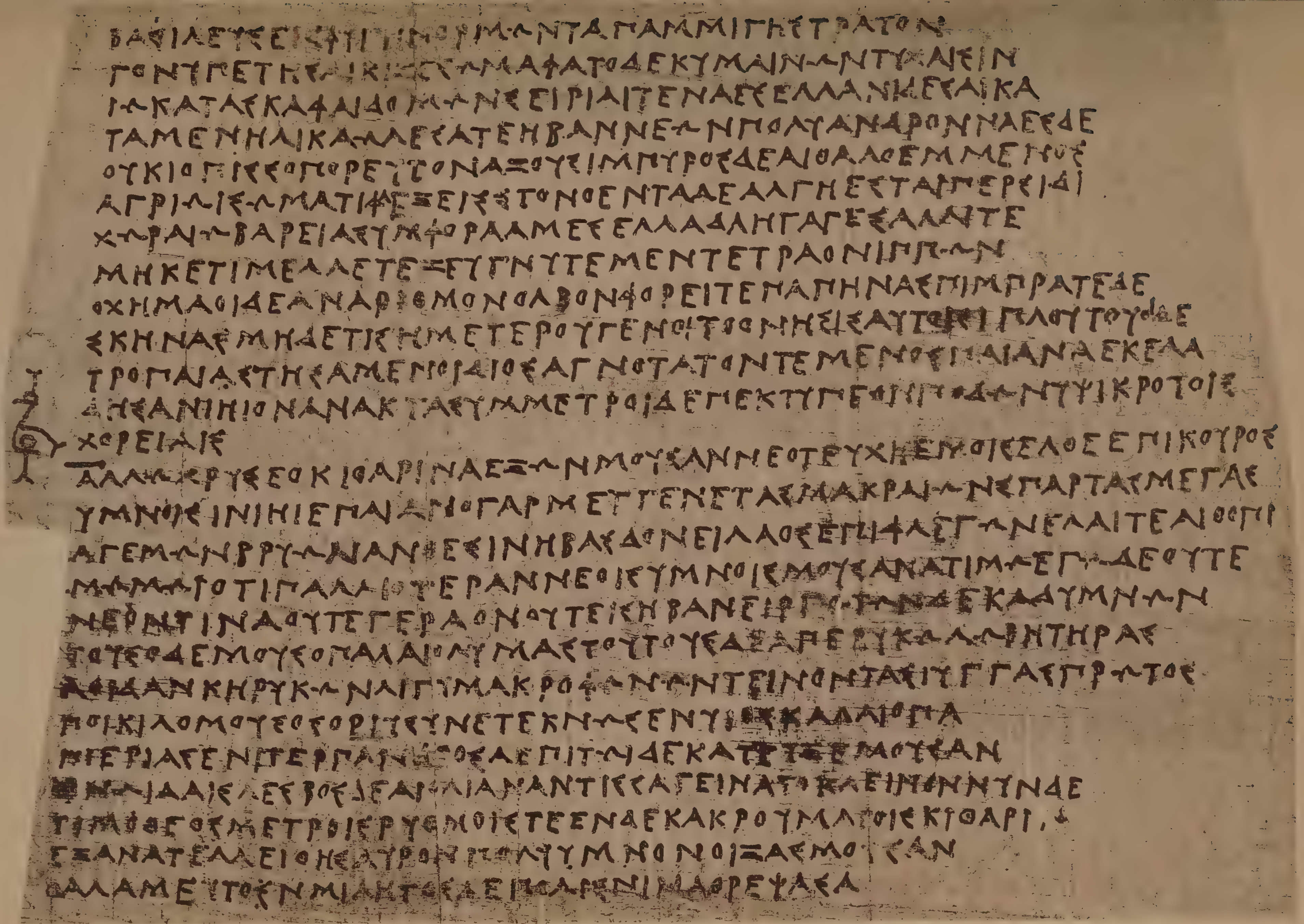
W. Schubart

I Palaeographica; similia.

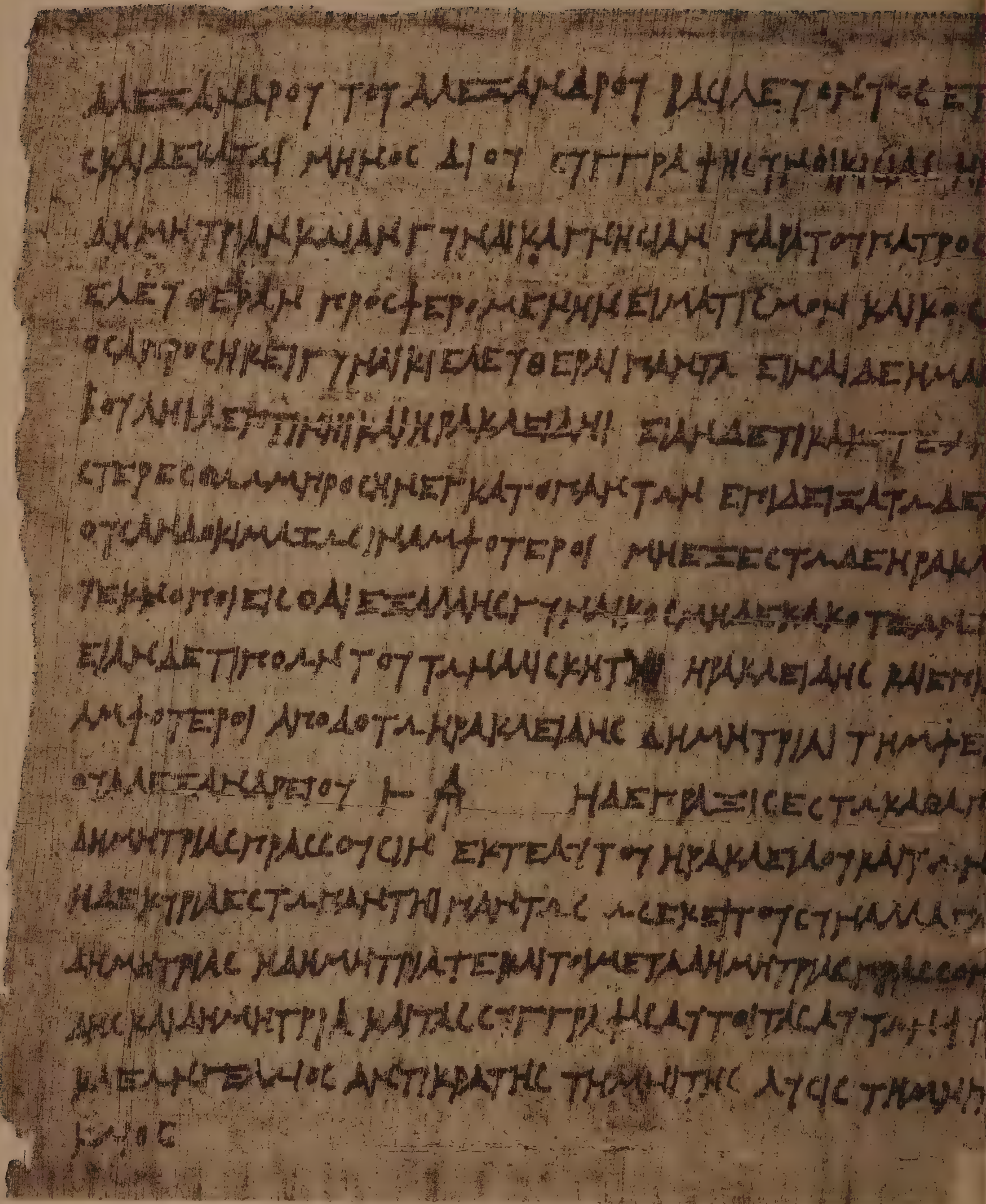
F. G. Kenyon, The Palaeography of Greek Papyri, Oxford 1899 (with 20 Fasc. and a table of alphabets).
De hoc libro scripsit U. Wilcken, Arch. f. Pap. I p. 354 sequ.
C. Wessely, Papyrorum scripturae Graecae specimina isagogica. Leipzig 1900.
U. Wilcken, Tafeln zur älteren griechischen Palaeographie. Leipzig 1891. De ostracis: idem, Griechische Ostraka I 816 sequ. P. Viereck, Die Ostraka des Berliner Museums I, Arch. f. Pap. I 450 sequ. cum conspectu compendiorum.
—, Recto und Verso, Hermes 22, 487 sequ.
Th. Birt, Das antike Buchwesen. 1882.
—, Die Buchrolle in der Kunst. 1907.
Dziatzko, Untersuchungen über ausgewählte Kapitel des antiken Buchwesens. Leipzig 1900.
H. Ibscher, Beobachtungen bei der Papyrusaufrollung, Arch. f. Pap. V 191 sequ.
W. Schubart, Das Buch bei den Griechen und Römern. (Handbücher der Kgl. Museen zu Berlin.) Berlin 1907.

II Papyrorum imagines insunt in his libris (omissis minoribus):

Aegyptische Urkunden aus den Kgl. Museen zu Berlin. Griechische Urkunden I. II. III. IV, 1—10 (BGU). Berlin, Weidmannsche Buchh. Sonderheft: Elephantine Papyri ed. O. Rubensohn.
The Amherst Papyri I. II. ed. Grenfell & Hunt (Amh.) London 1901.
Aristoteles, Ἀθηναίων πολιτεία, ed. Kenyon. 1891.
Bacchylides ed. Kenyon. 1897.
Berliner Klassikertexte: I Didymos, Komm. zu Demosthenes ed. Diels & Schubart. II Anonymer Komm. zu Platons Theaetet ed. Diels & Schubart. III Griech. Papyri mediz. u. naturwiss. Inhalts ed. Kalbfleisch & Schöne. IV Hierokles, Ethische Elementarlehre ed. v. Arnim. V Griechische Dichterfragmente (1 ep. & eleg., 2 lyr. & dramat.) ed. Schubart & v. Wilamowitz-Möllendorff. VI Altchristl. Texte ed. Schmidt & Schubart. Praeterea papyri I et II totae exstant arte phototypica expressae. Berlin, Weidmannsche Buchh.
Papyrus grecs d'époque byzantine I, 1 ed. Jean Maspero (Catalogue général des antiquités égyptiennes du Musée du Caire vol. 51). Kairo 1910 (Leipzig, Hiersemann).
Corpus Papyrorum Raineri archiducis Austriae I ed. Wessely (CPR).
Fayum Towns and their papyri ed. Grenfell & Hunt (Fay.). London 1900.
Papiri Greco-Egizii vol. I Papiri Fiorentini ed. Vitelli (Fior.). Milano 1906. vol. II ed. Comparetti.
The Flinders Petrie Papyri I. II ed. Mahaffy. III ed. Mahaffy & Smyly. Appendix 1894. Dublin (Petr.).
Griech. Pap. im Mus. des oberhess. Geschichtsvereins zu Giessen ed. Kornemann & P. M. Meyer. I, 1. 2. BGT. 1910 (Giss.).
Grenfell, An alexandrian erotic fragment and other Greek papyri. Oxford 1896 (Grenf. I).
Grenfell & Hunt, New classical fragments and other greek and latin papyri. Oxford 1897 (Grenf. II).
Griech. Papyrus-Urkunden der Hamburger Stadtbibliothek I, 1 ed. P. M. Meyer. BGT 1911 (Hamb.).
Herodas ed. Kenyon, Classical Texts 1891 (compl. facs. in sep. vol.).
The Hibeh Papyri I ed. Grenfell & Hunt. London 1906 (Hibeh).
Hypereides ed. Revillout. Paris 1892.
Papyri Graeci musei antiqu. publ. Lugduni-Batavi ed. Leemans I—II (Leid.) Facs. manu exarata.
Griech. Urkunden der Papyrussammlung zu Leipzig ed. Mitteis. BGT 1906. 1 tab.
Greek Papyri in the British Museum. I. II ed. Kenyon. III ed. Kenyon & Bell. IV ed. Bell cum 3 imaginum voluminibus. (Lond.).
Menandri comoedias, quas princeps ed. Lefebvre e papyro Cairensi, idem tabulis illustrabit.
The Oxyrhynchus-Papyri ed. Grenfell & Hunt I—VII. Oxford. (Oxyrh.)
Notices et extraits des manuscrits de la Bibliothèque Impériale tom. XVIII ed. Brunet de Presle. Paris 1865 (Paris. cum tabularum volumine.
Papyrus Reinach ed. Th. Reinach. Paris 1905.
Revenue Laws of Ptolemy Philadelphus ed. Grenfell. Oxford 1896 (Rev.).
Catalogue of the Greek Papyri in the John Rylands Library, vol. I ed. Hunt. 1911. (Ryl.)
Griech. Papyri der Kaiserl. Univ. u. Landesbibliothek zu Strassburg I, 1. 2 ed. Preisigke. Strassburg 1907 (Strassb.).
Die Septuaginta-Papyri u. andre altchristl. Texte ed. Deissmann. Heidelberg 1905.
The Tebtynis Papyri I. II ed. Grenfell & Hunt (Tebt.).
Papyri Graeci Regii Taurinensis Musei Aeg. ed. Peyron (Tor.) cum tabulis manu exar.
Der Timotheospapyrus ed. v. Wilamowitz. edit. phototypica. J. C. Hinrichs. Leipzig 1903.
Nonnulla papyrorum specimina inter libros medii aevi: New Palaeographical Society (London, British Museum).
Ostraca: Griech. Ostraka aus Aegypten und Nubien ed. Wilcken. 1899. 2 vol.

saec. IV a. C.

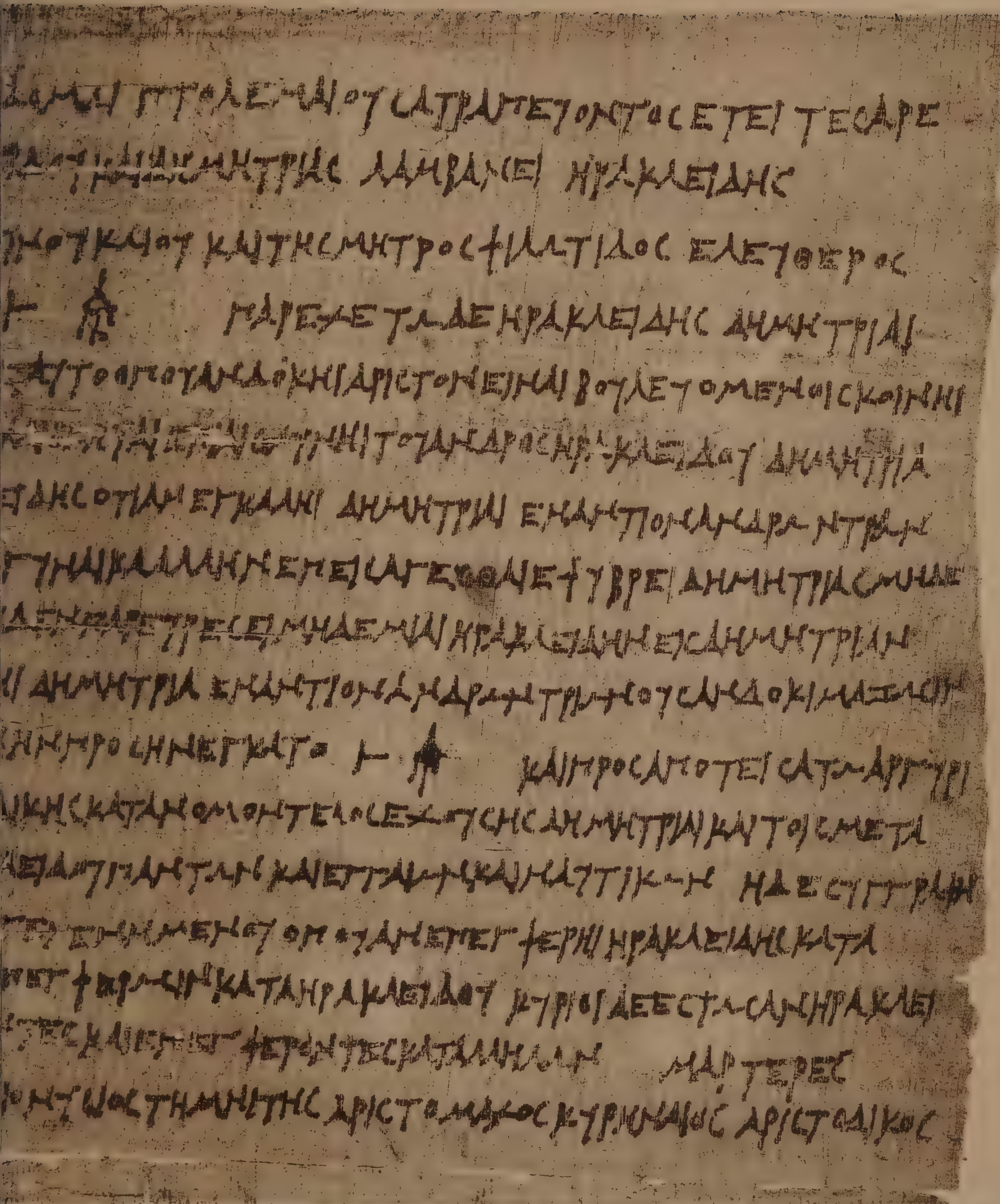

1

2

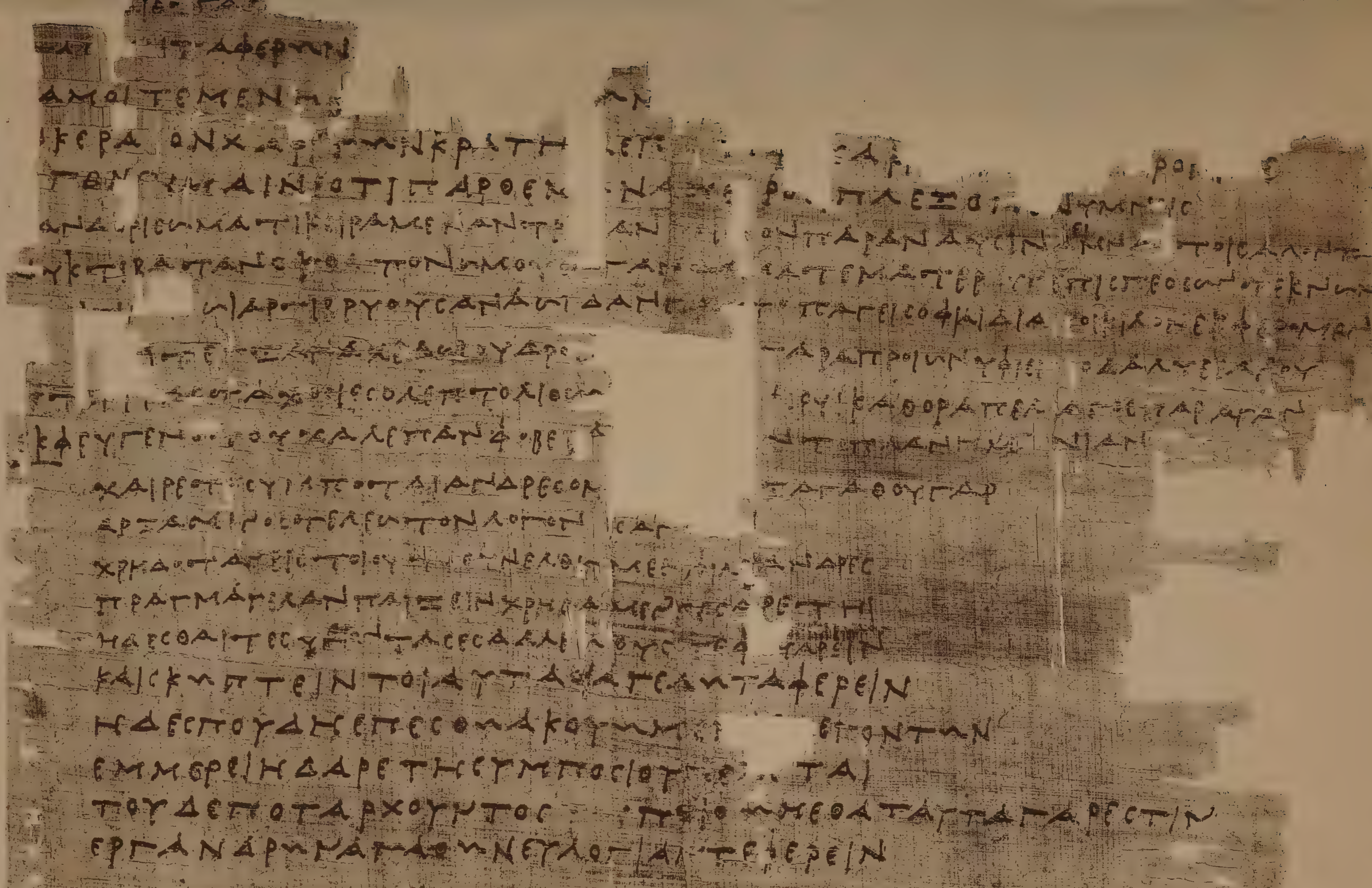
...ΔΟΜΩΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ CΑΤΡΑΠΕΥΟΝΤΟC ΕΤΕΙ ΤΕCΑΡΕ
...ΔΗΜΗΤΡΙΑC ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗC
...ΤΙΝΟΥ ΚΩΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗC ΜΗΤΡΟC ΦΙΛΩΤΙΔΟC ΕΛΕΥΘΕΡΟC
⊢ ... ΠΑΡΕΧΕΤΩ ΔΕ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗC ΔΗΜΗΤΡΙΑΙ
...ΑΥΤΟ ΟΠΟΥ ΑΝ ΔΟΚΗΙ ΑΡΙCΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΙC ΚΟΙΝΗΙ
...ΤΗΙ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟC ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑ
...ΕΙΔΗC ΟΤΙ ΑΝ ΕΓΚΑΛΗΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΡΙΩΝ
...ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΛΛΗΝ ΕΠΕΙCΑΓΕCΘΑΙ ΕΦΥΒΡΕΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑC ΜΗΔΕ
...ΡΕCΕΙ ΜΗΔΕΜΙΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΝ ΕΙC ΔΗΜΗΤΡΙΑΝ
...ΔΗΜΗΤΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΡΙΩΝ ΟΥC ΑΝ ΔΟΚΙΜΑΖΩCΙΝ
...ΗΝ ΠΡΟCΗΝΕΓΚΑΤΟ ⊢ ... ΚΑΙ ΠΡΟCΑΠΟΤΕΙCΑΤΩ ΑΡΓΥΡΙ
...ΔΙΚΗC ΚΑΤΑ ΝΟΜΟΝ ΤΕΛΟC ΕΧΟΥCΗC ΔΗΜΗΤΡΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙC ΜΕΤΑ
...ΚΛΕΙΔΟΥ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΓΓΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΩΝ Η ΔΕ CΥΓΓΡΑΦΗ
...ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΥ ΟΥ ΑΝ ΕΠΕΓΦΕΡΗΙ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗC ΚΑΤΑ
...ΕΠΕΓΦΕΡΩCΙΝ ΚΑΤΑ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΚΥΡΙΟΙ ΔΕ ΕCΤΩCΑΝ ΗΡΑΚΛΕΙ
...ΤΕC ΚΑΙ ΕΠΕΓΦΕΡΟΝΤΕC ΚΑΤ ΑΛΛΗΛΩΝ ΜΑΡΤΥΡΕC
...ΟΝΥCΙΟC ΤΗΜΝΙΤΗC ΑΡΙCΤΟΜΑΧΟC ΚΥΡΗΝΑΙΟC ΑΡΙCΤΟΔΙΚΟC

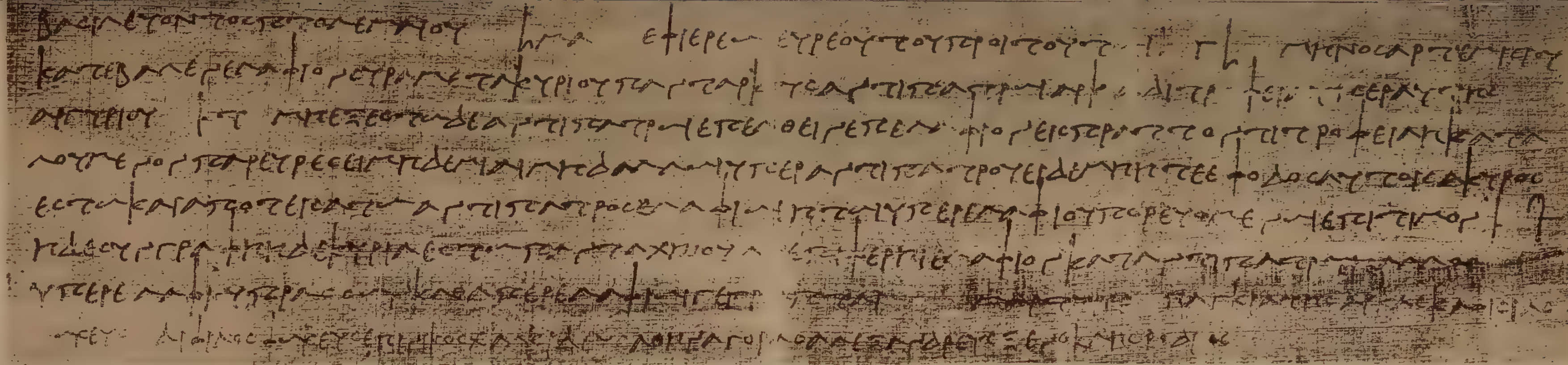
3

4

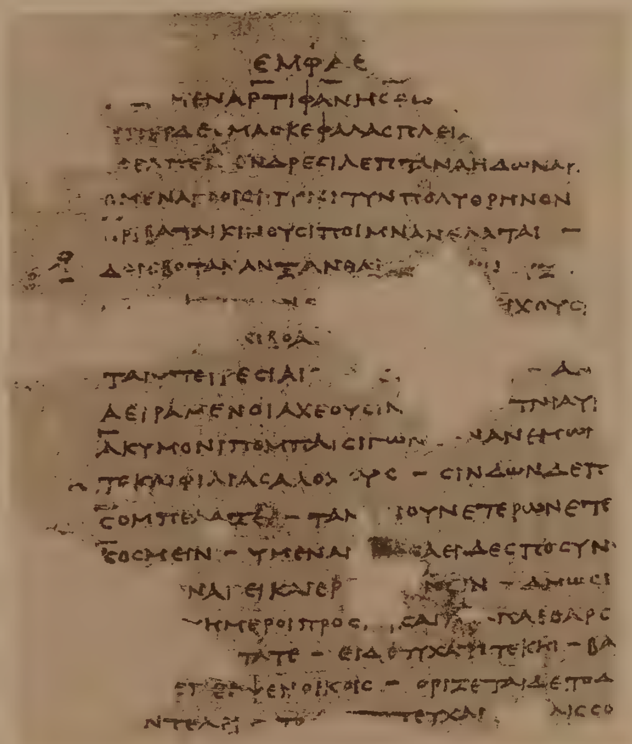

c. 300 a. C.

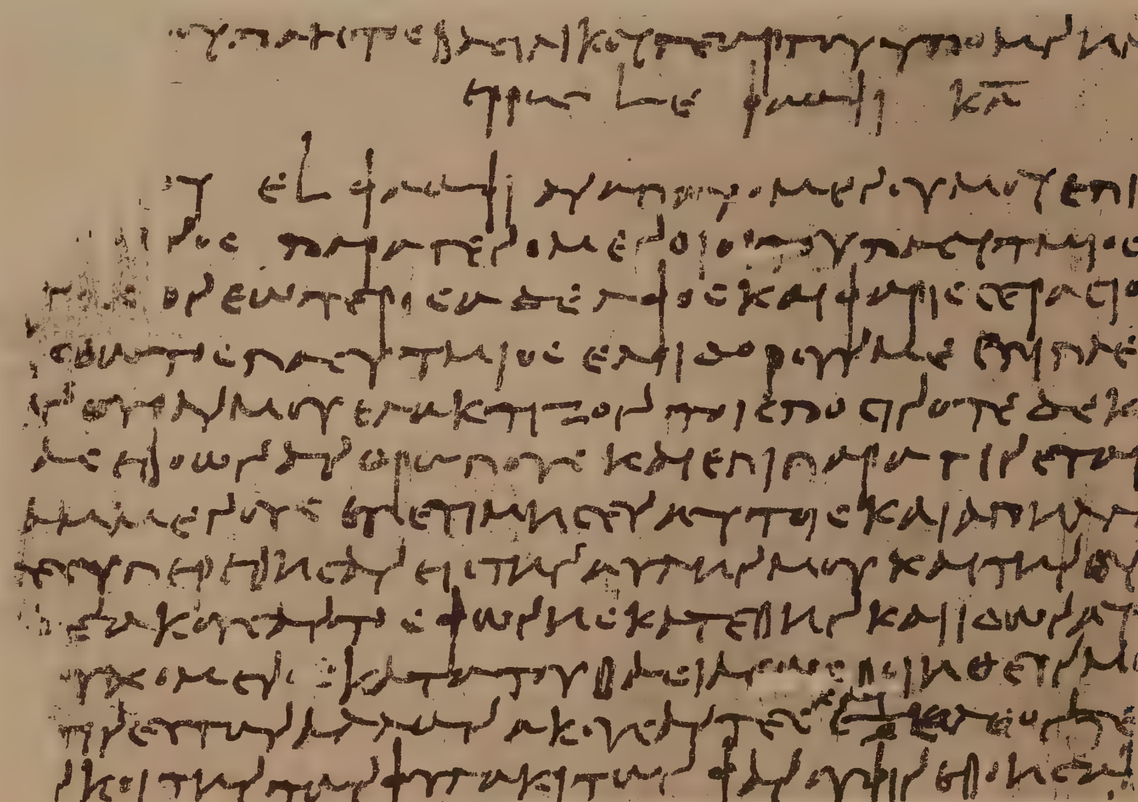
284/3 a. C.

b

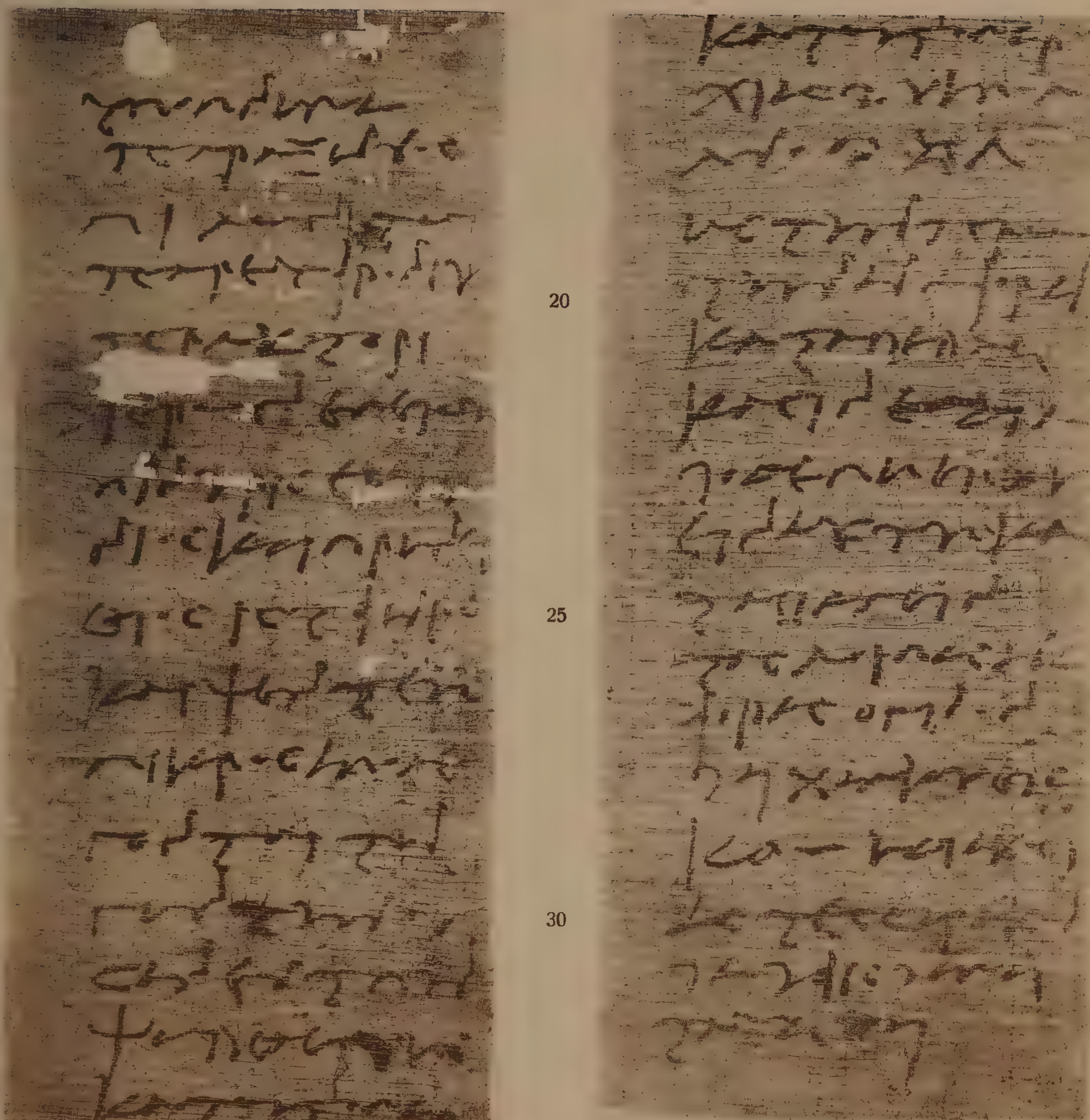

saec. III a. C.

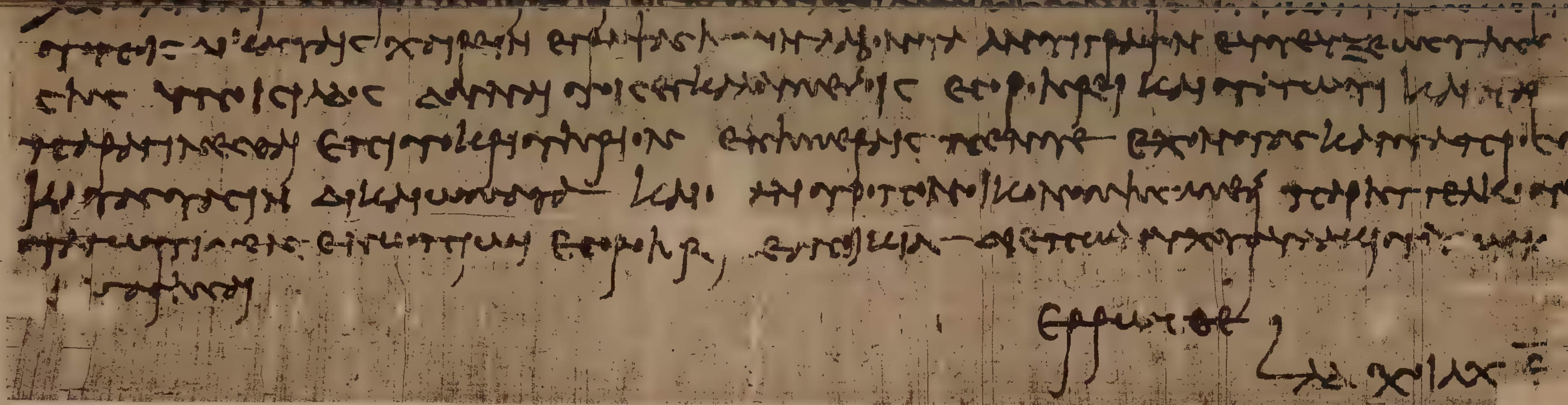
c

218 (243 ?) a. C.

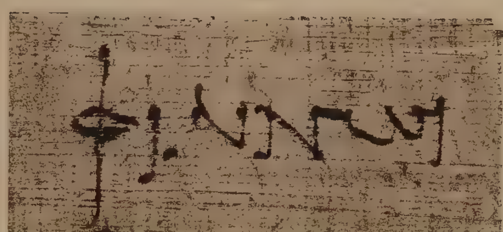

223/2 a. C.

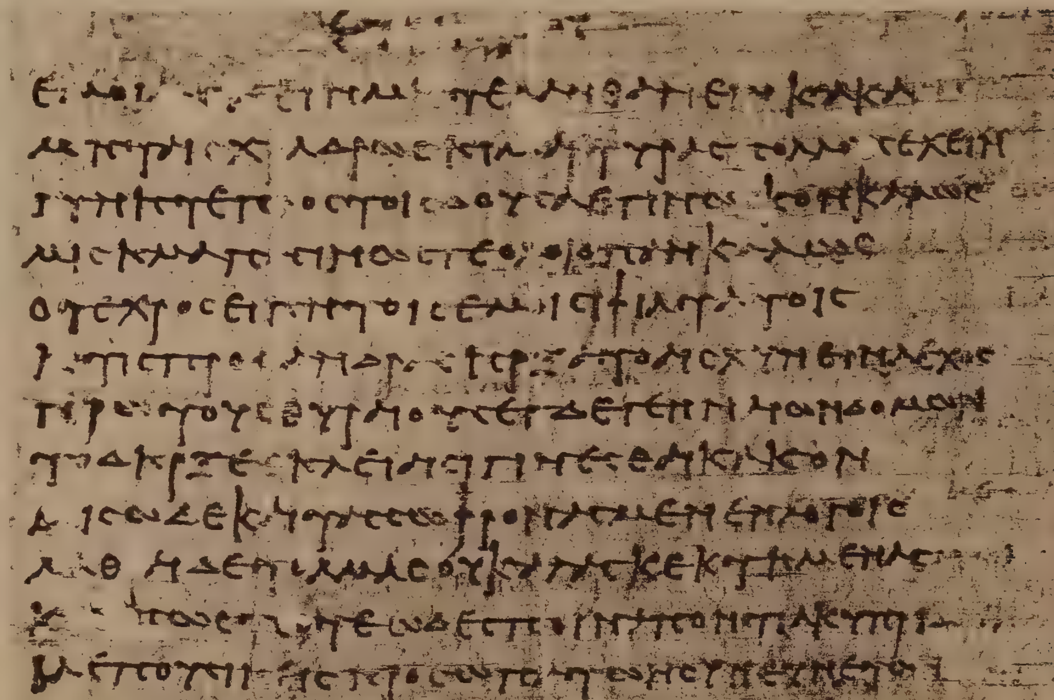

137/6 (149/8) a. C.

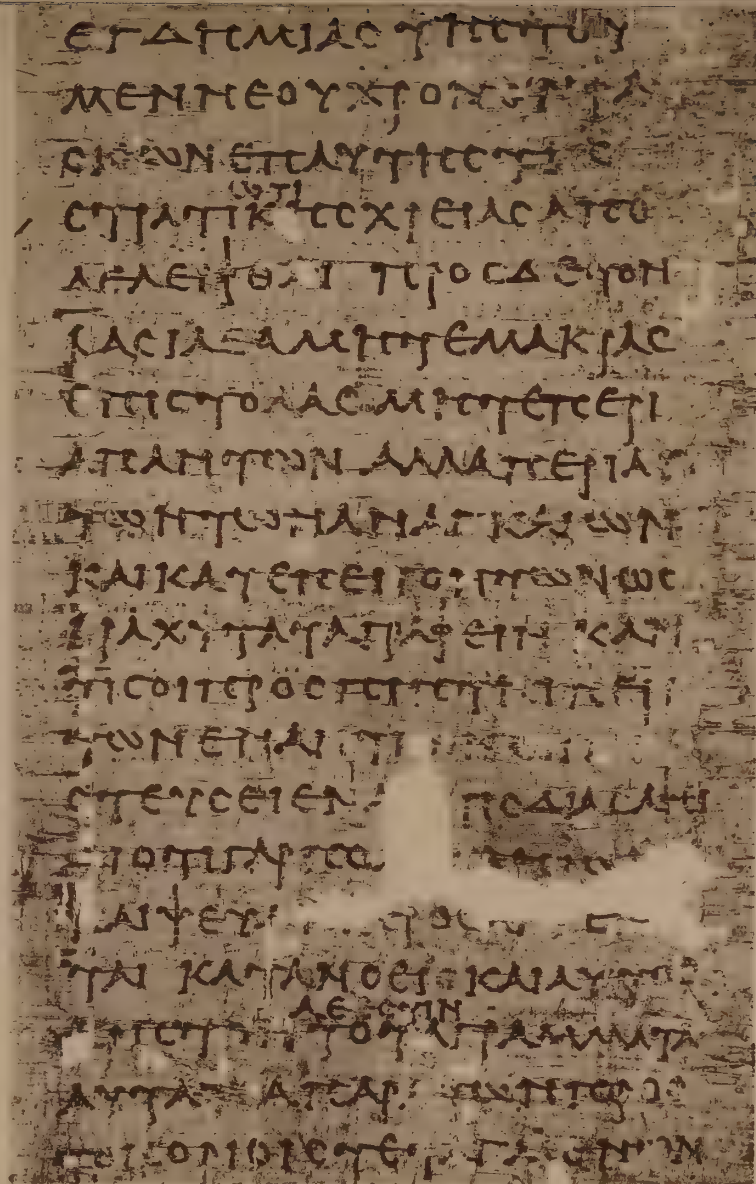
b

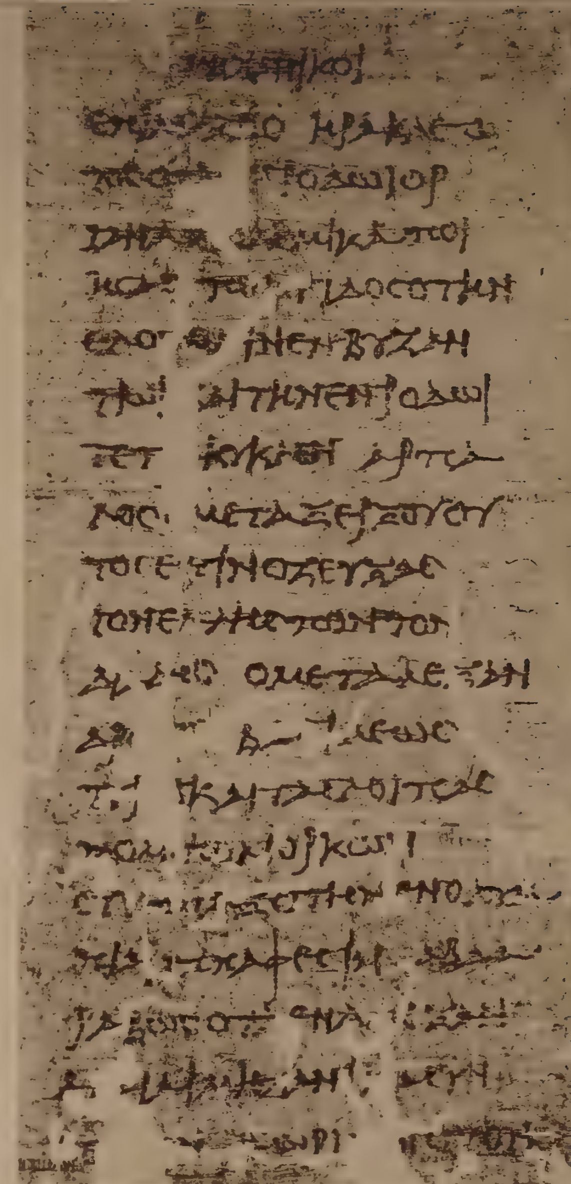
c

saec. II a. C.

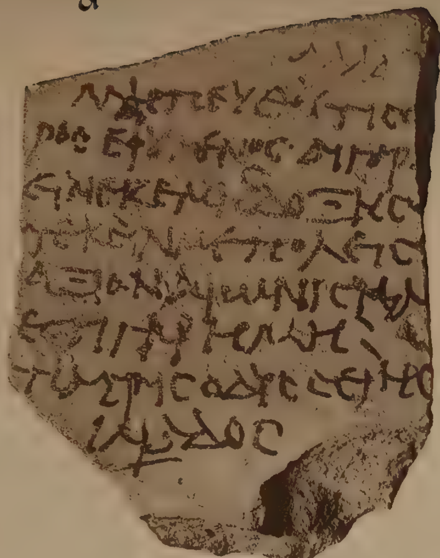

saec. II a. C.

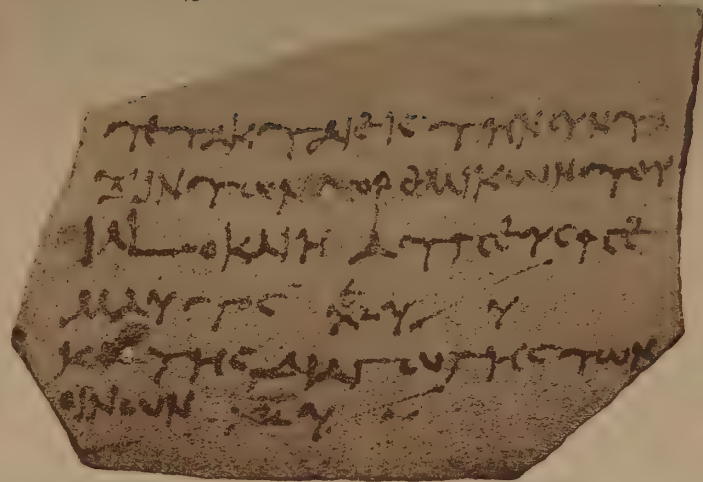
saec. II/I a. C.

a

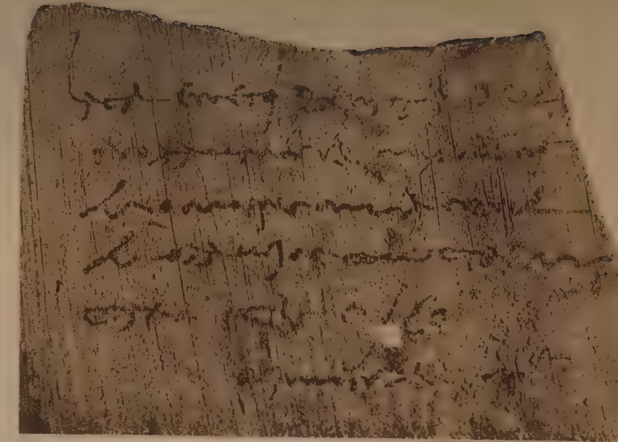
saec. II. a. C.

b

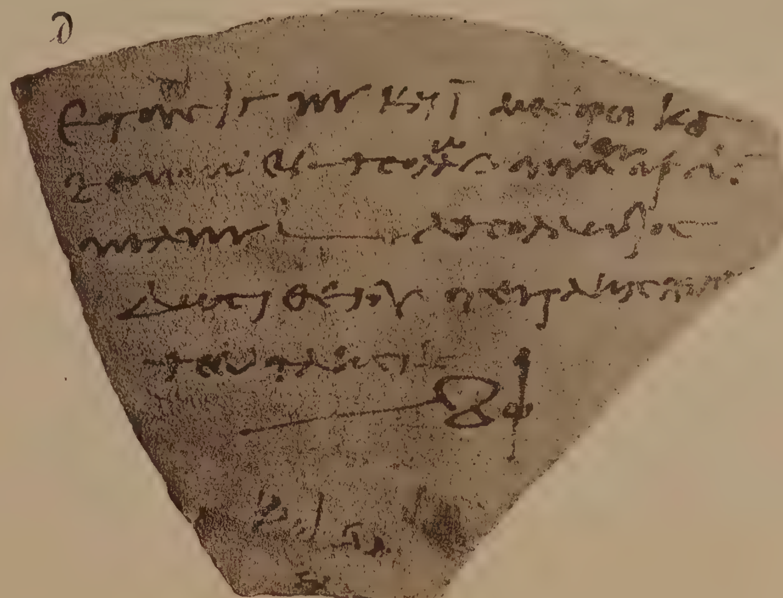
106 a. C.

c

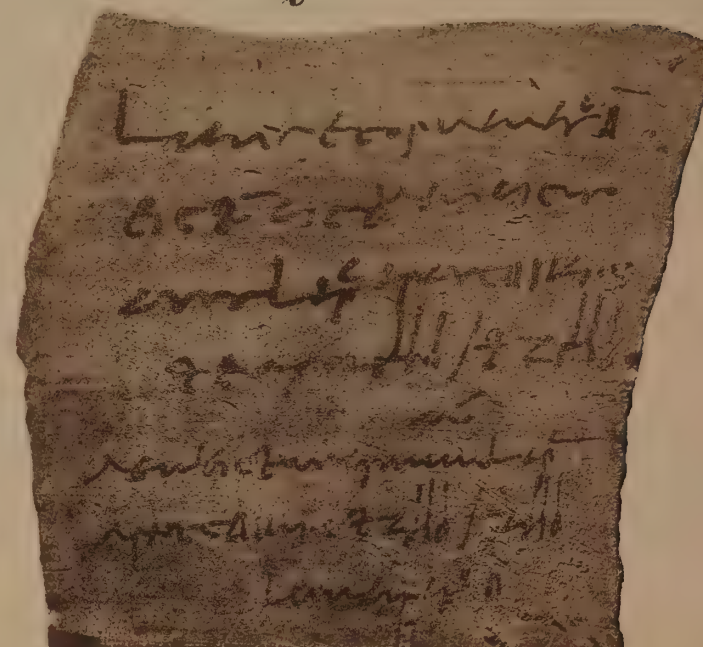
120/19 a. C.

d

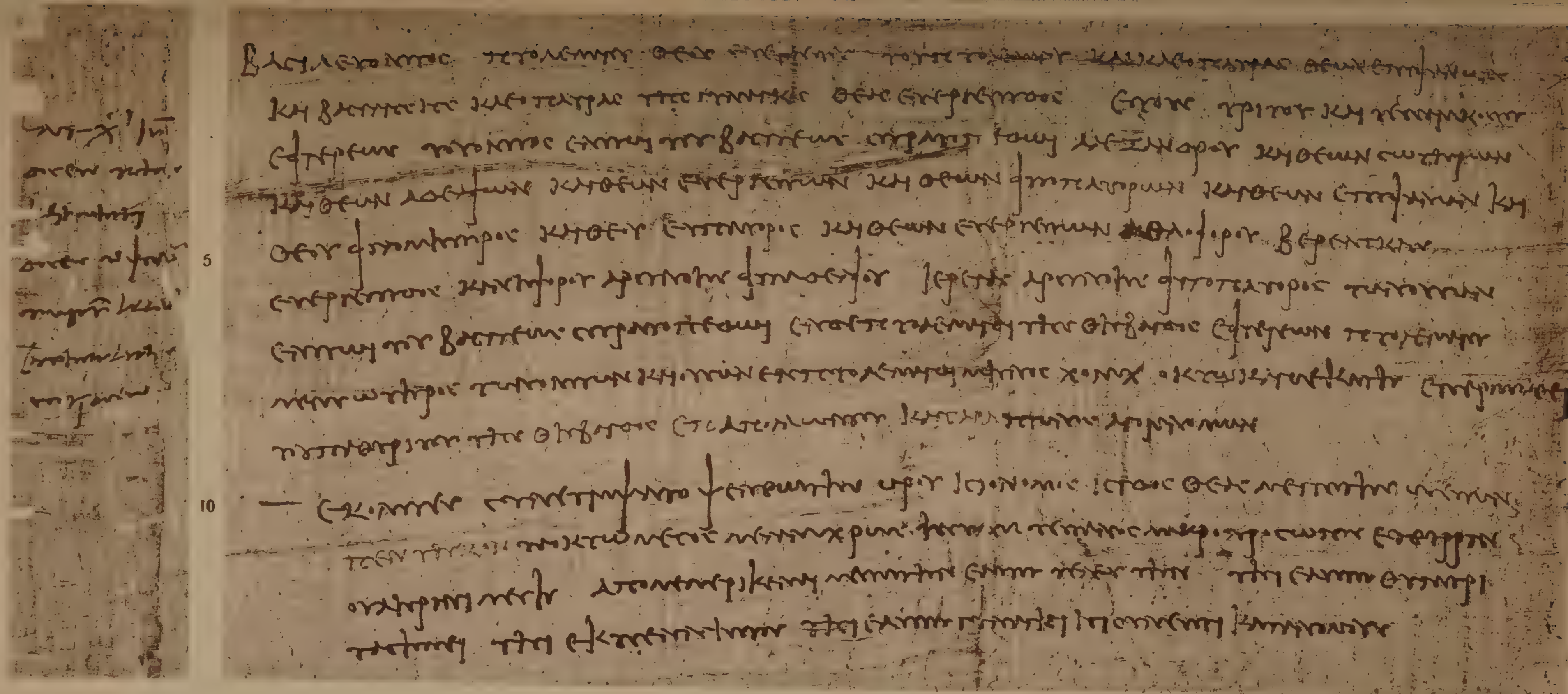

104 a. C.

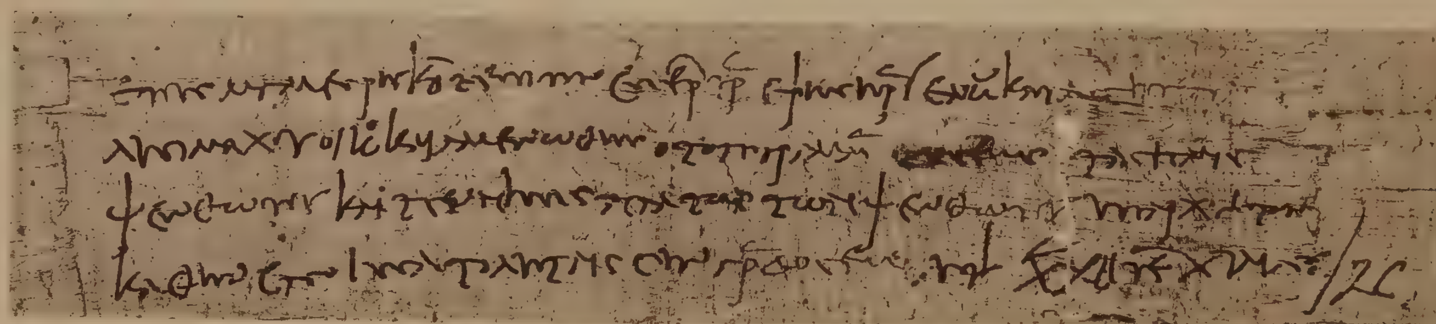
e

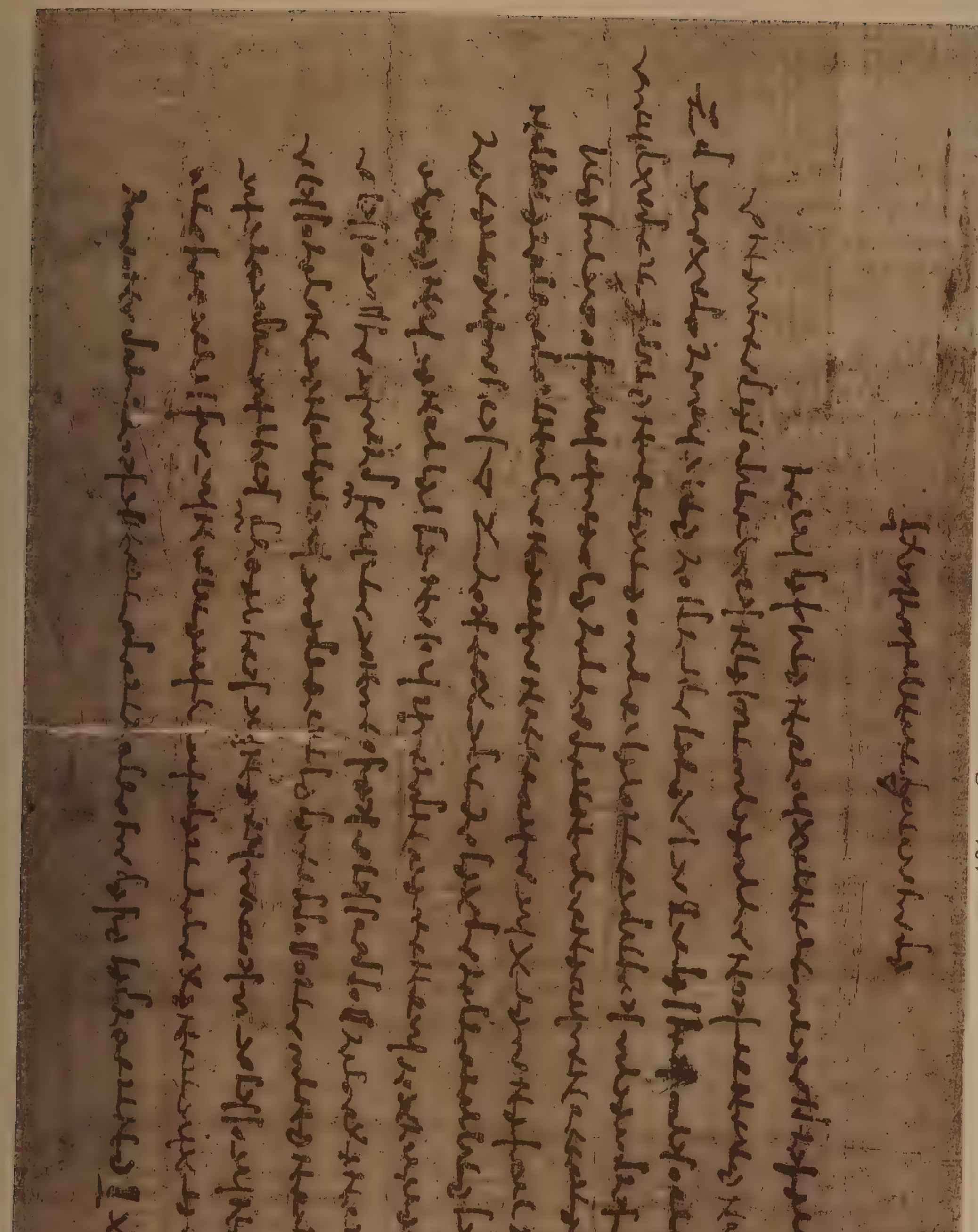
143/2 a. C.

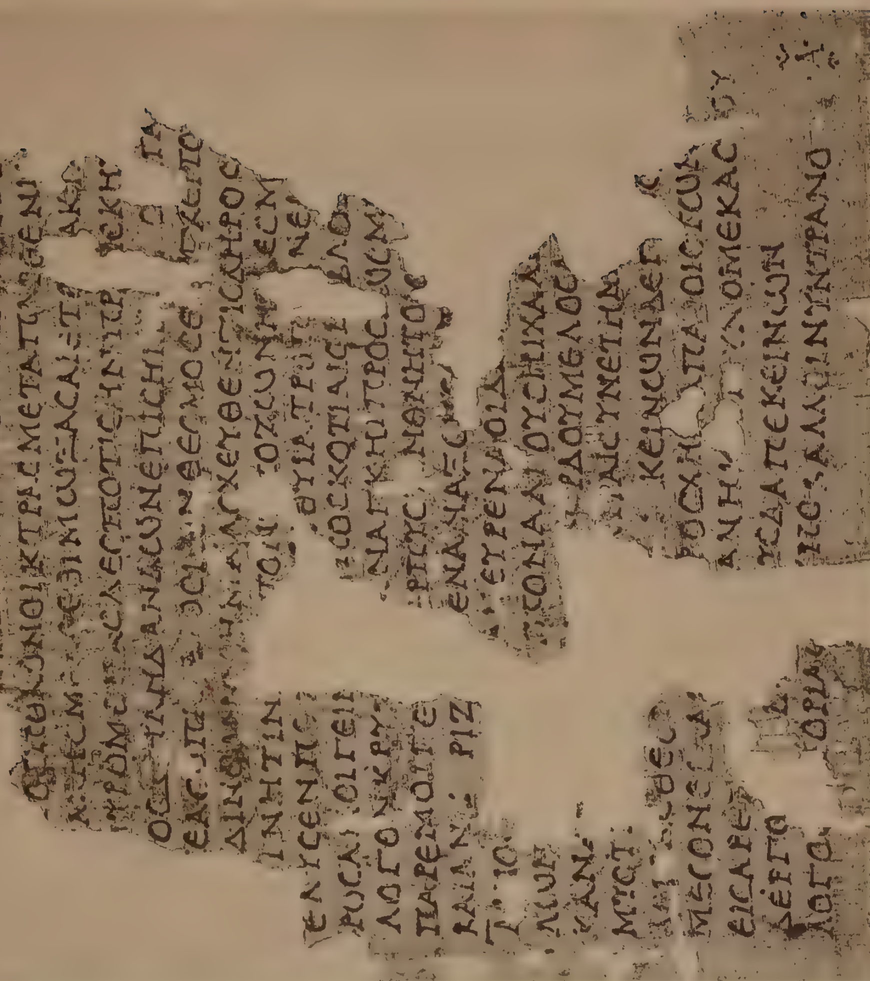
c

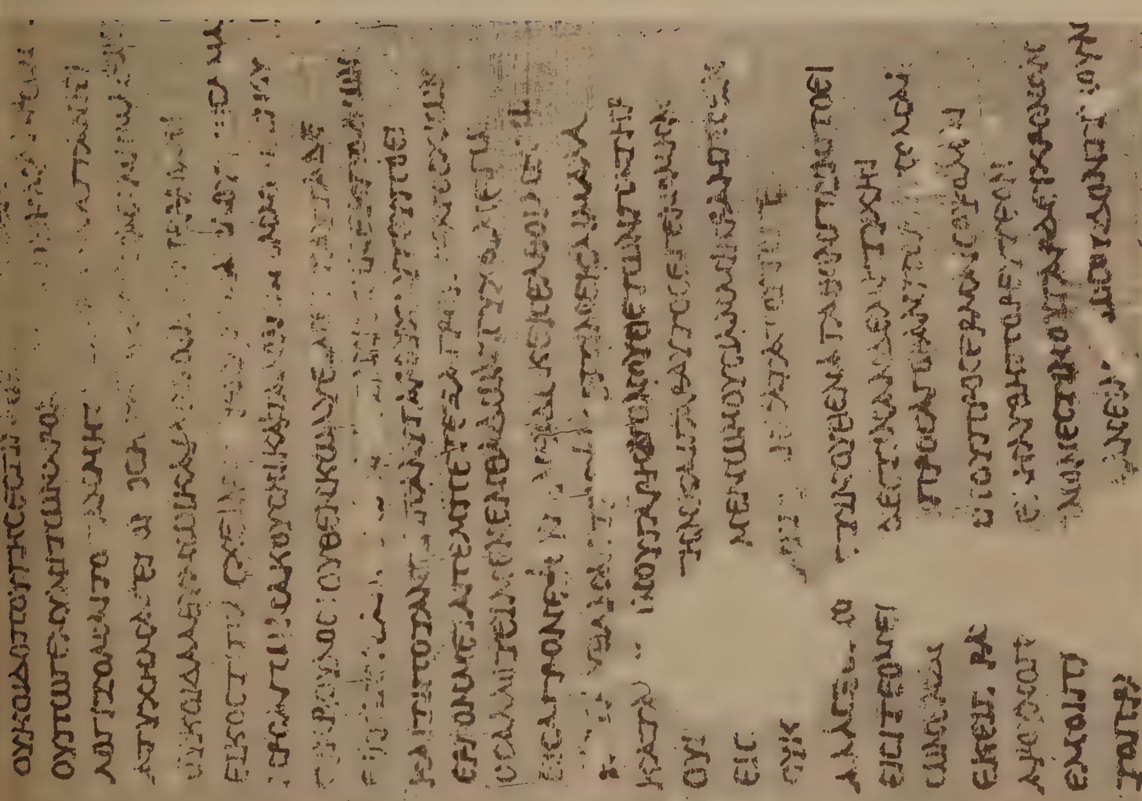
127 a. C.

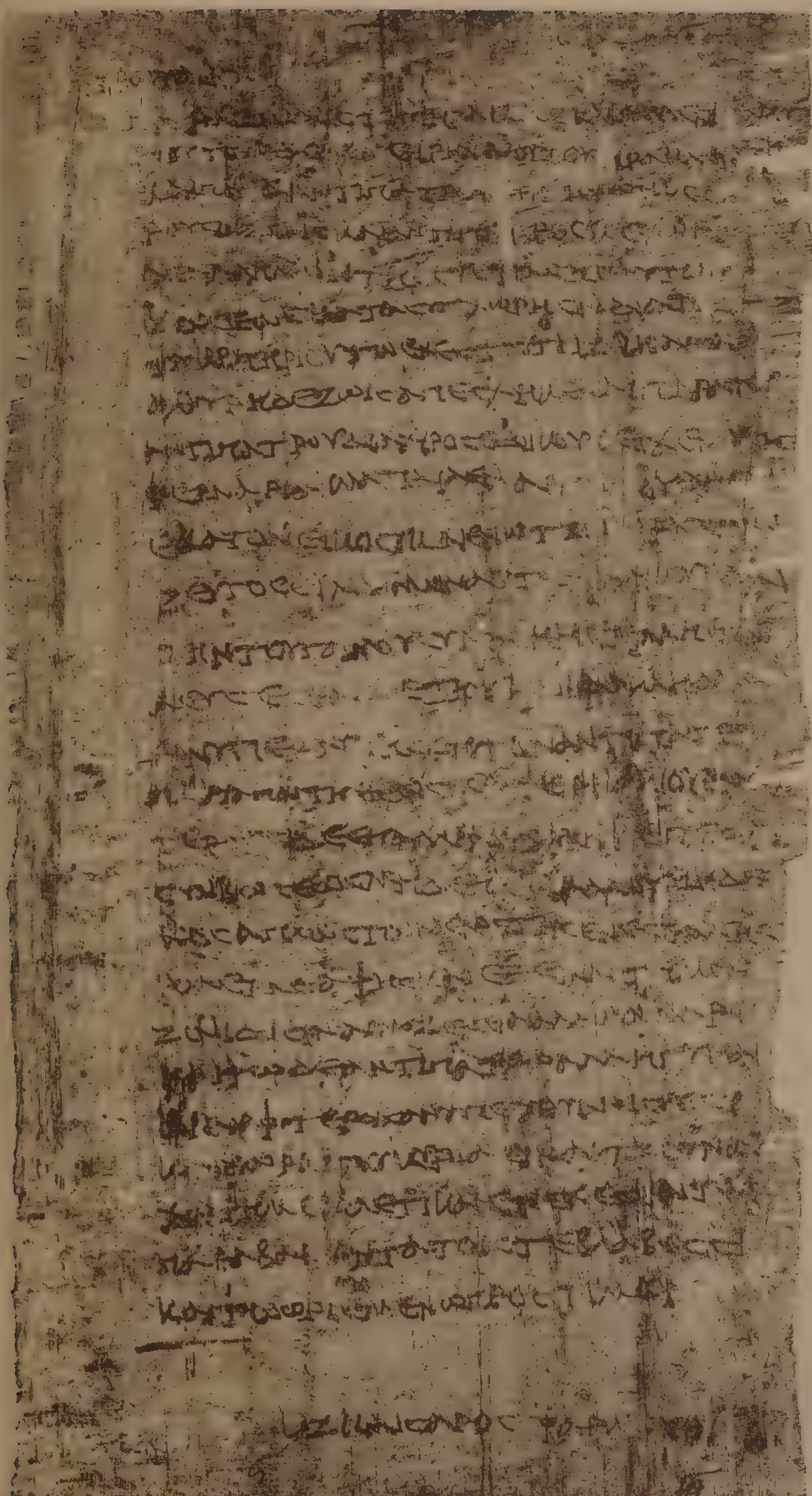
101 a. C.

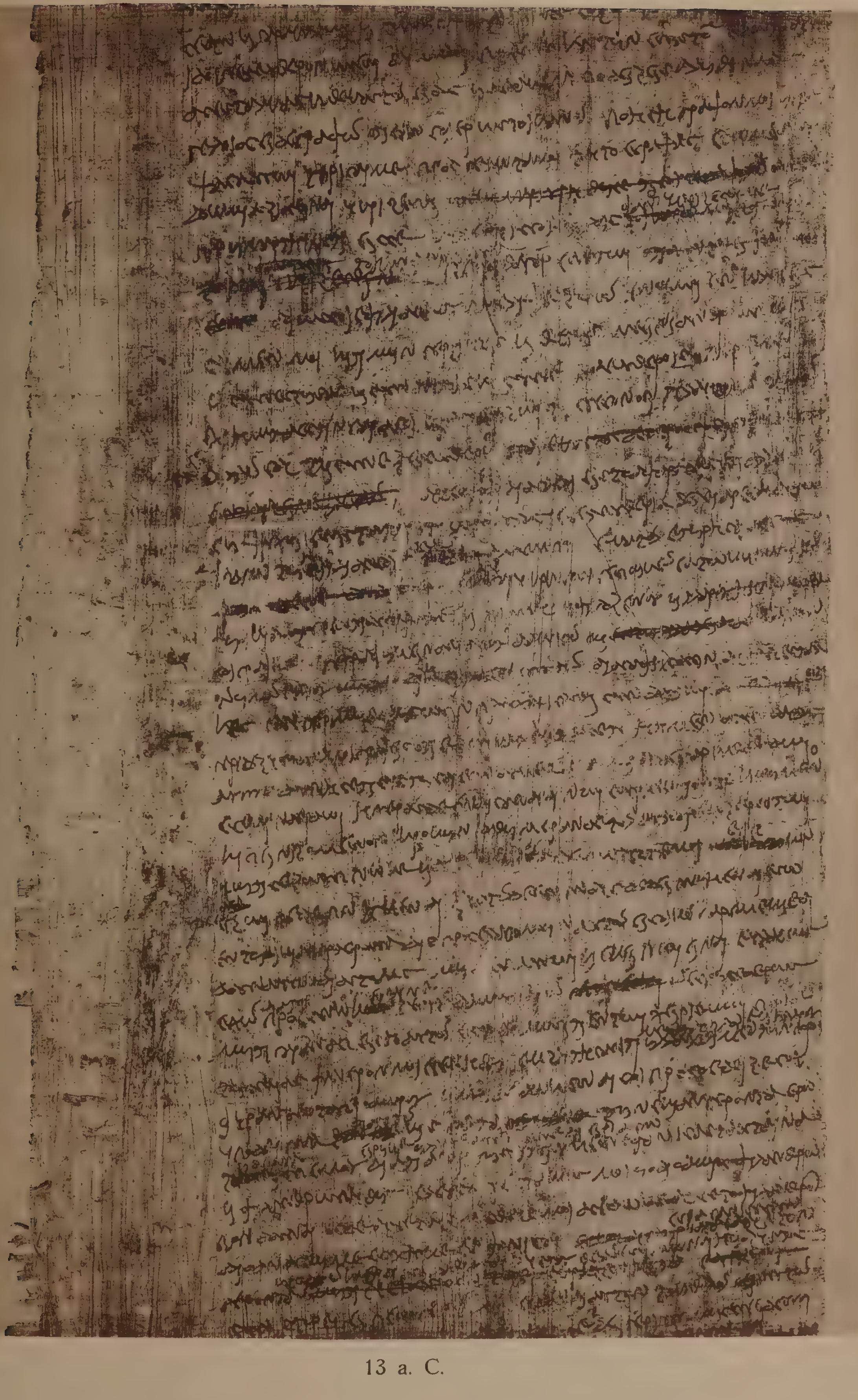
saec. I a. C.

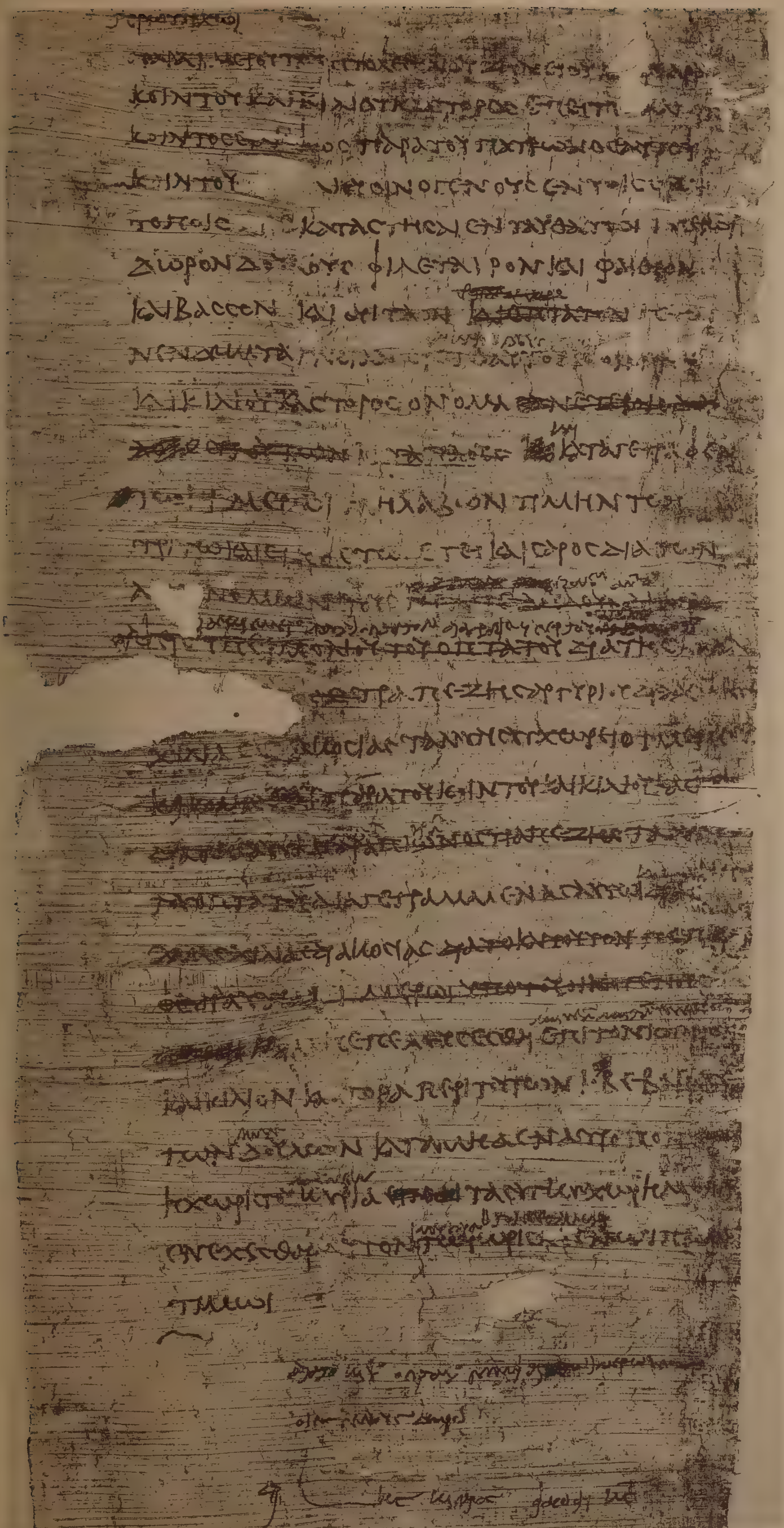
saec. I a. C.

13 a. C.

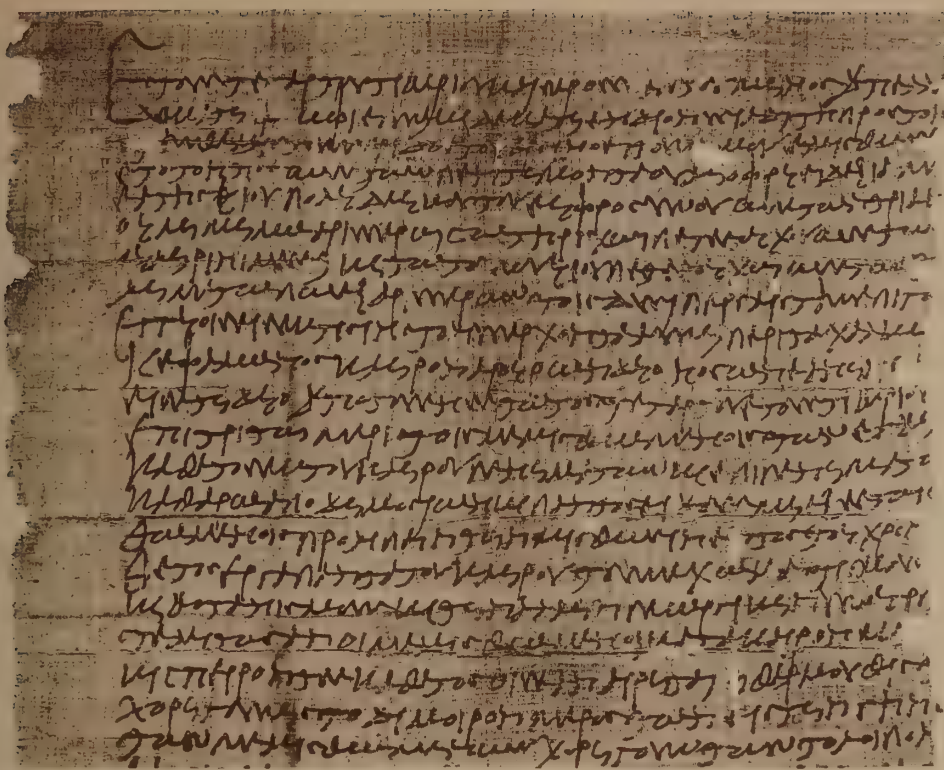

13 a. C.

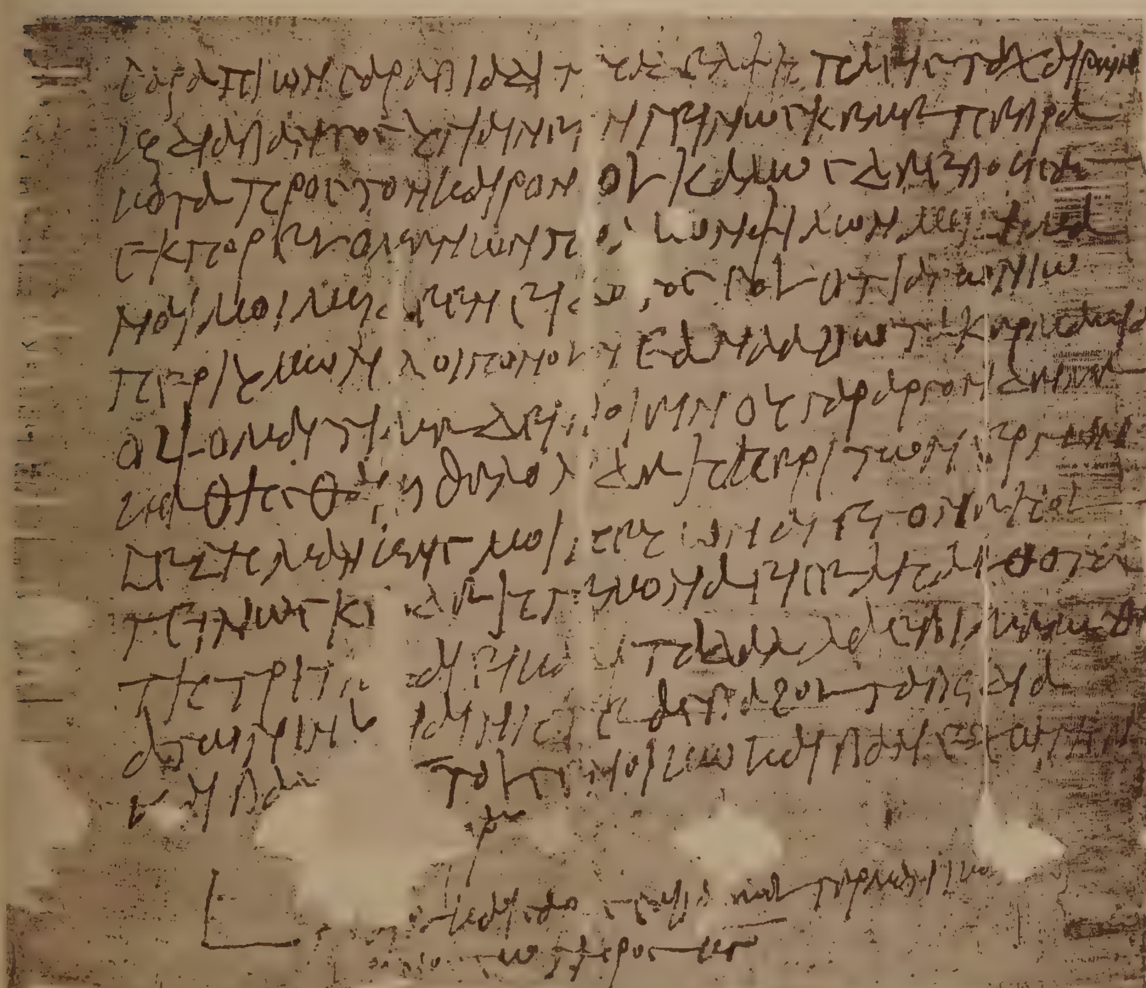
5 a. C.

a

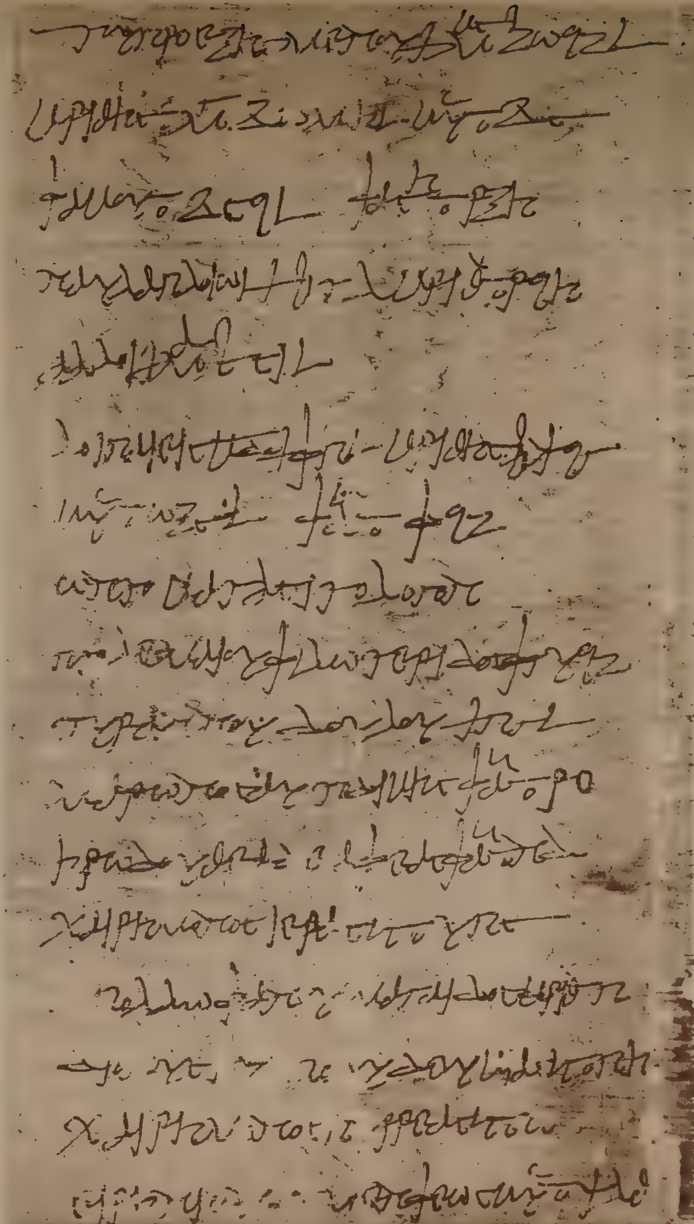

17 p. C.

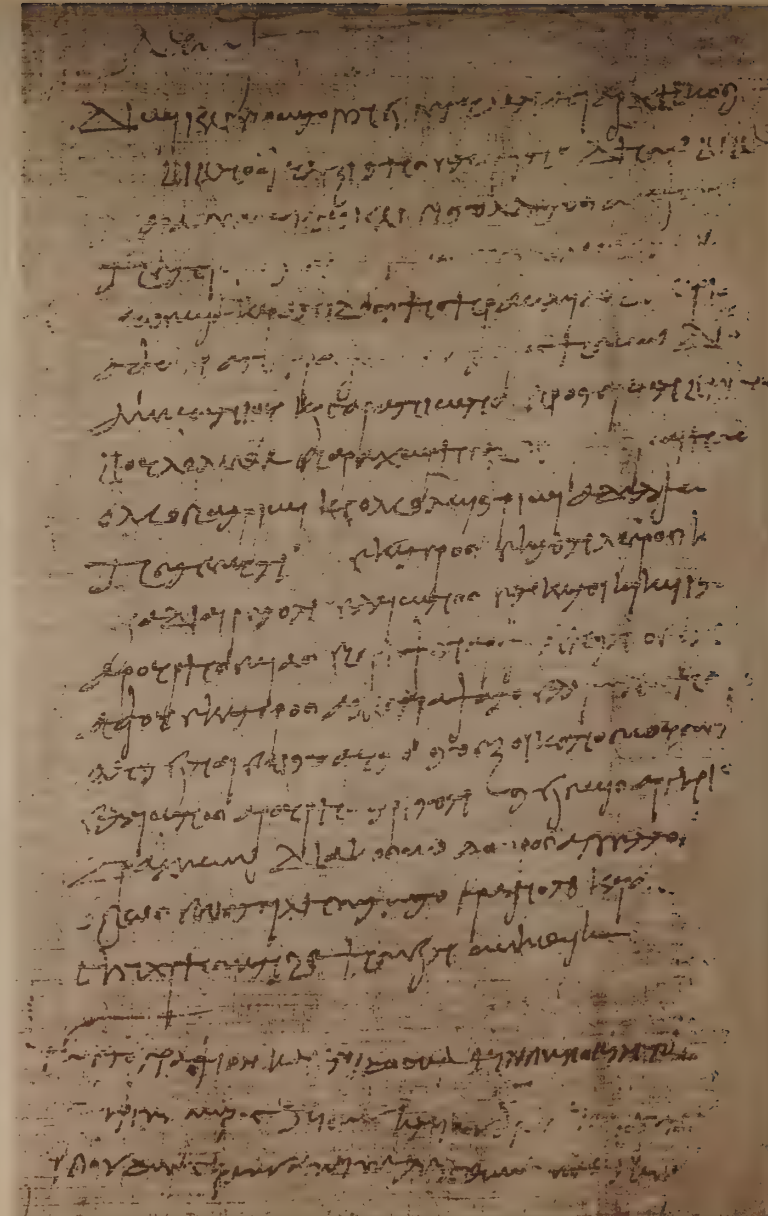
b

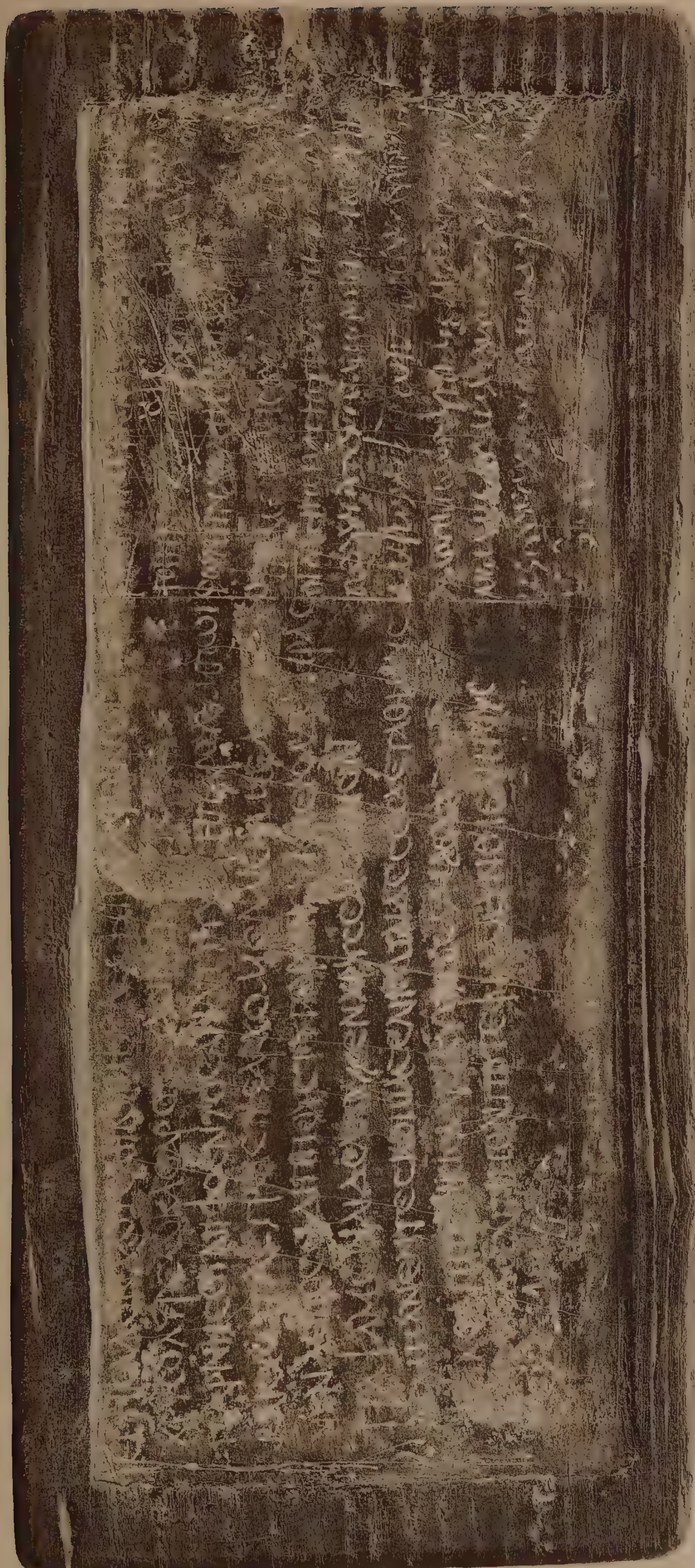
39 p. C.

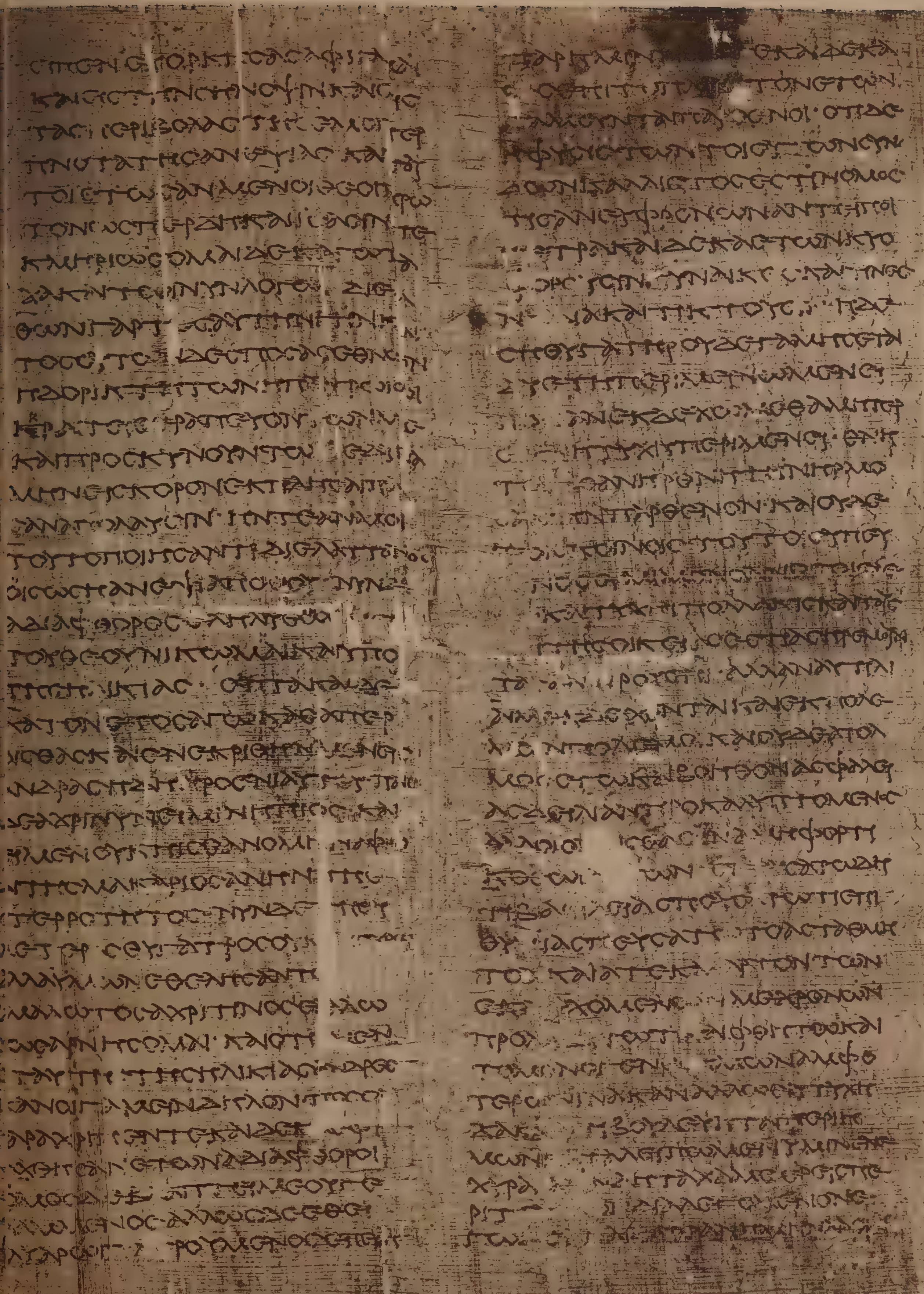
42 p. C.

67 p. C.

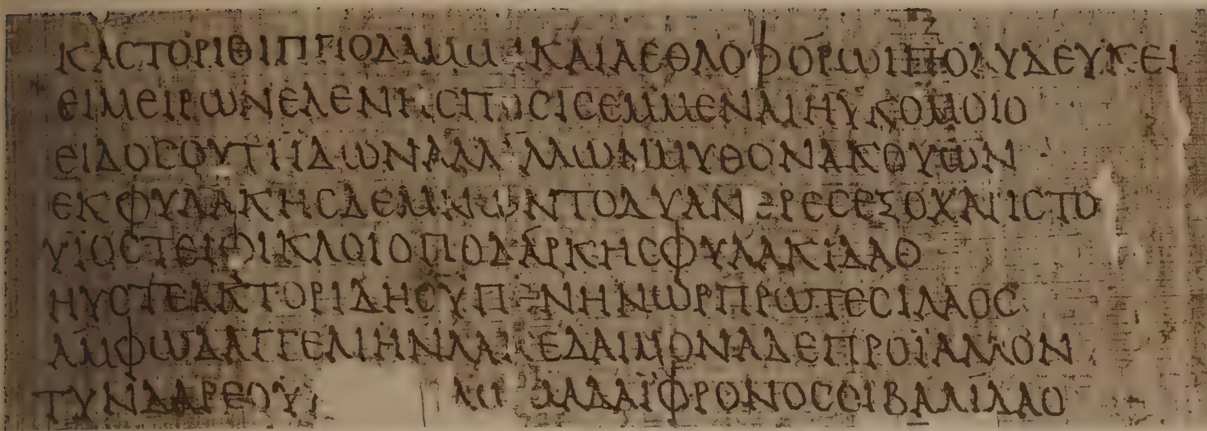

saec. I p. C.

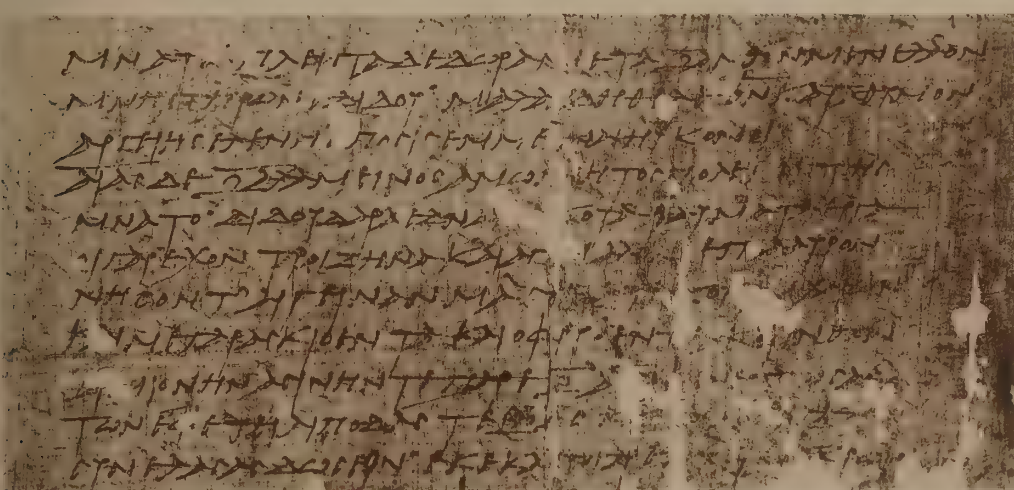
saec. I p. C.

a

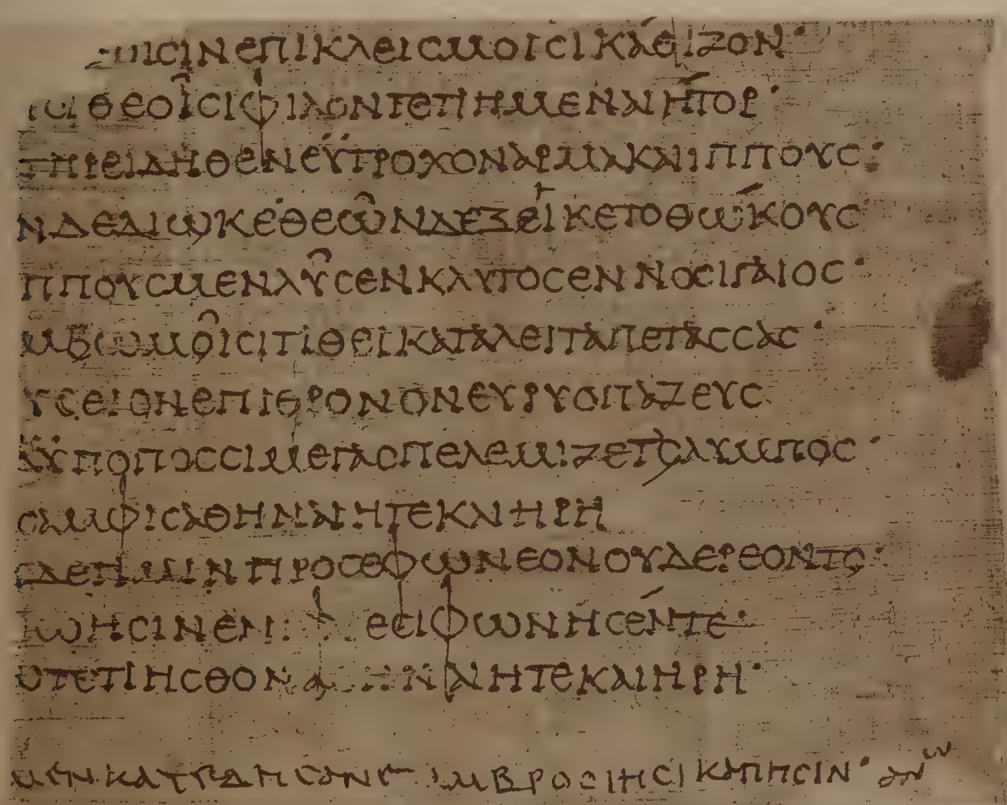
saec. I/II p. C.

b

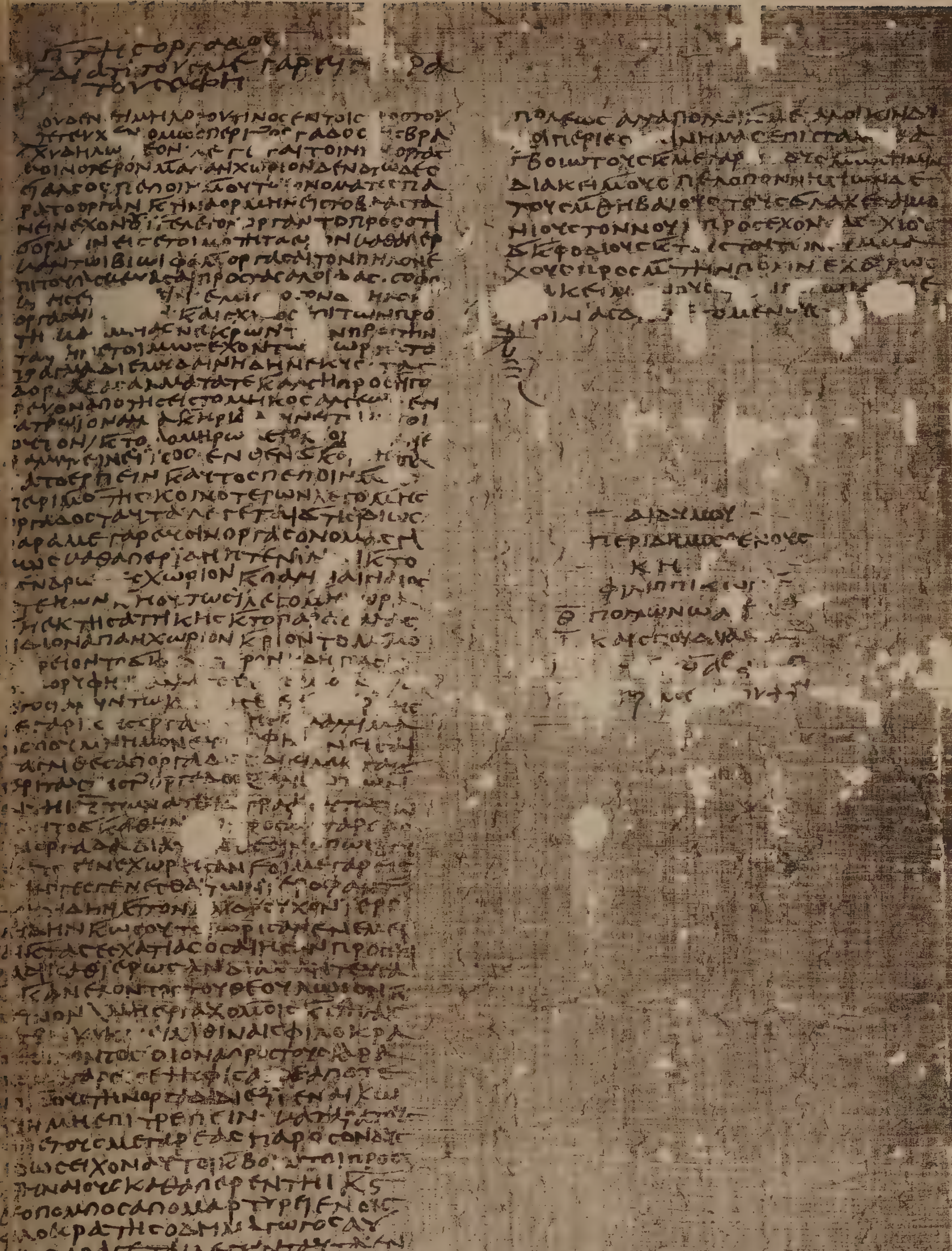

saec. III p. C.

c

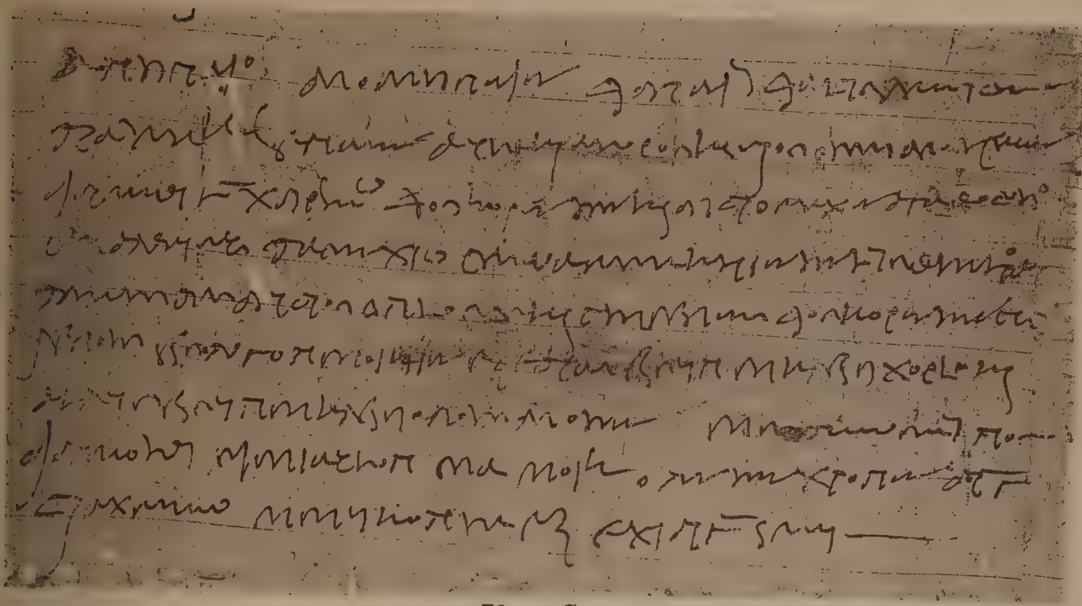

saec. I/II p. C.

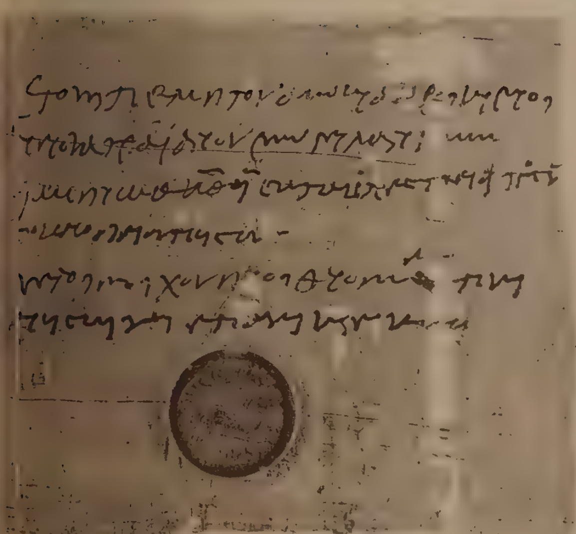
saec. I / II p. C.

a

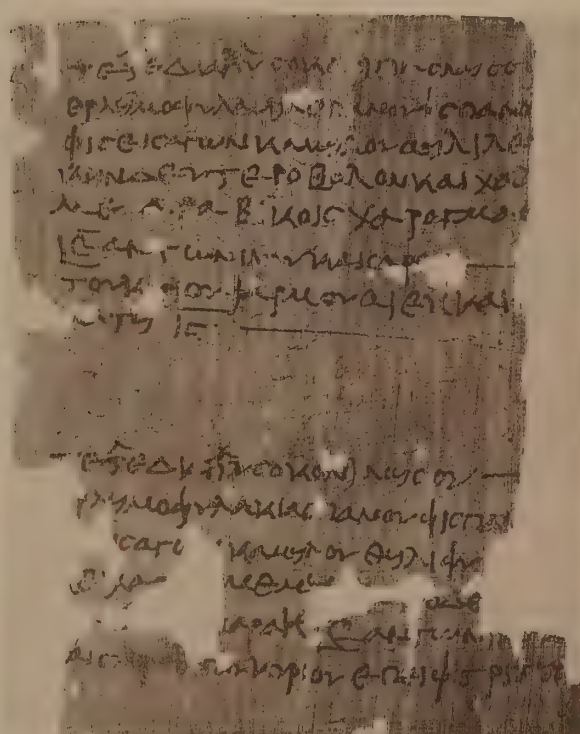
79 p. C.

b

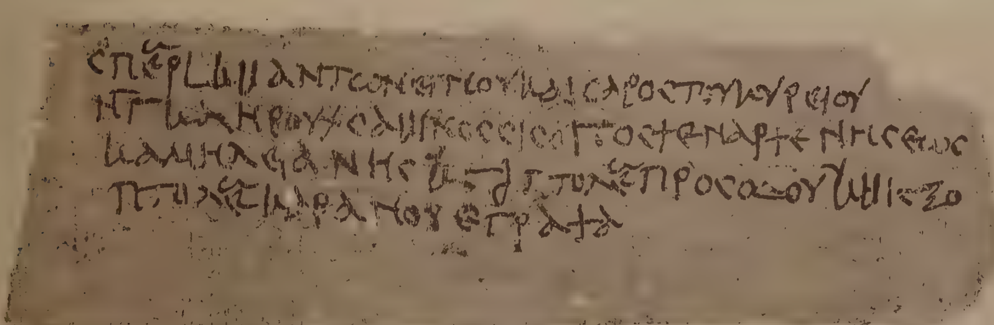
102 p. C.

c

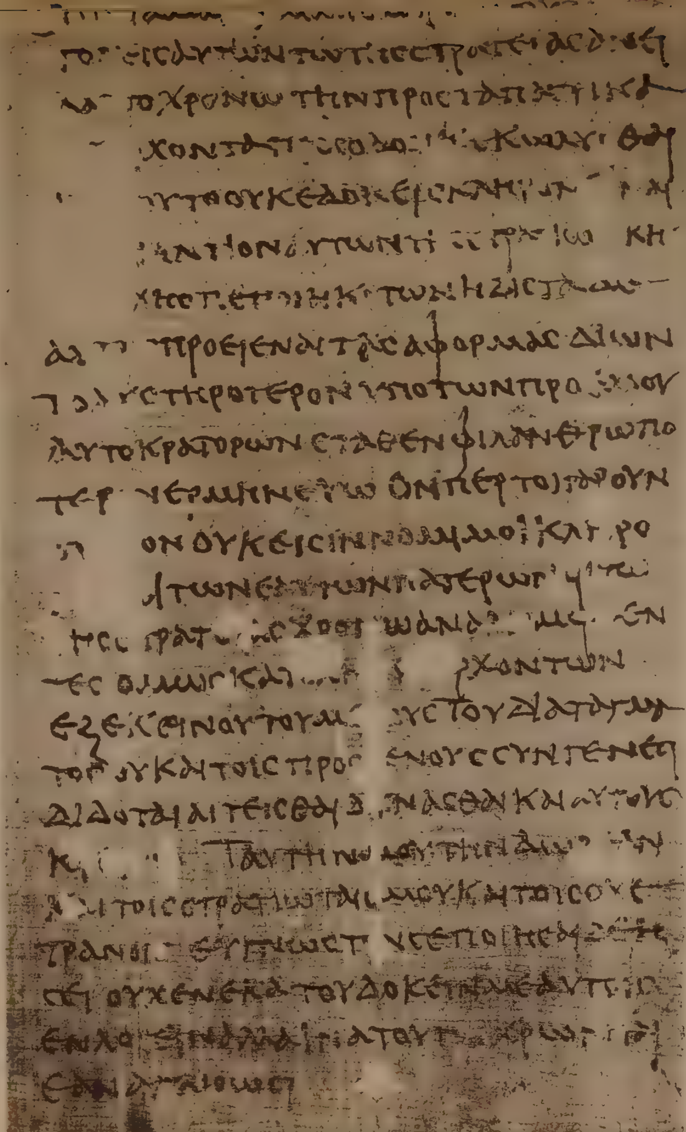

142 p. C.

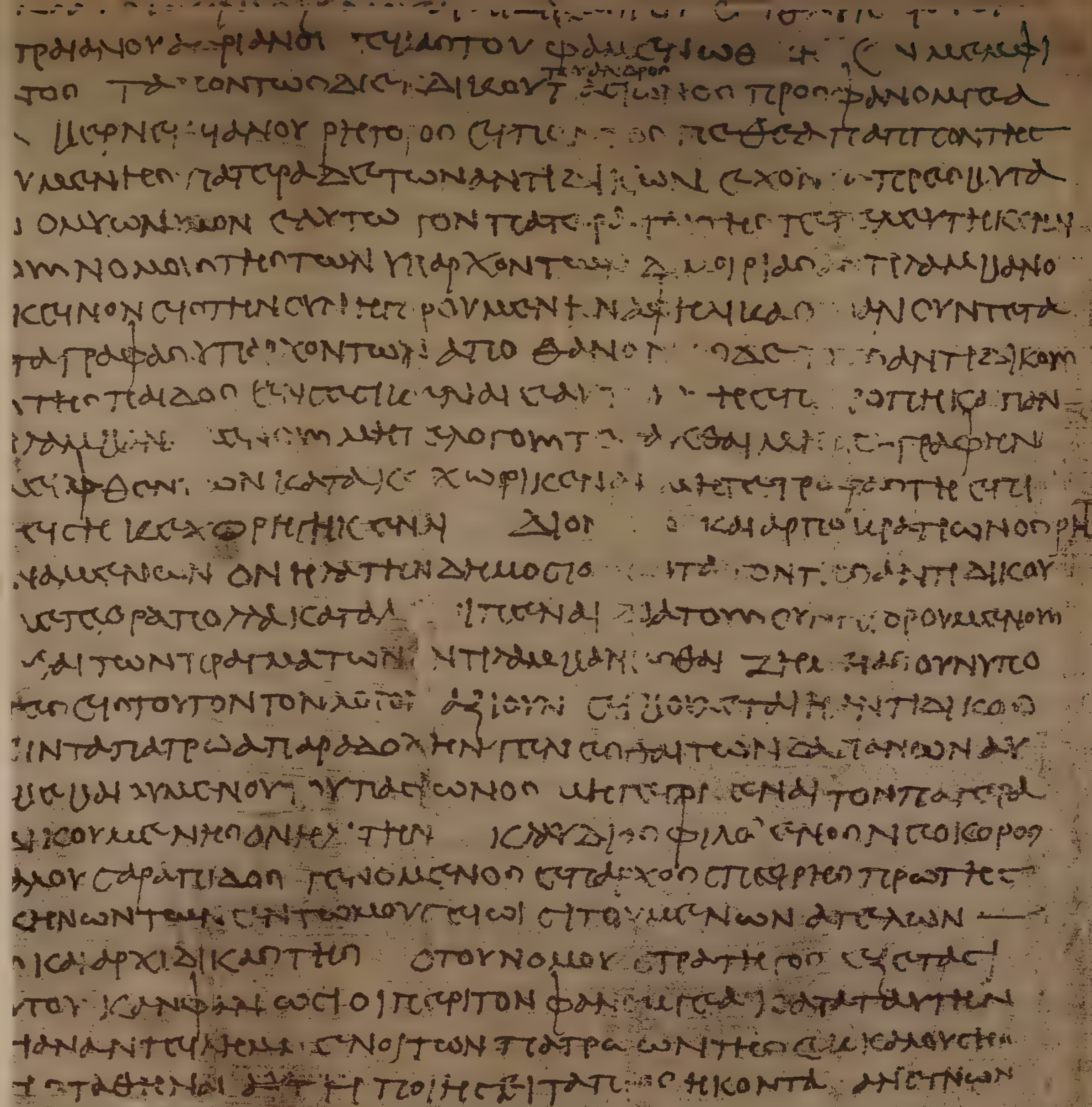
d

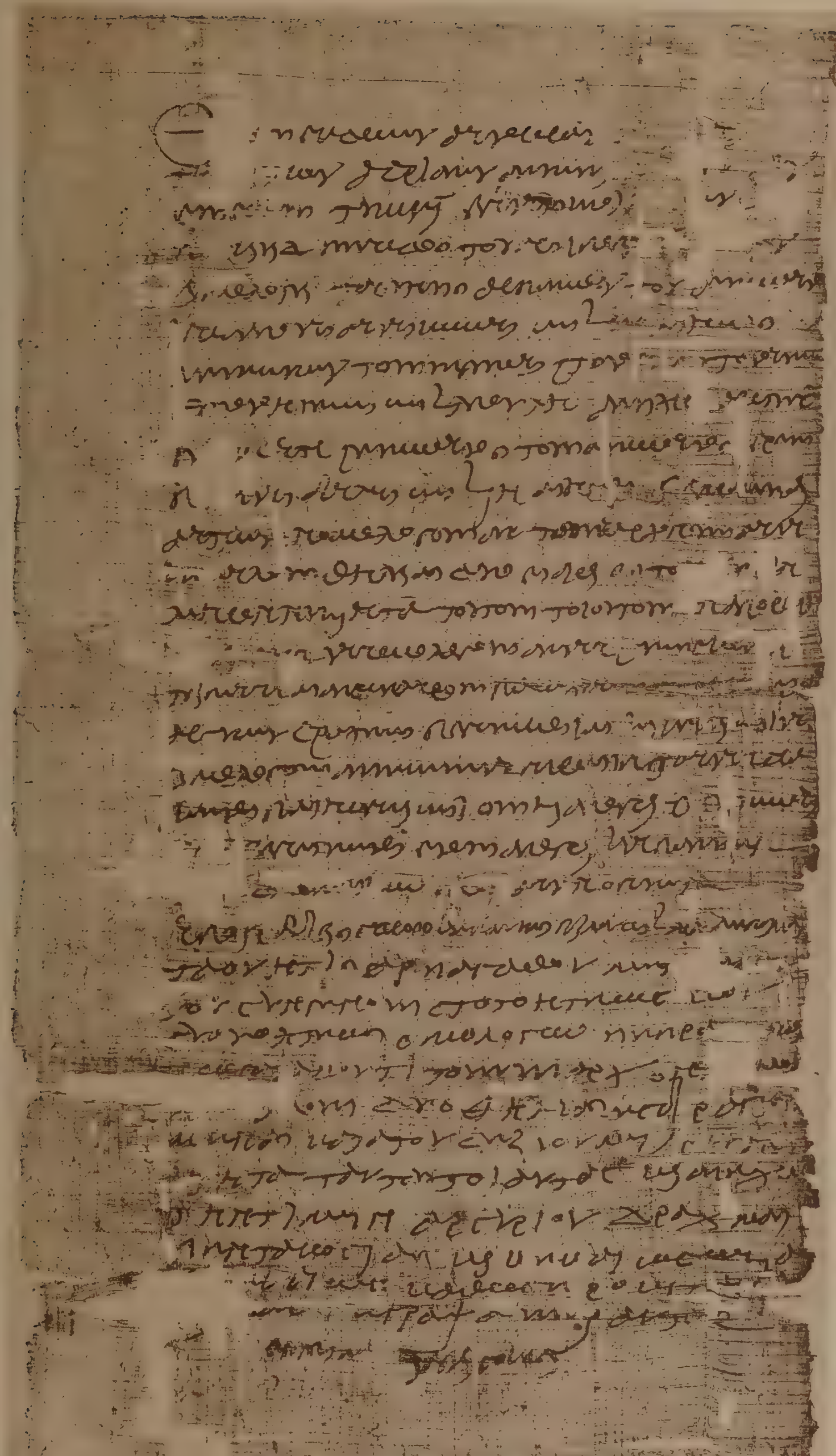
158/9 p. C.

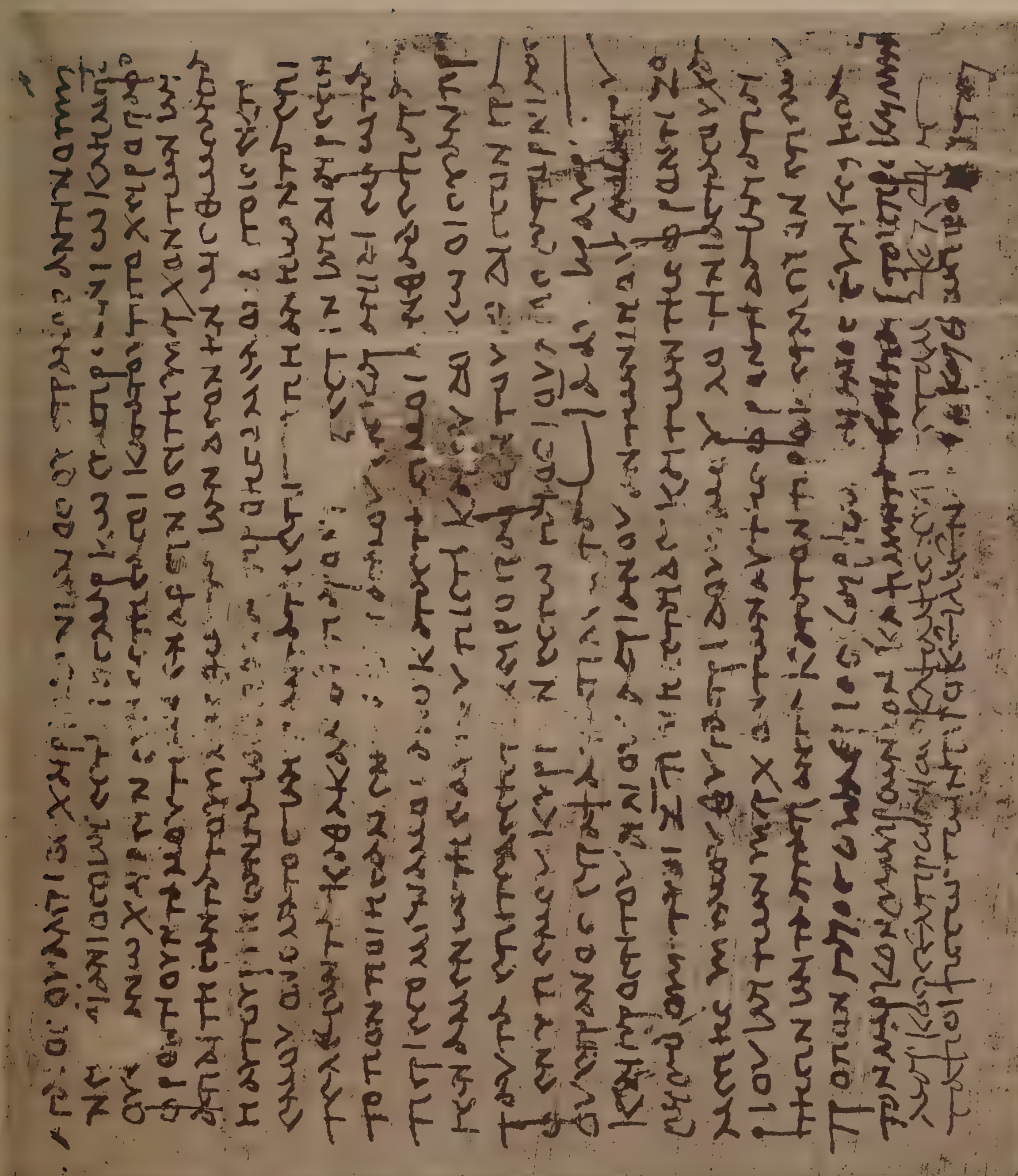
119 ? p. C.

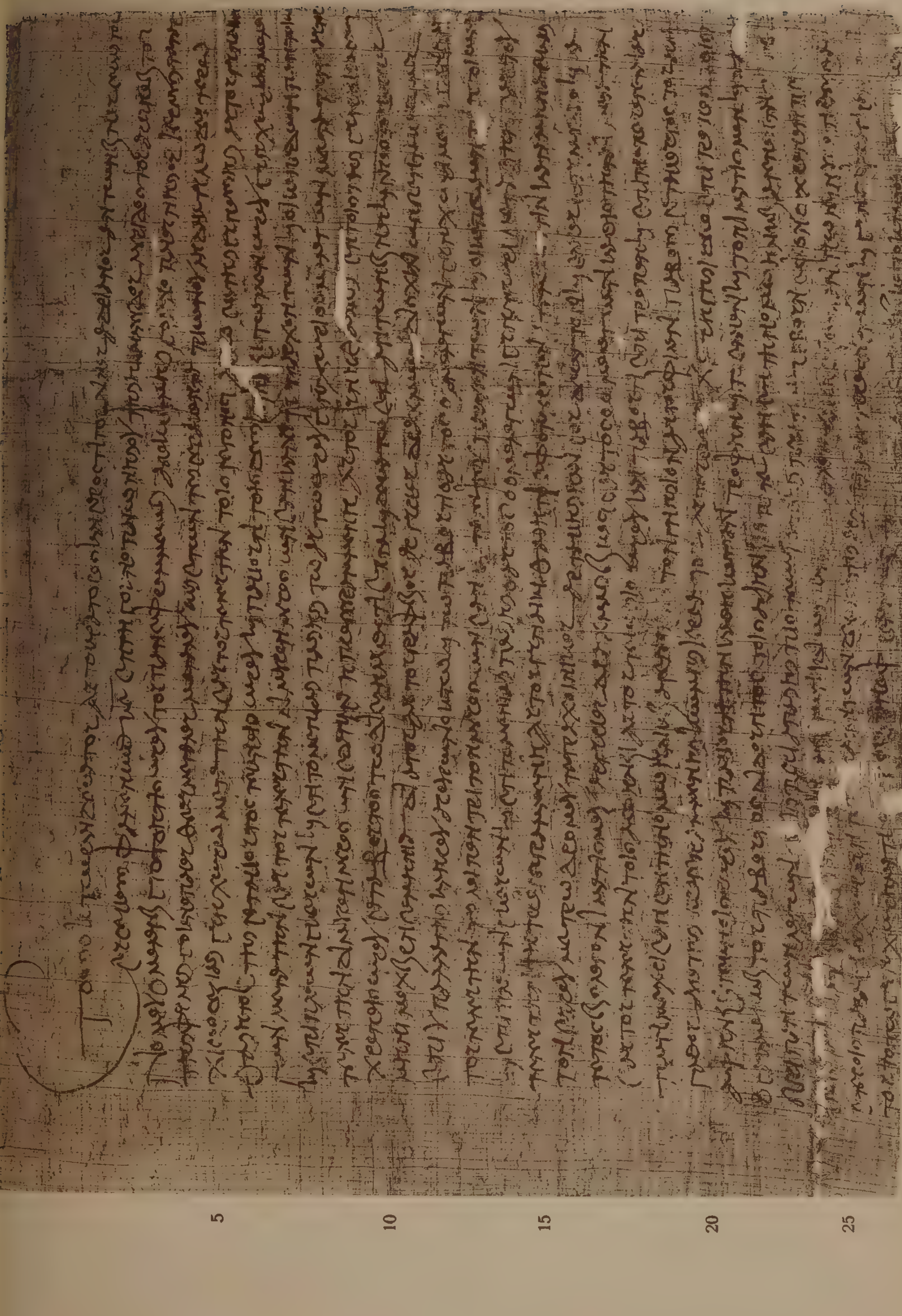
135 ? p. C.

144 p. C.

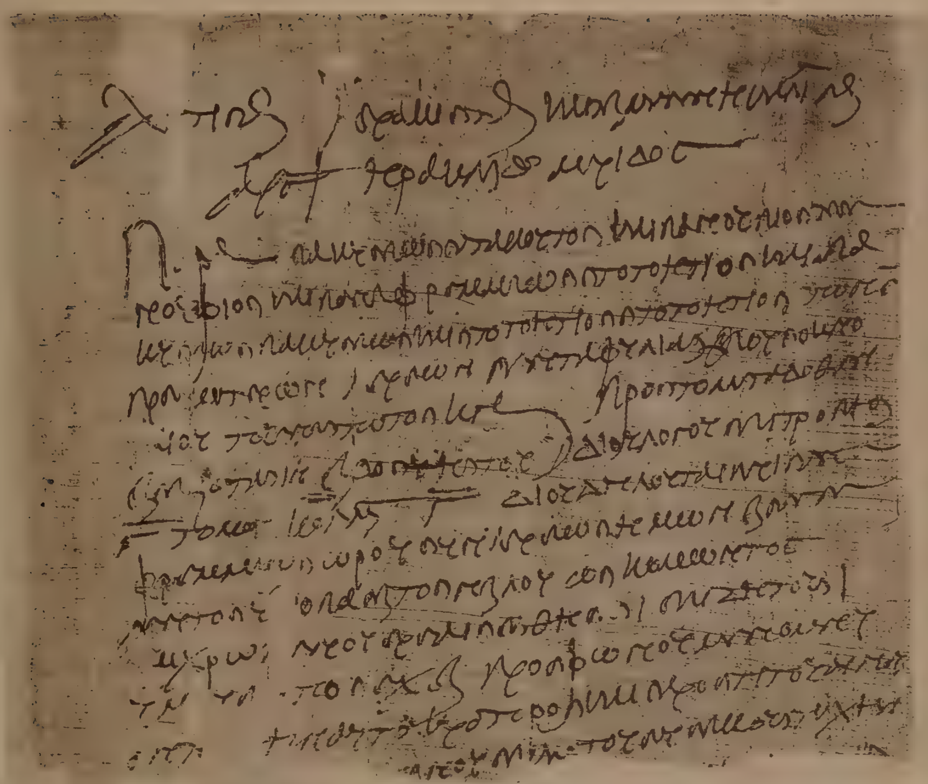

148 p. C.

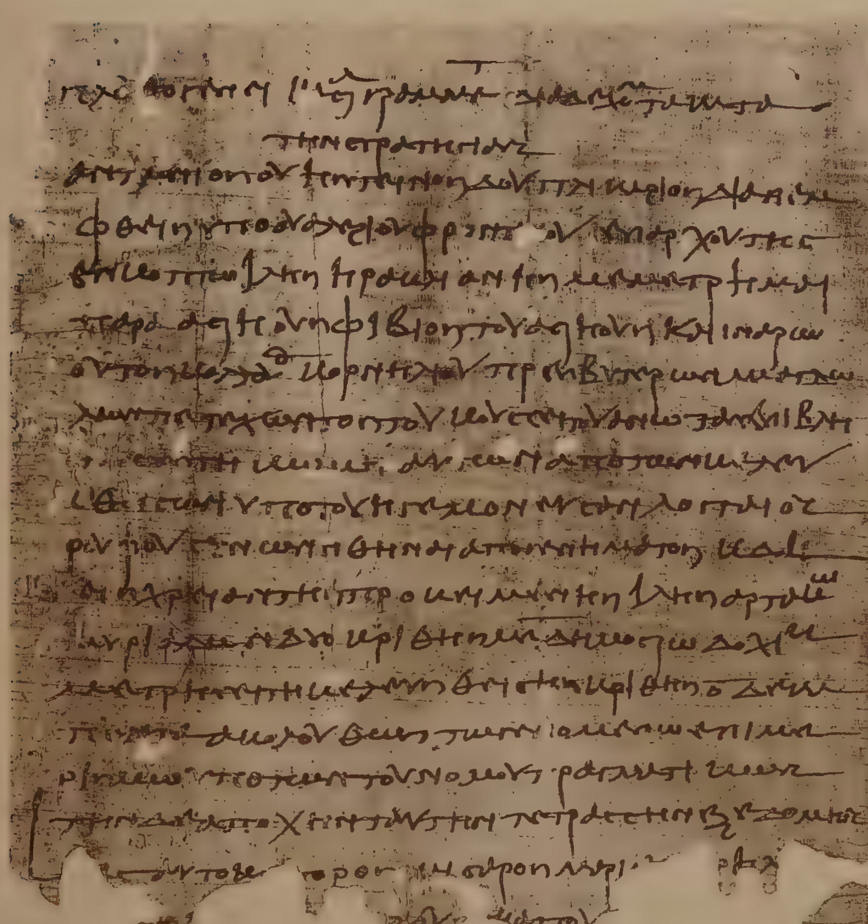
155 p. C.

a

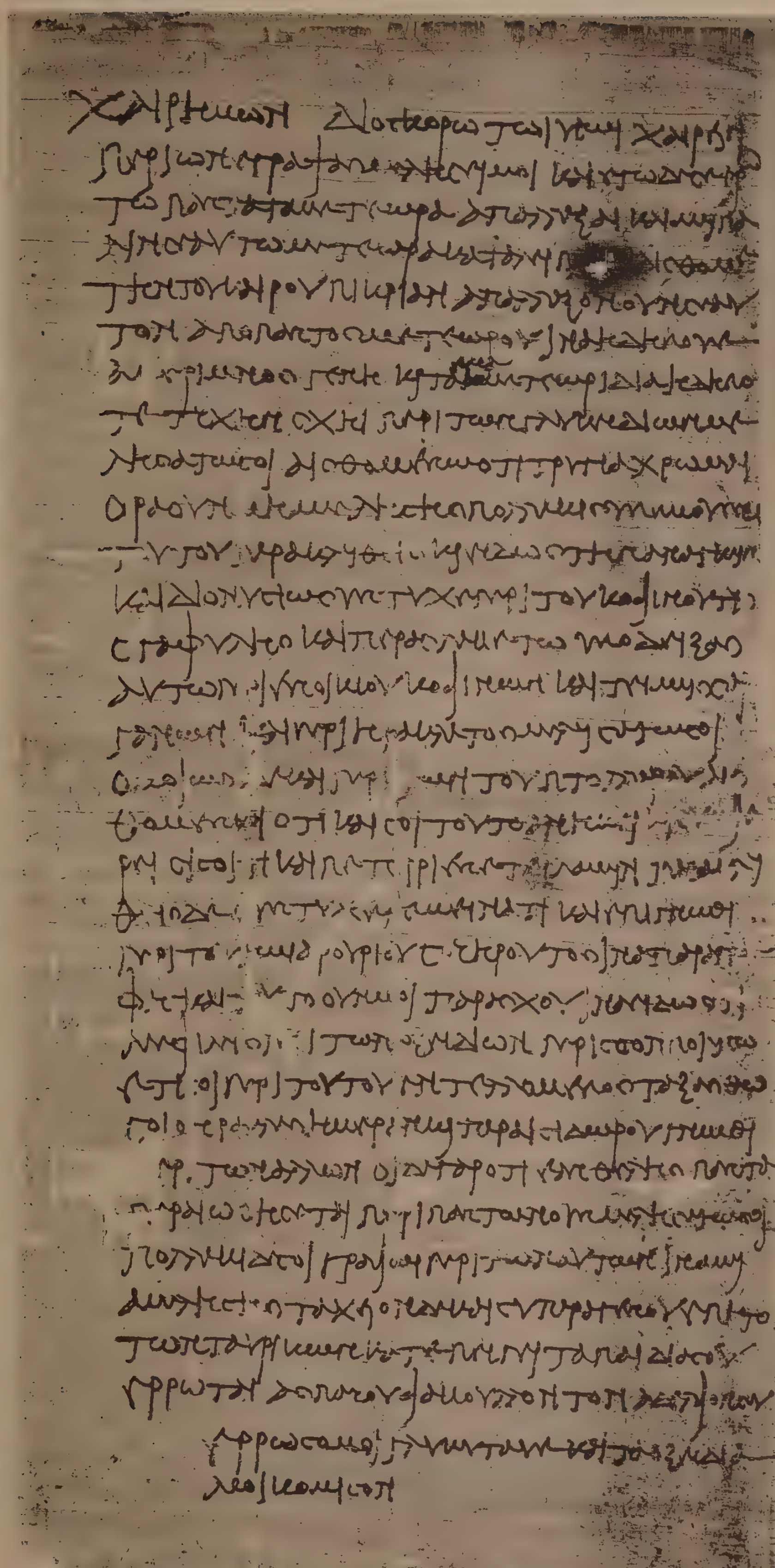

159/60 p. C.

b

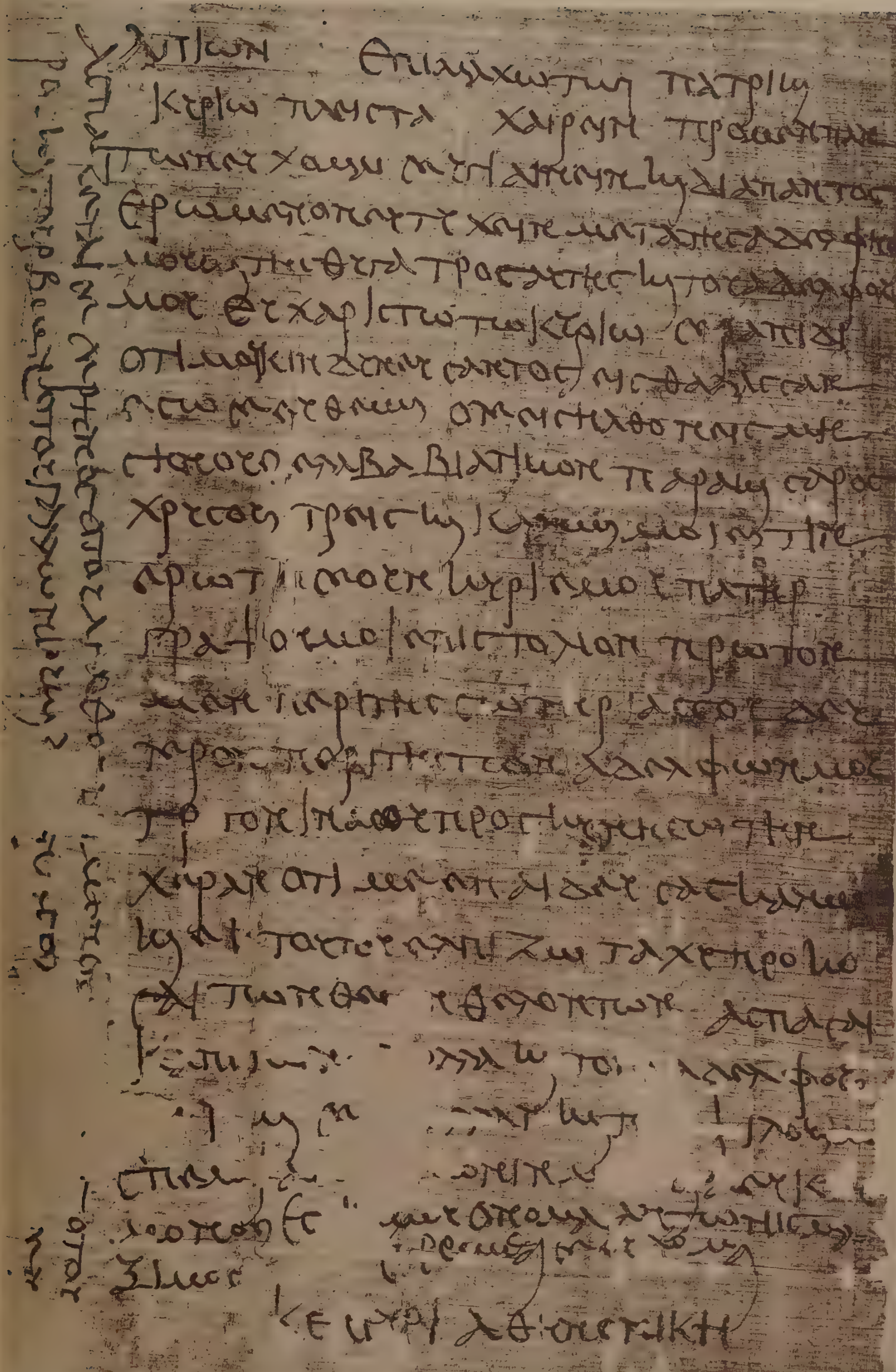

185 p. C.

saec. II p. C.

a

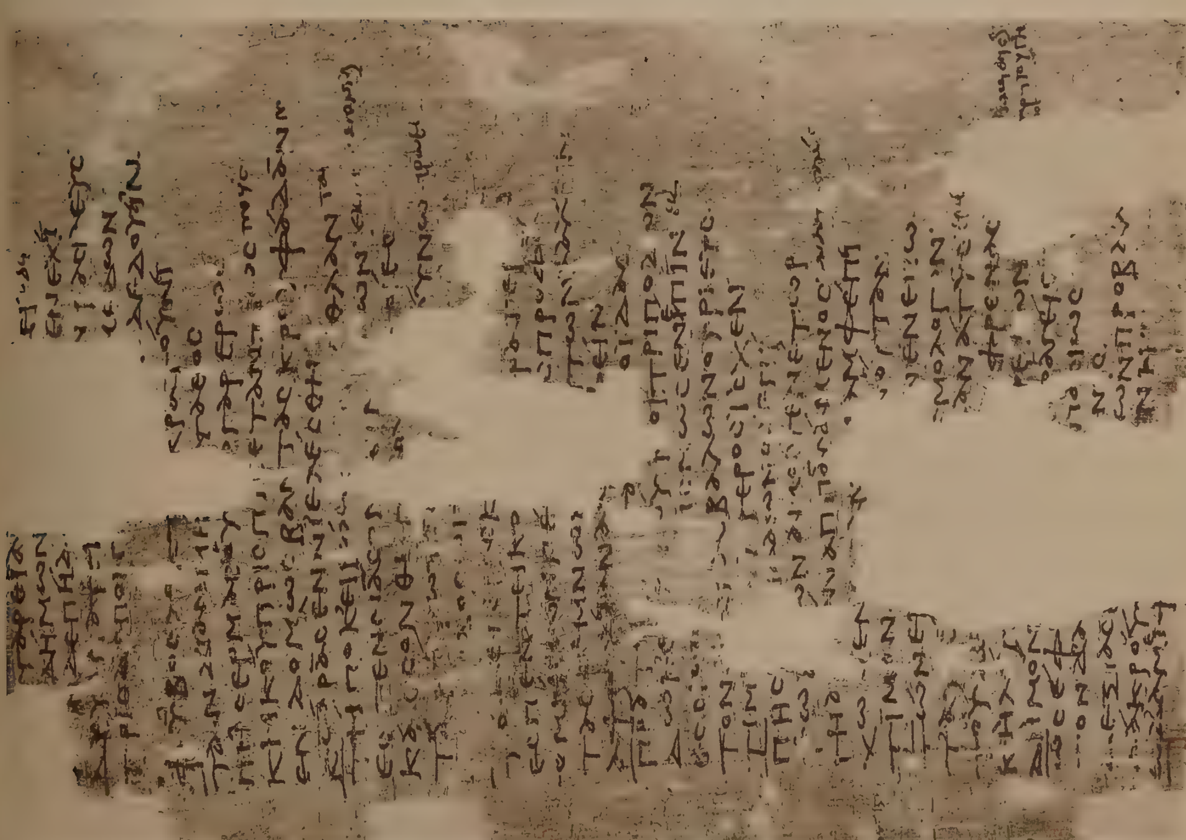

b

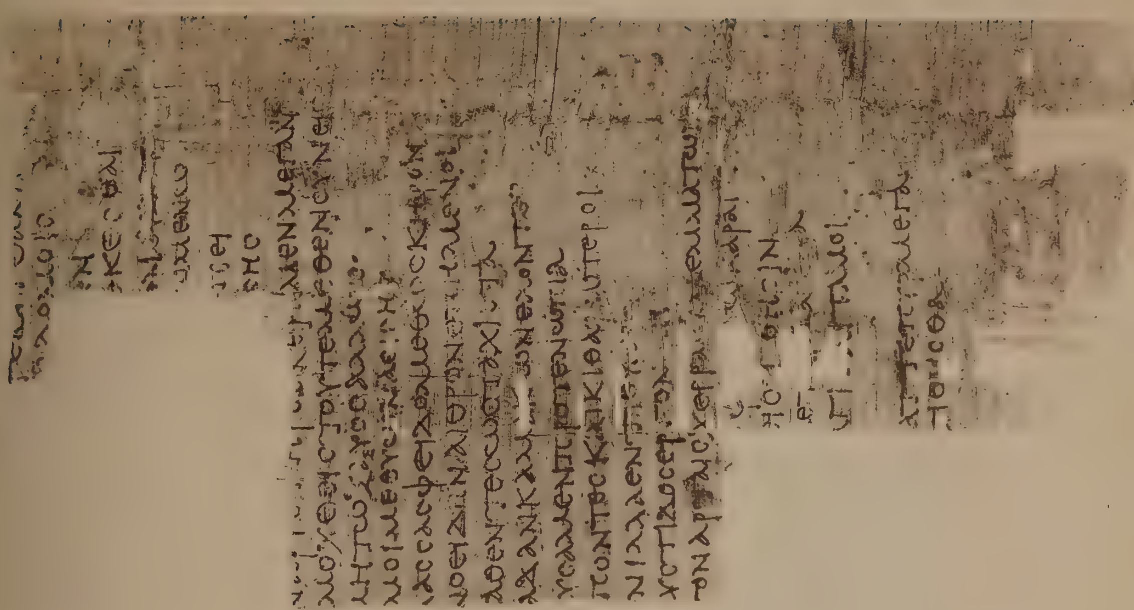
saec. II p. C.

a

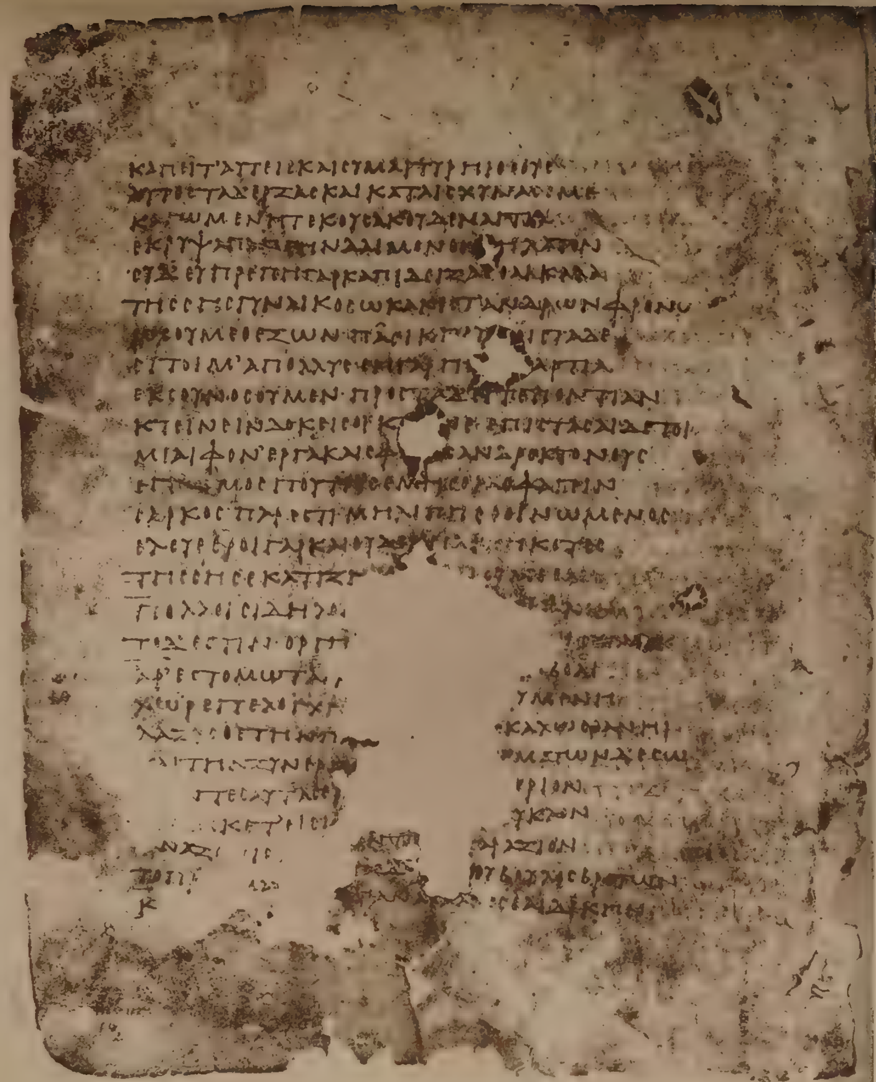
saec. II p. C.

b

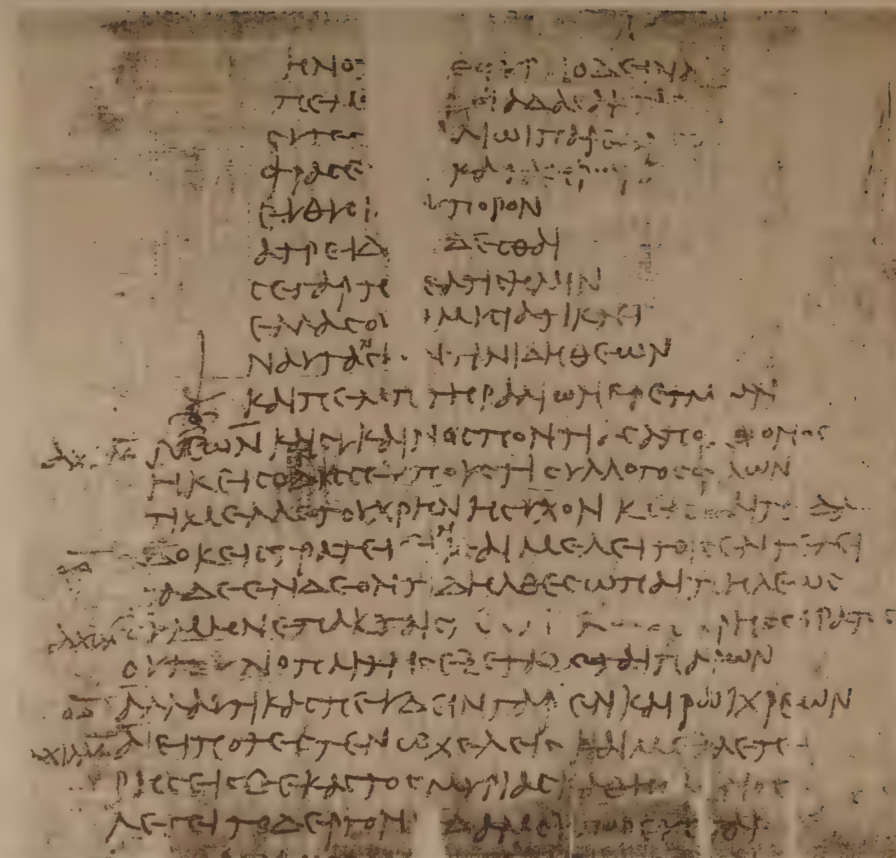
saec. II p. C.

a

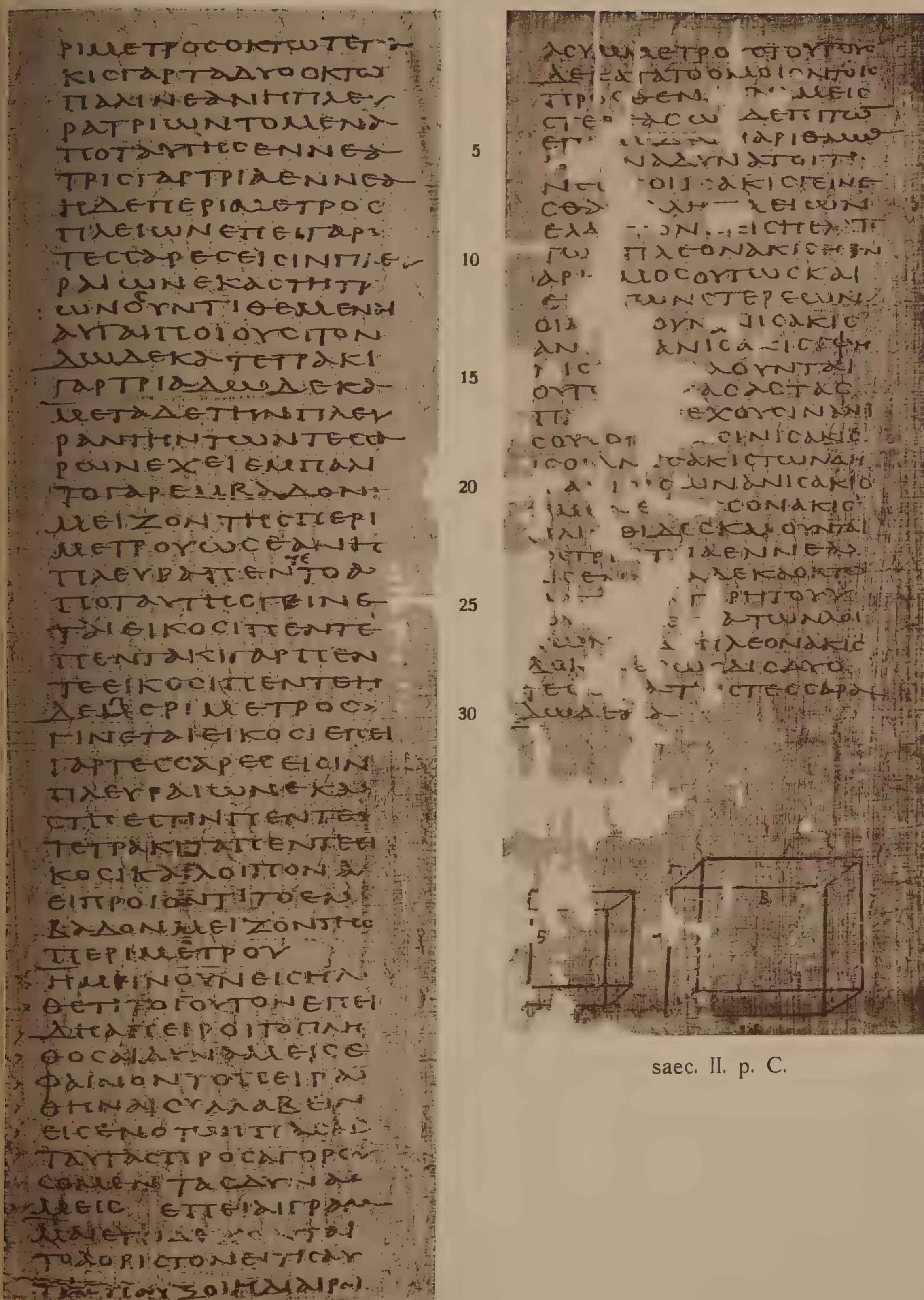

saec. II p. C.

b

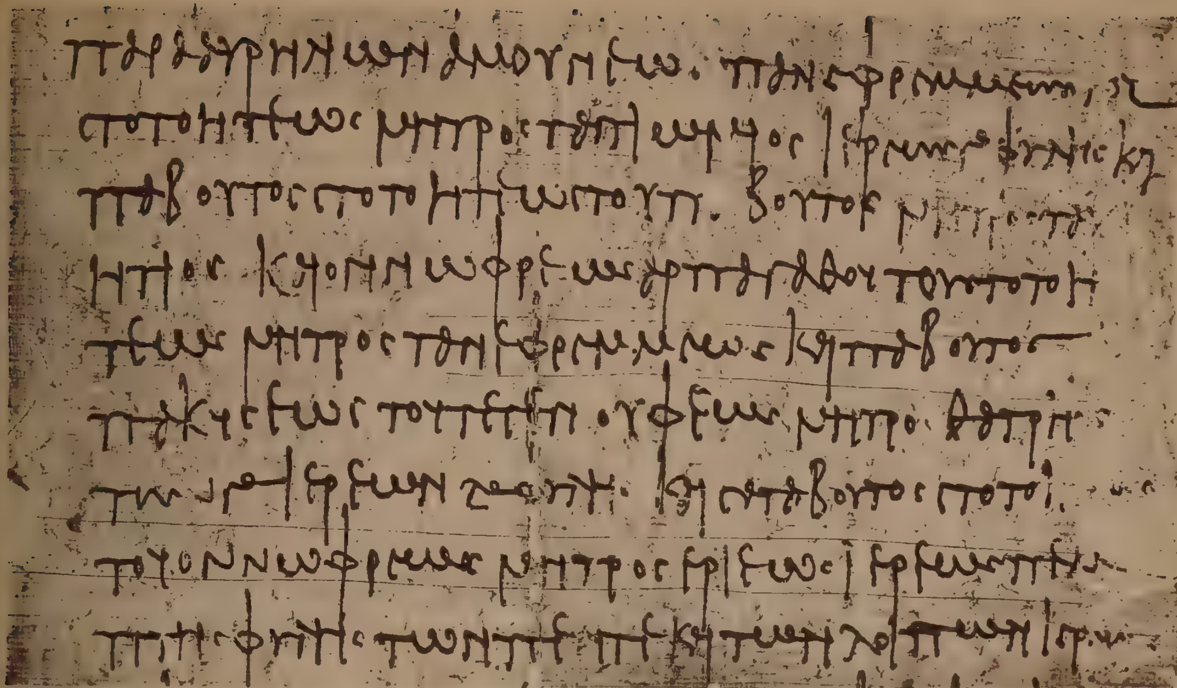

saec. II p. C.

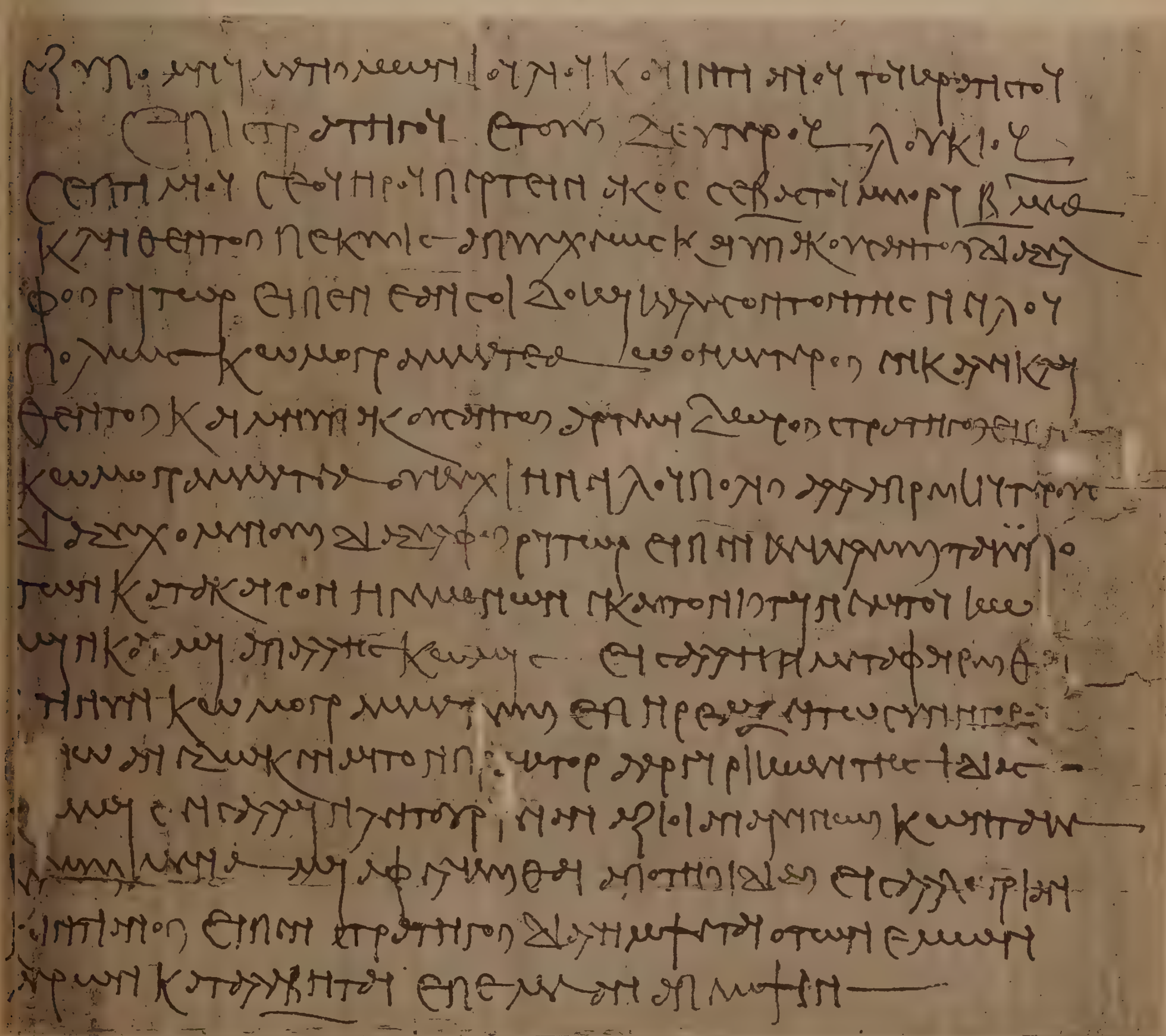
saec. II. p. C.

a

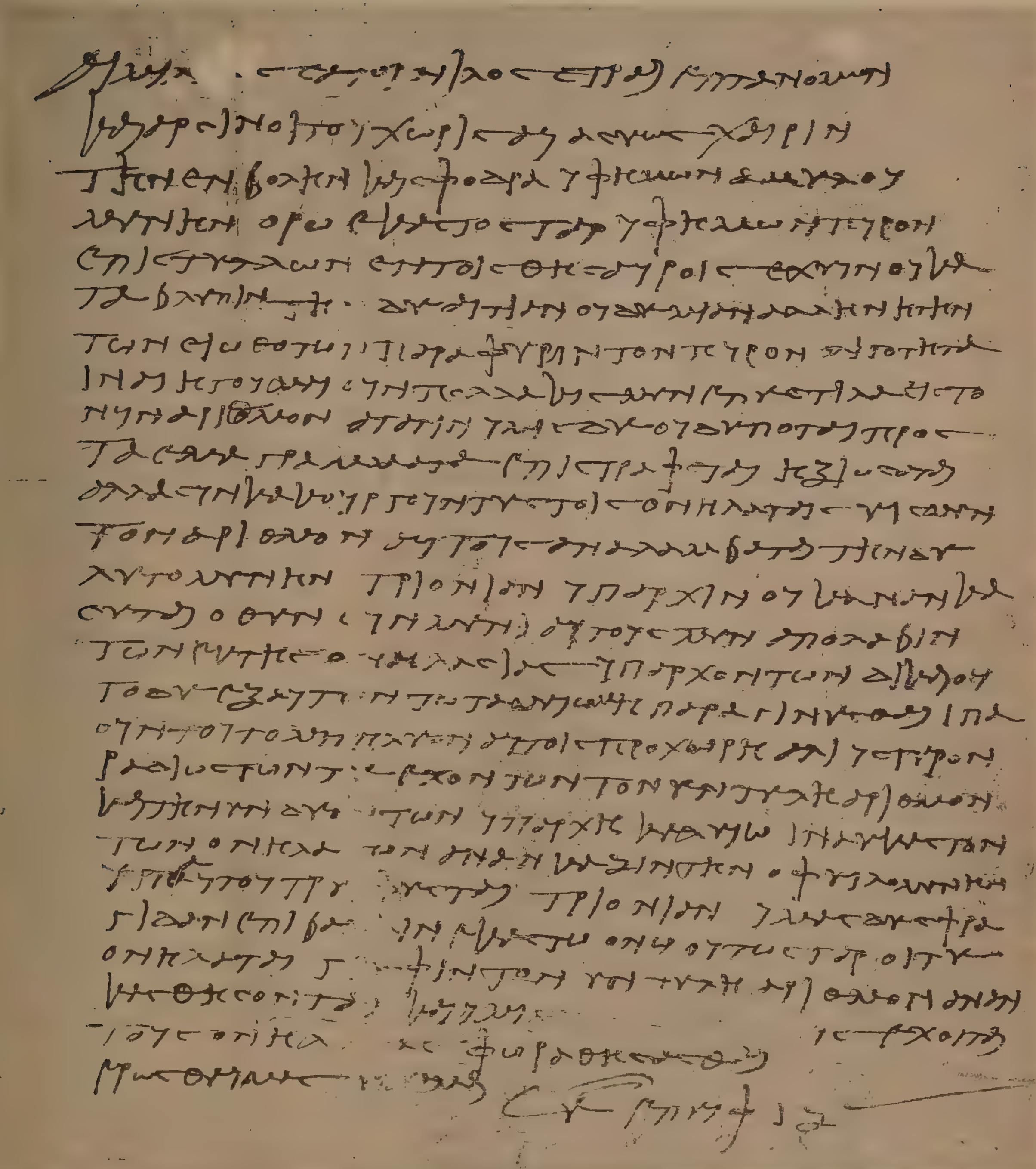

219/20 p. C.

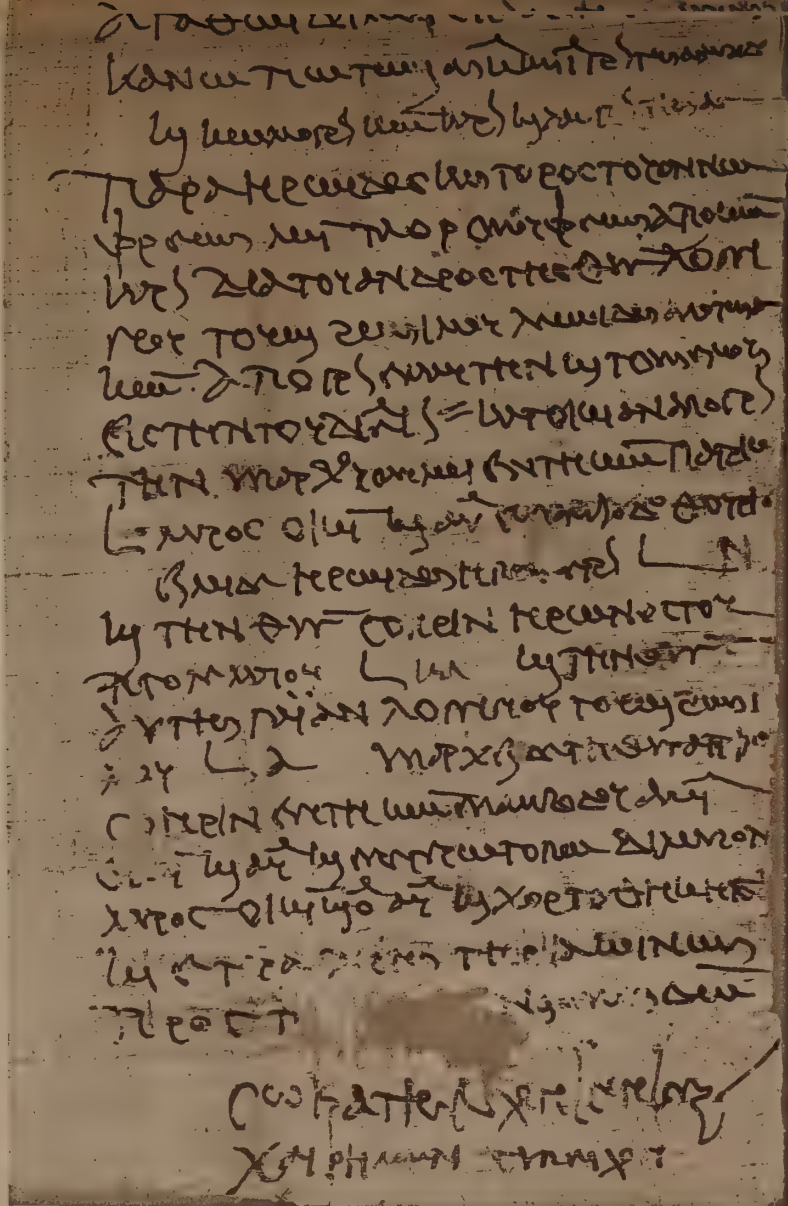
b

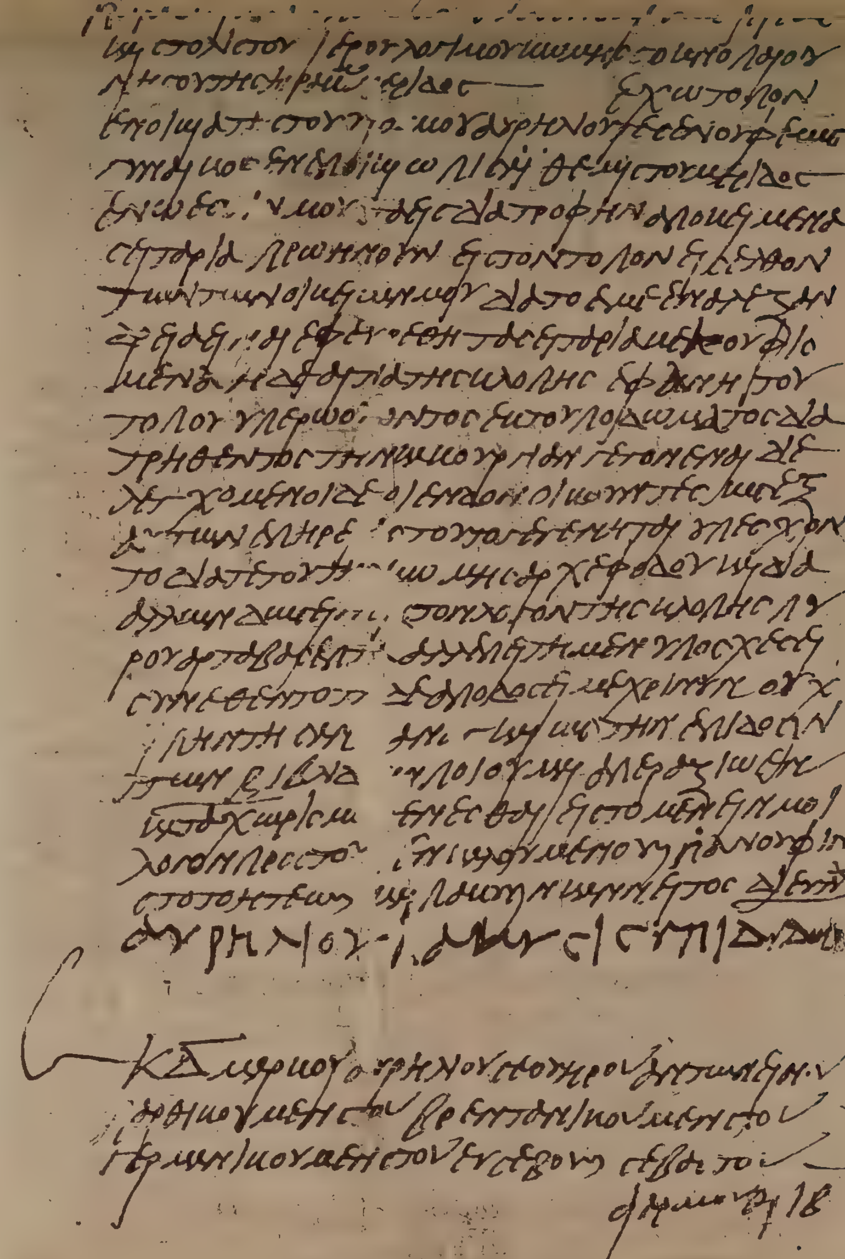
c. 200 p. C.

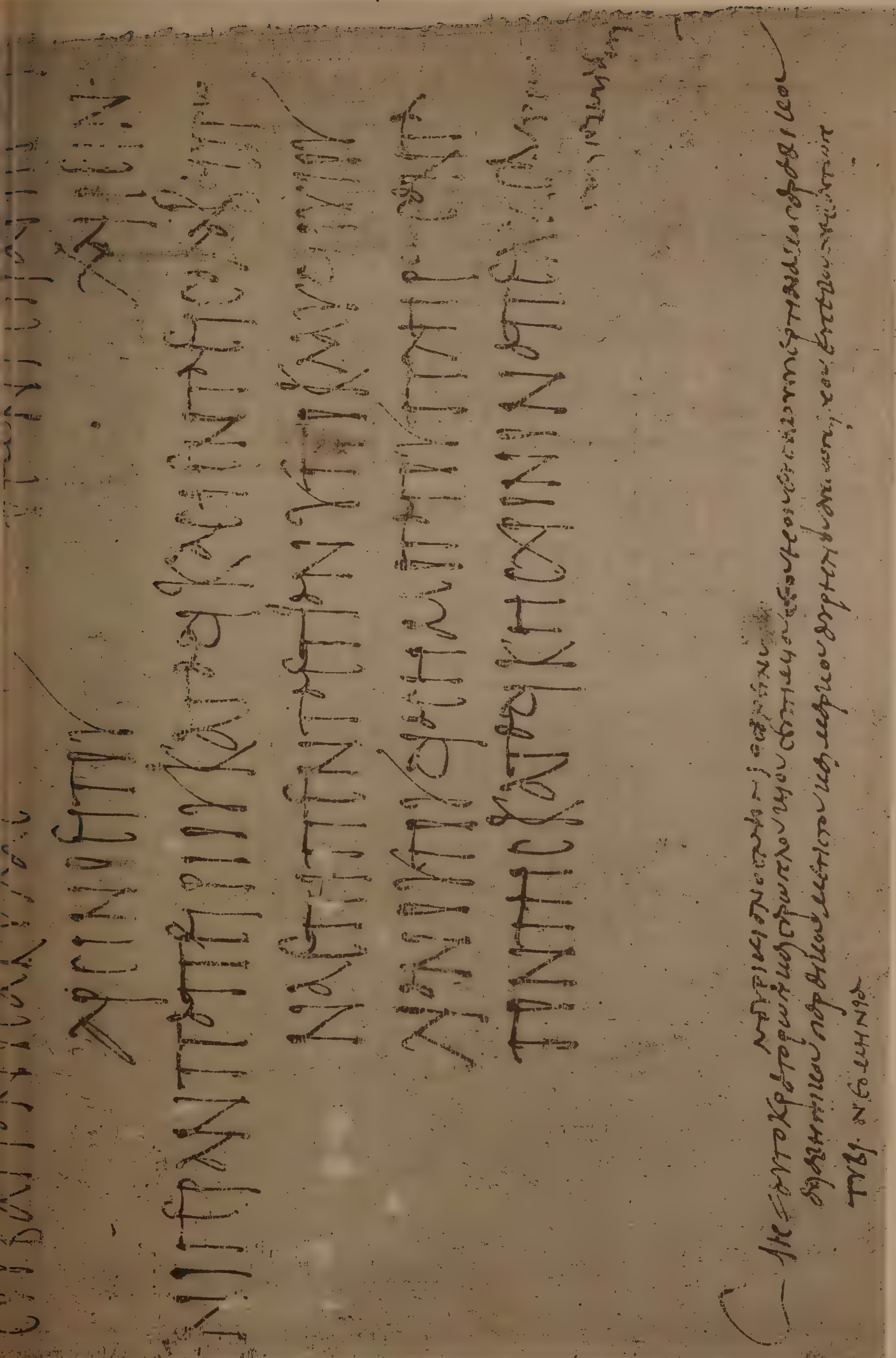
c. 200 p. C.

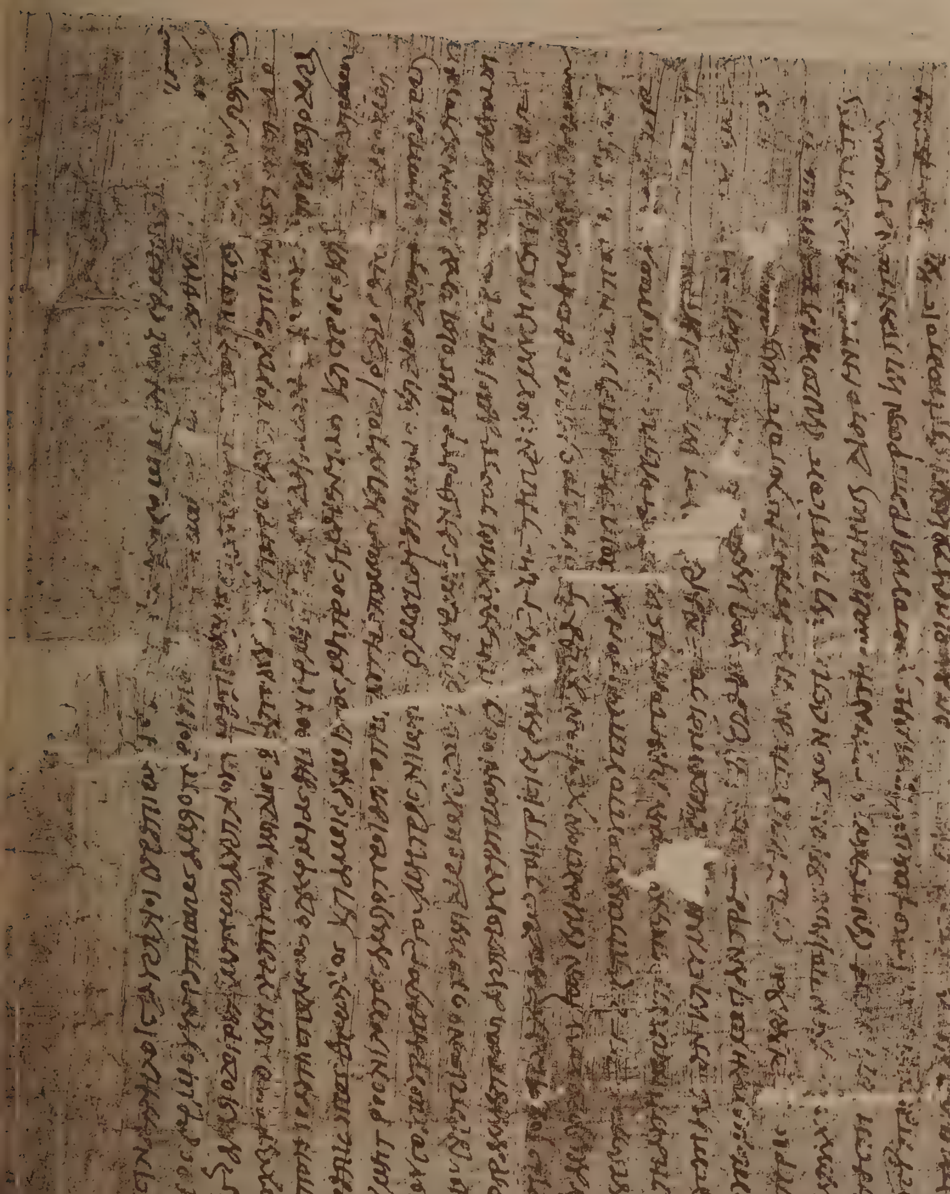
202/3 p. C.

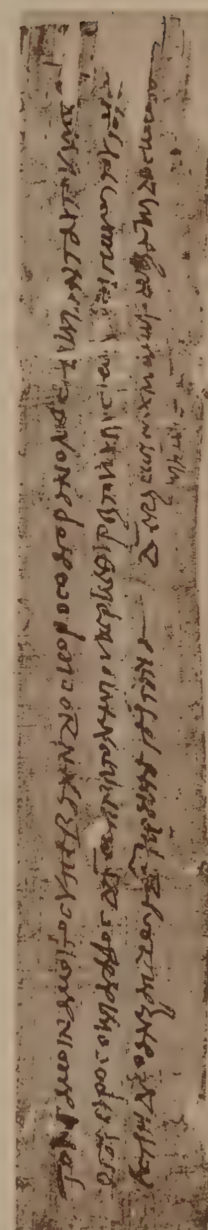
216 p. C.

209 p. C.

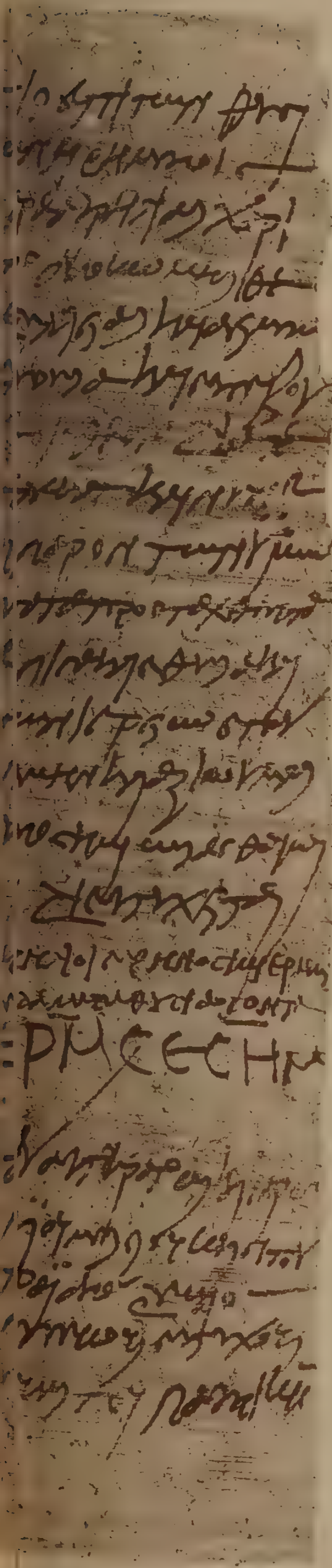

b

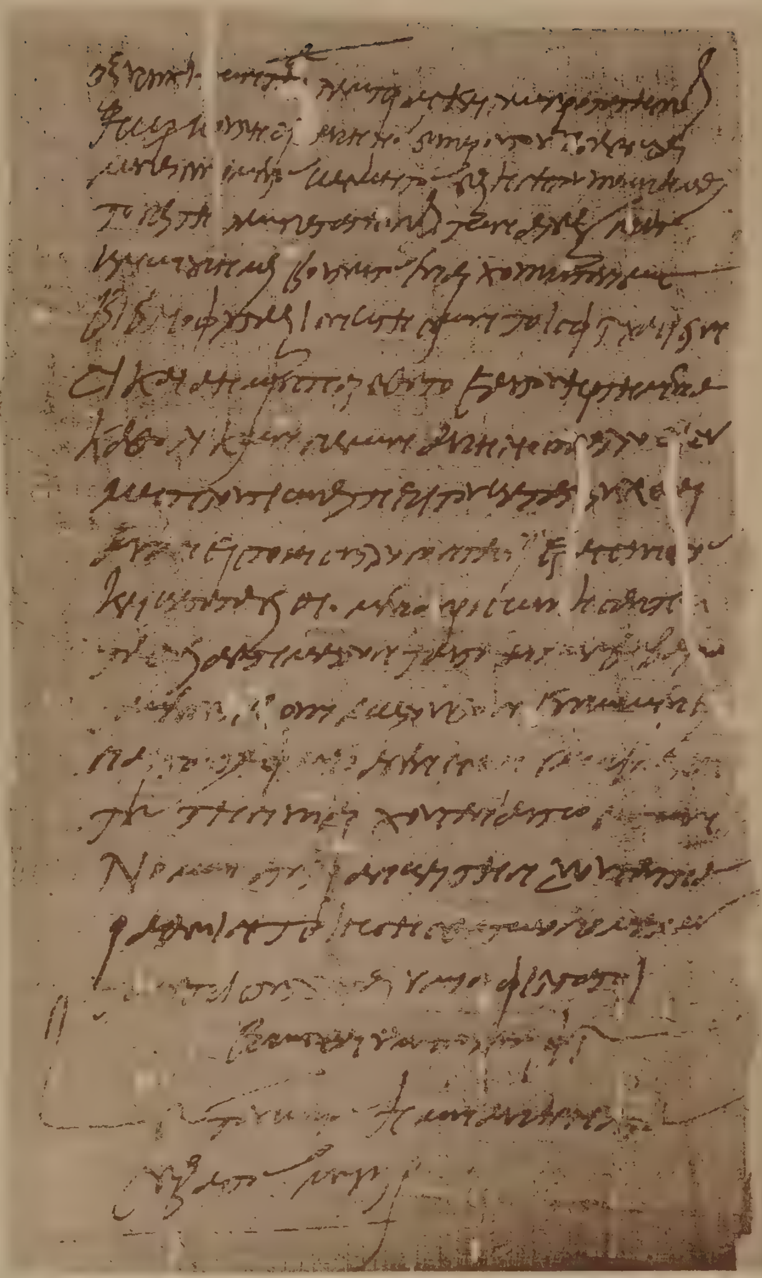
236 p. C.

a

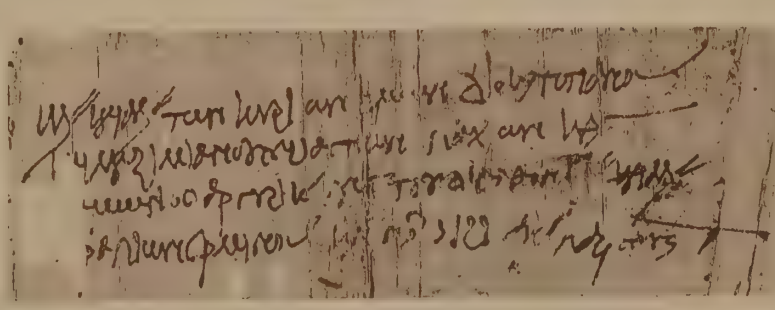
250 p. C.

b

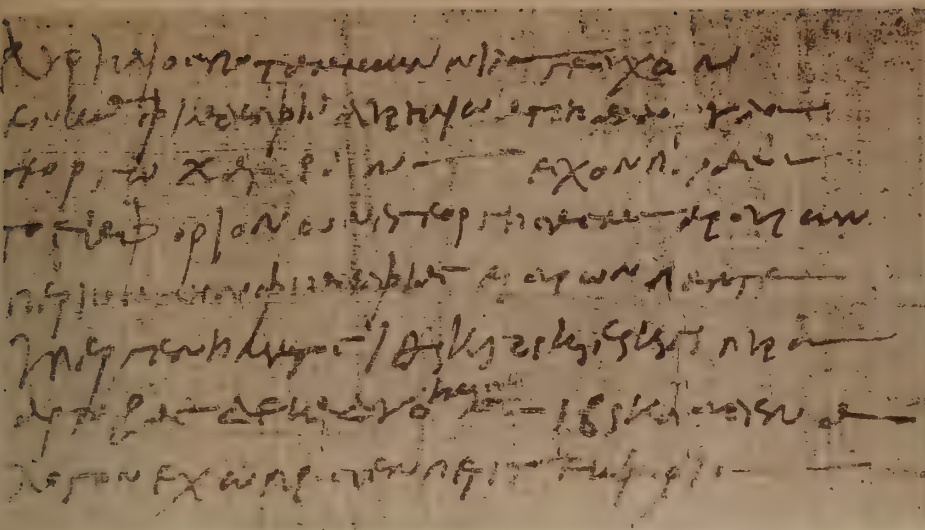
274 p. C.

c

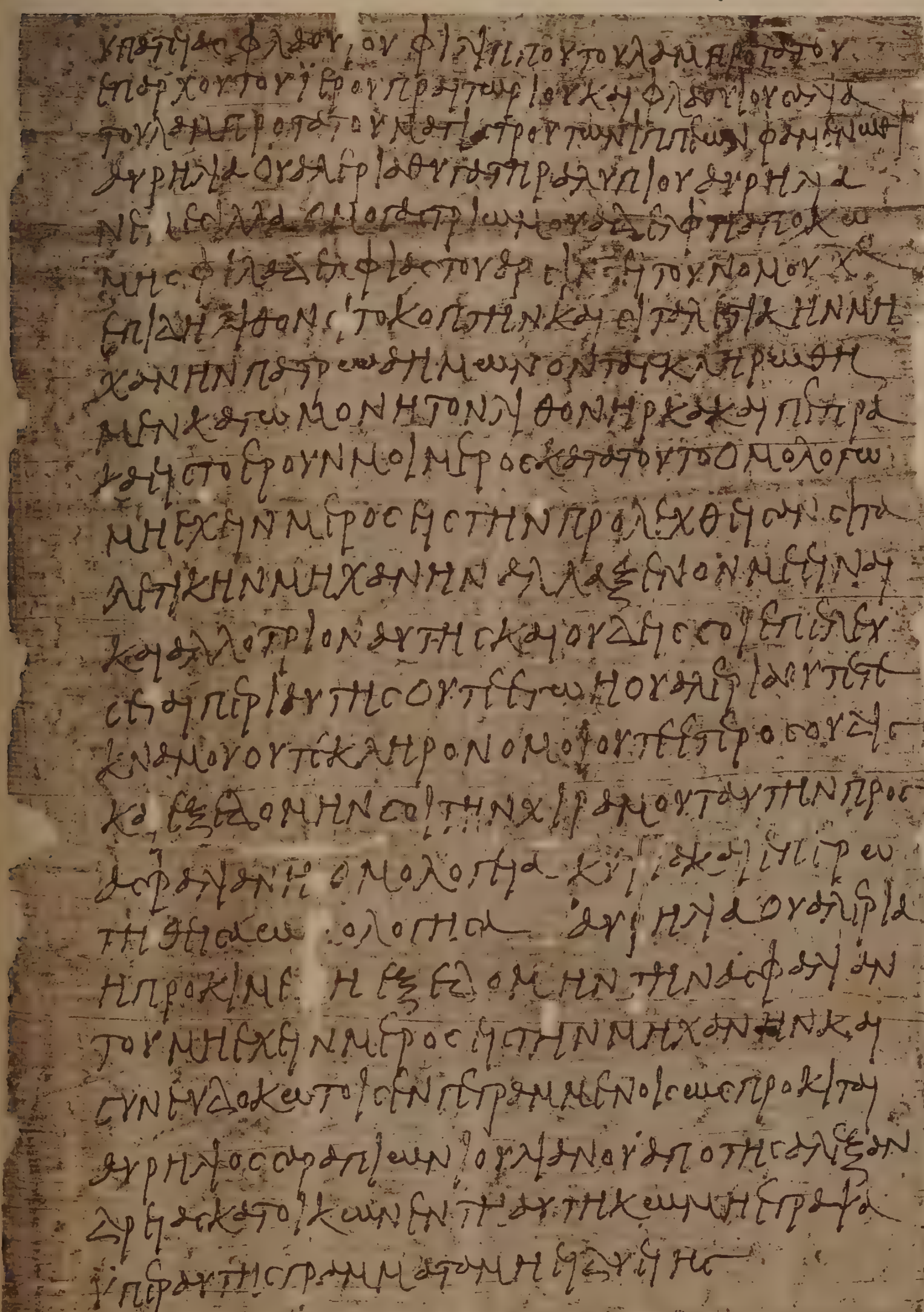
286 p. C.

a

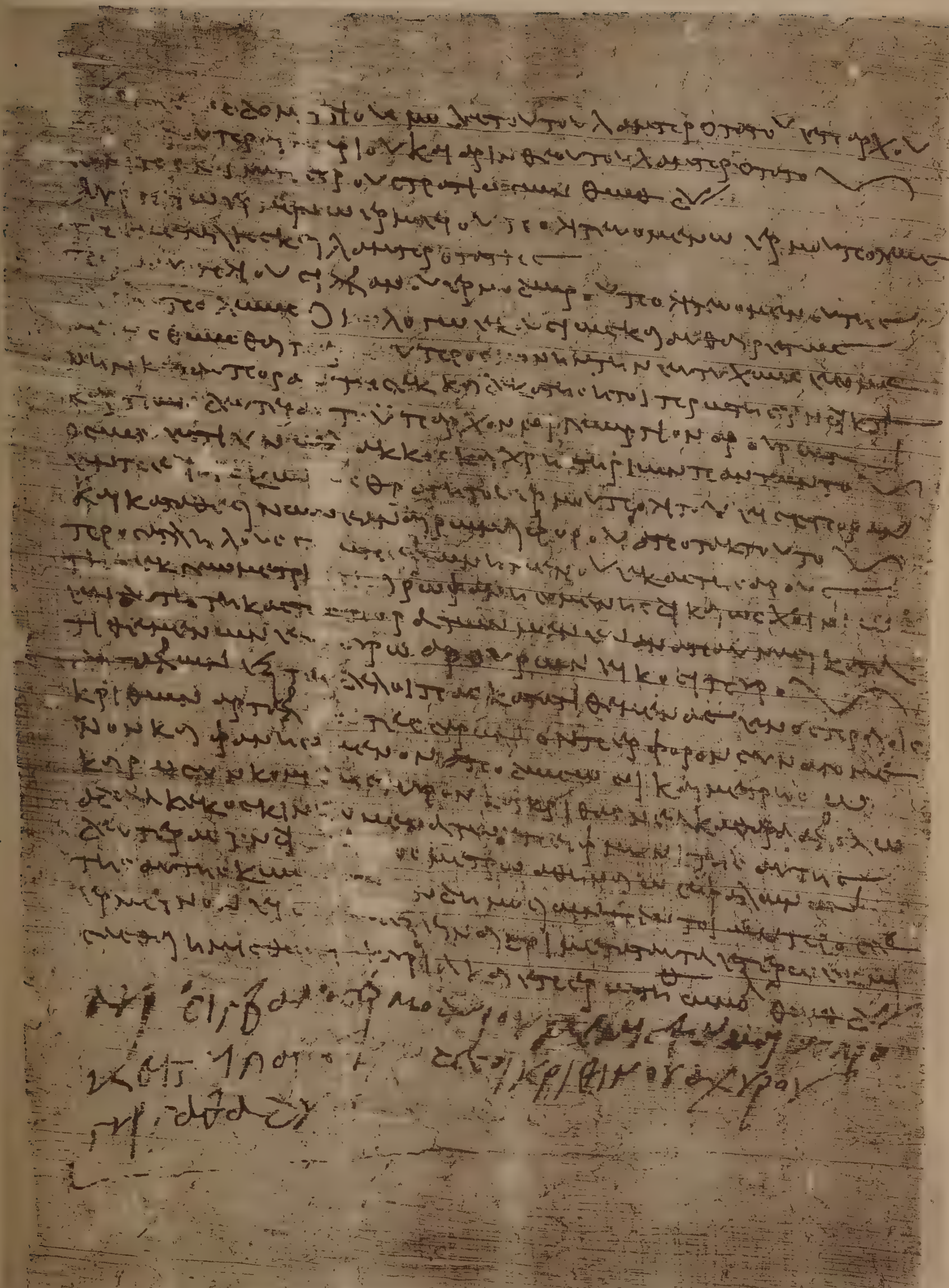

314 p. C.

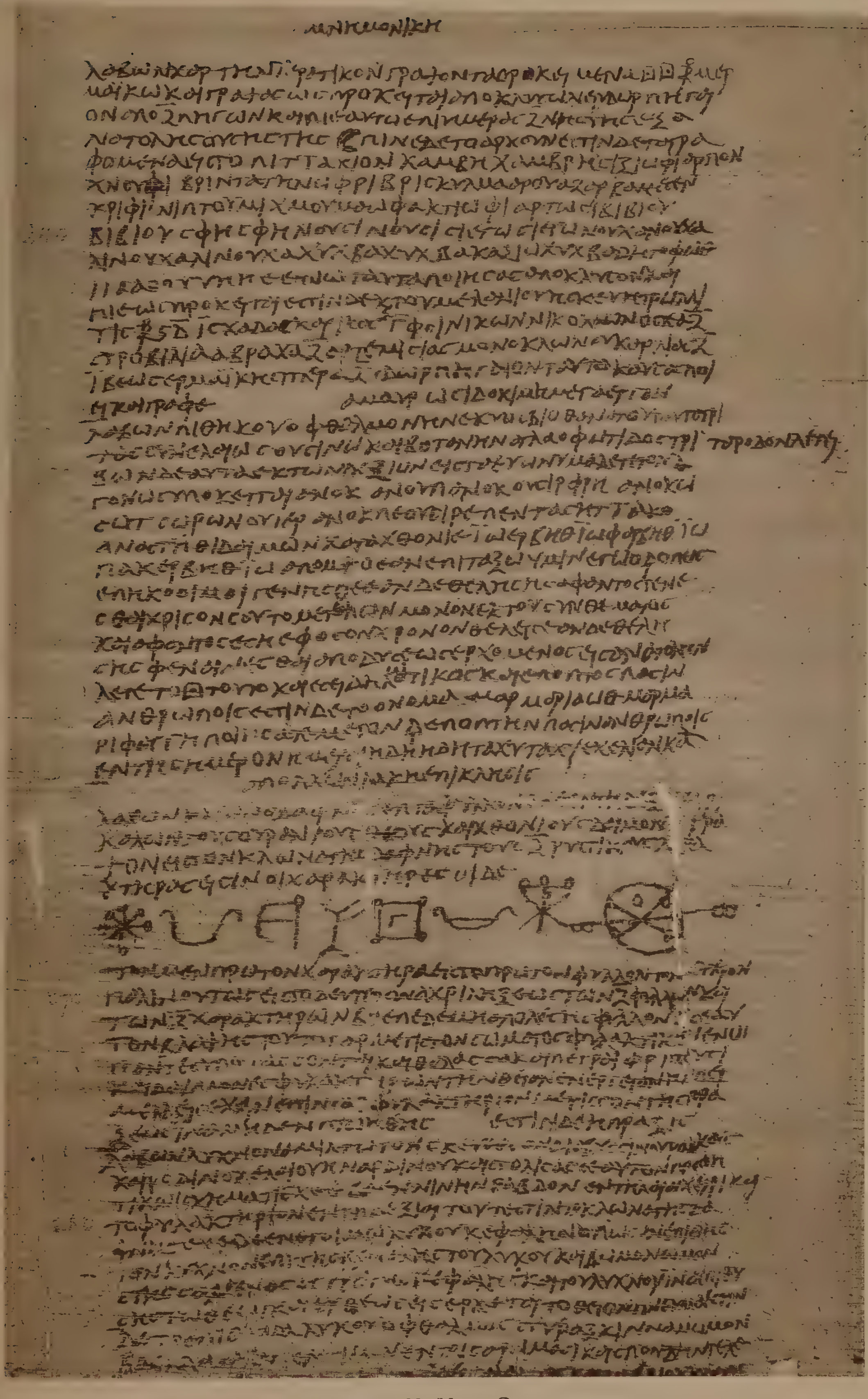
b

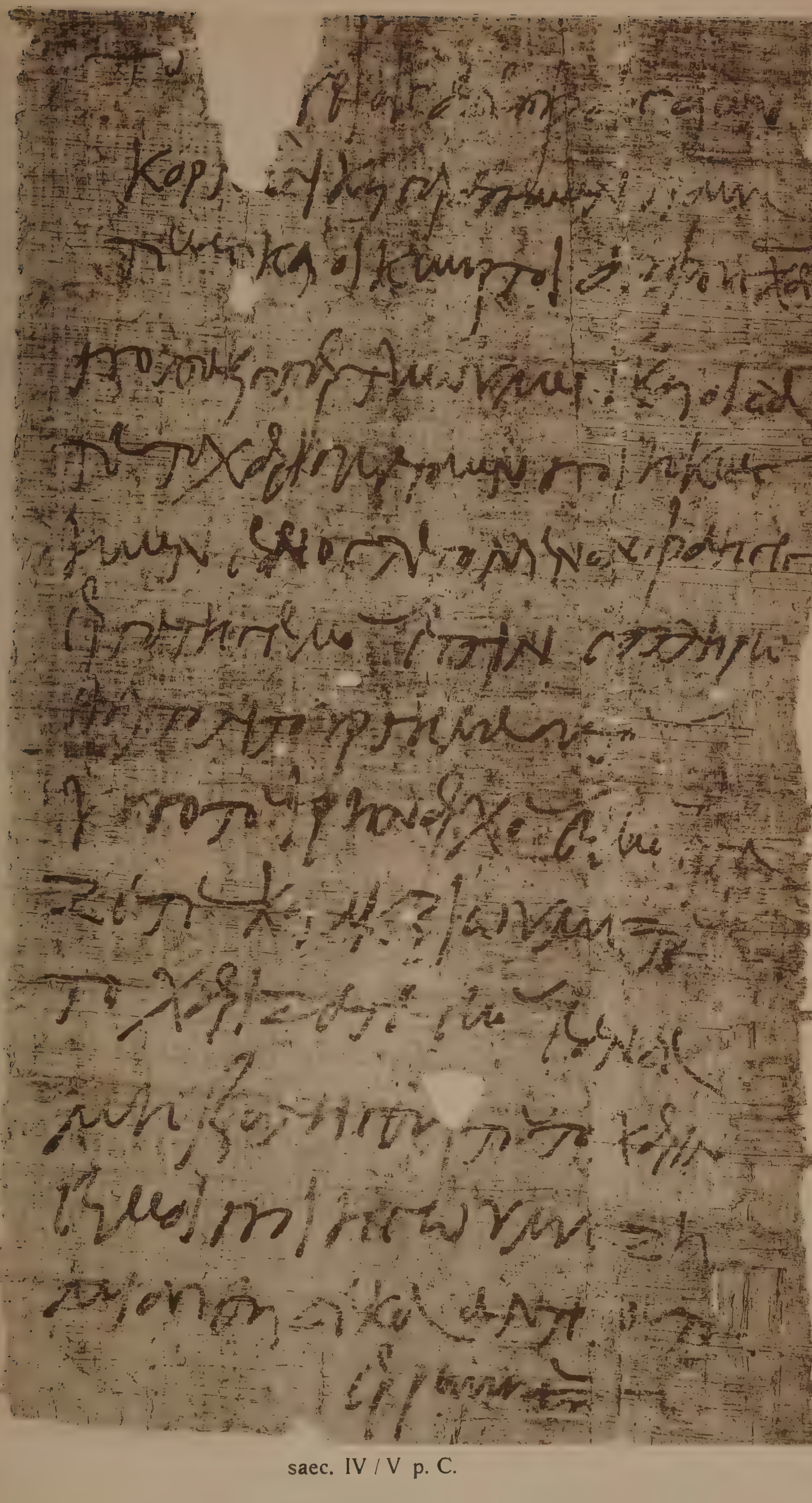
348 p. C.

372 p. C.

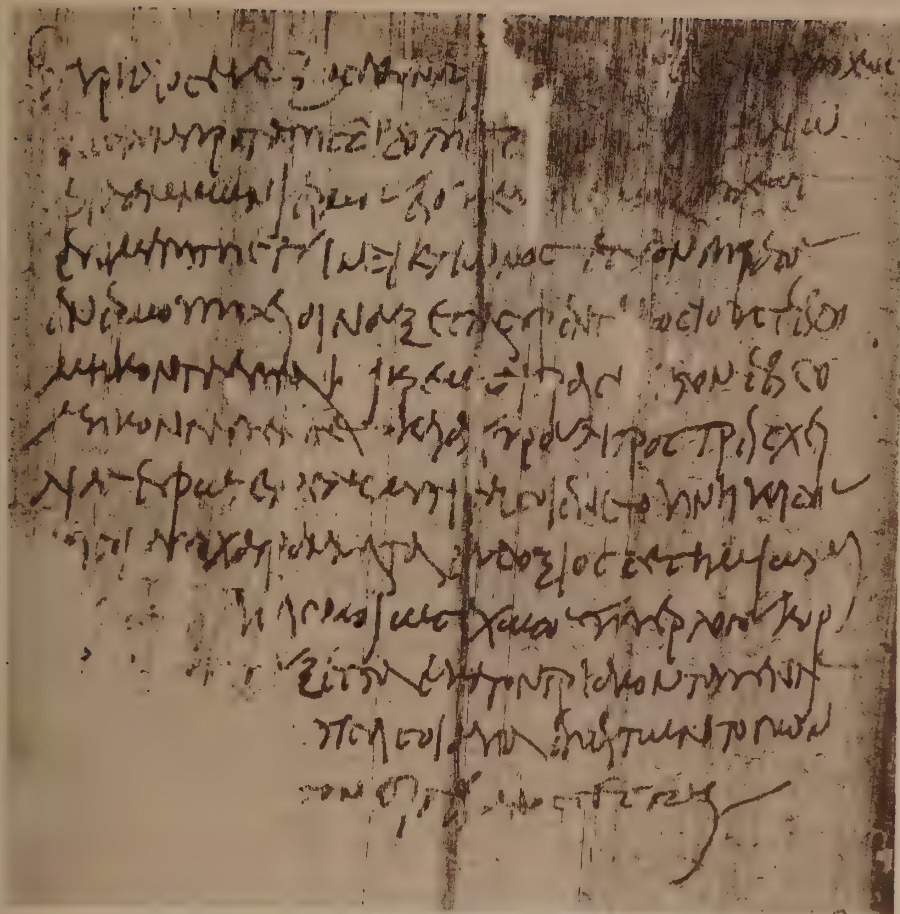

saec. IV / V p. C.

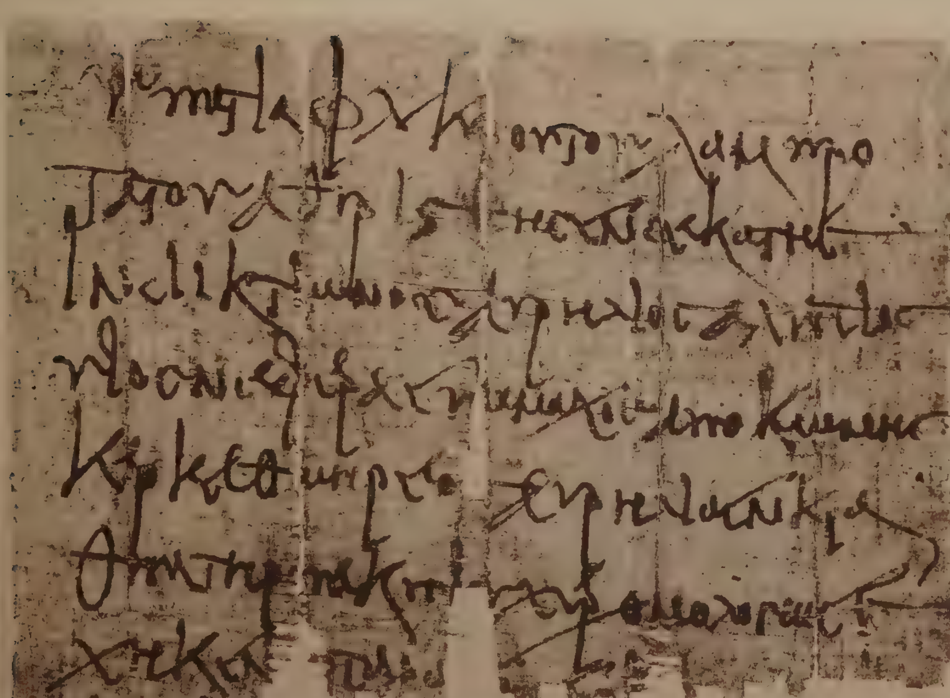
saec. IV / V p. C.

a

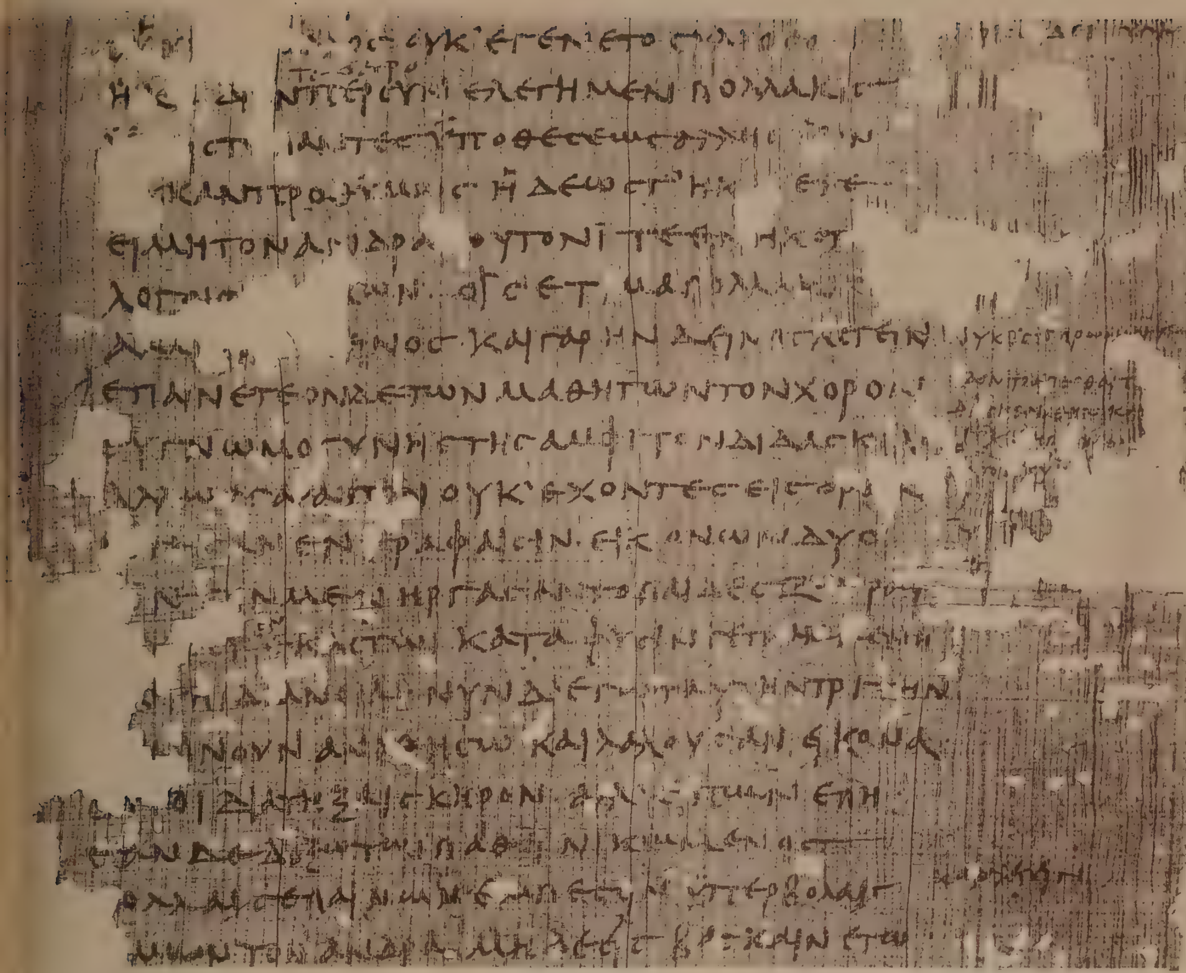
saec. IV/V p. C.

b

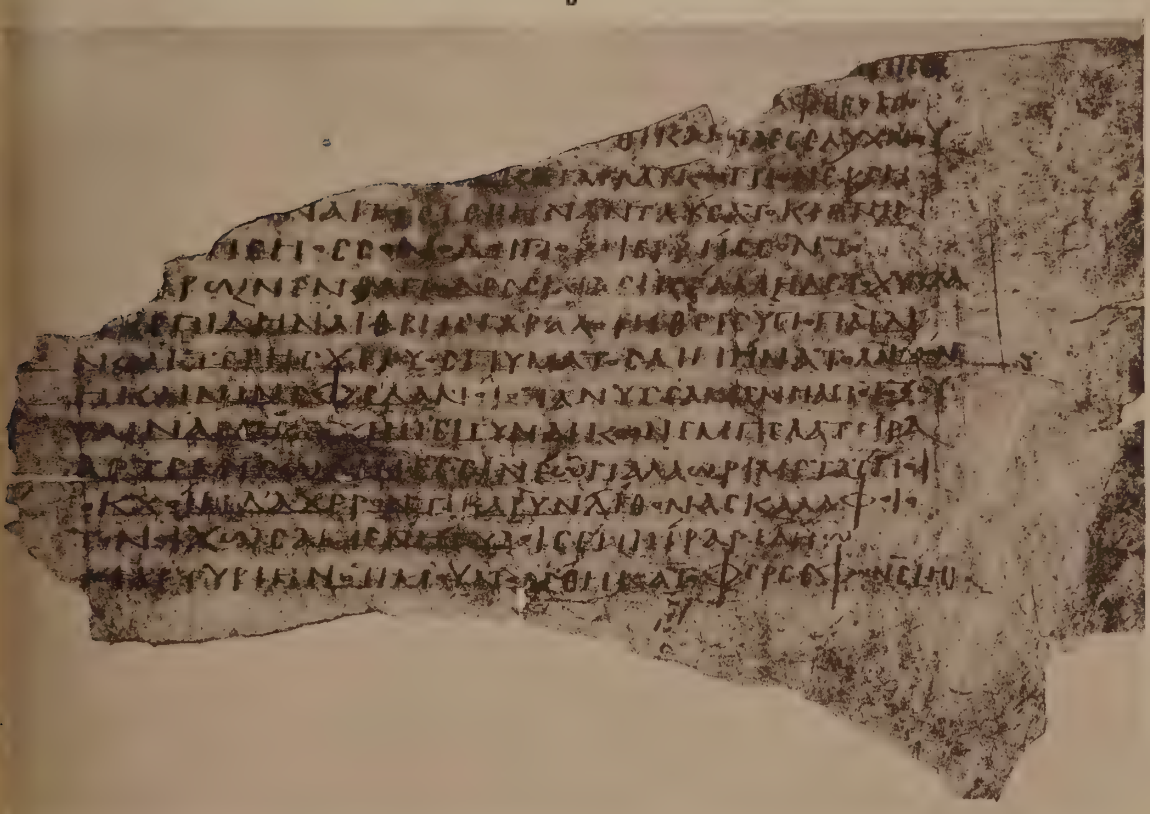
441 p. C.

a

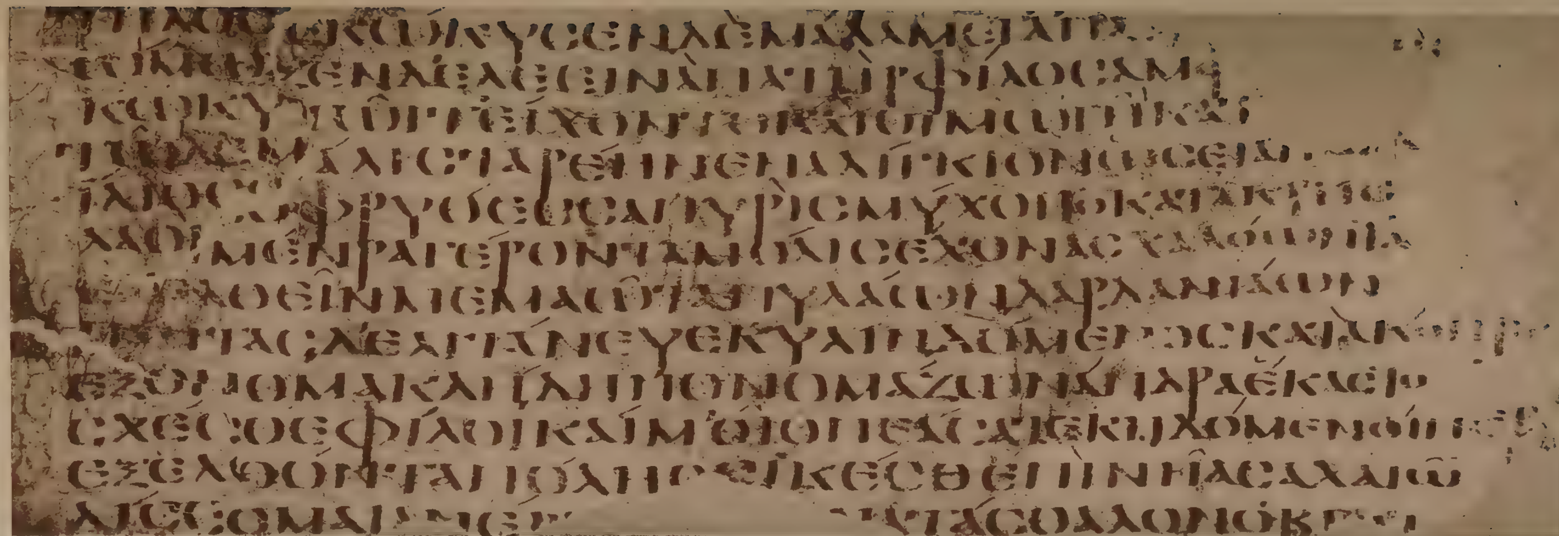
saec. IV p. C.

b

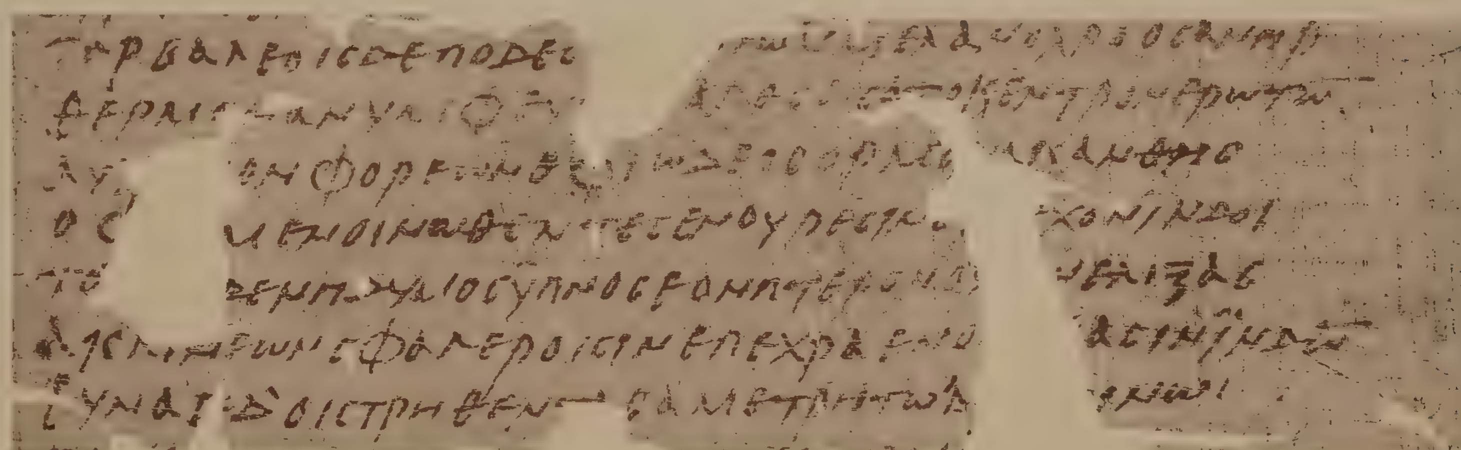
saec. V. p. C.

a

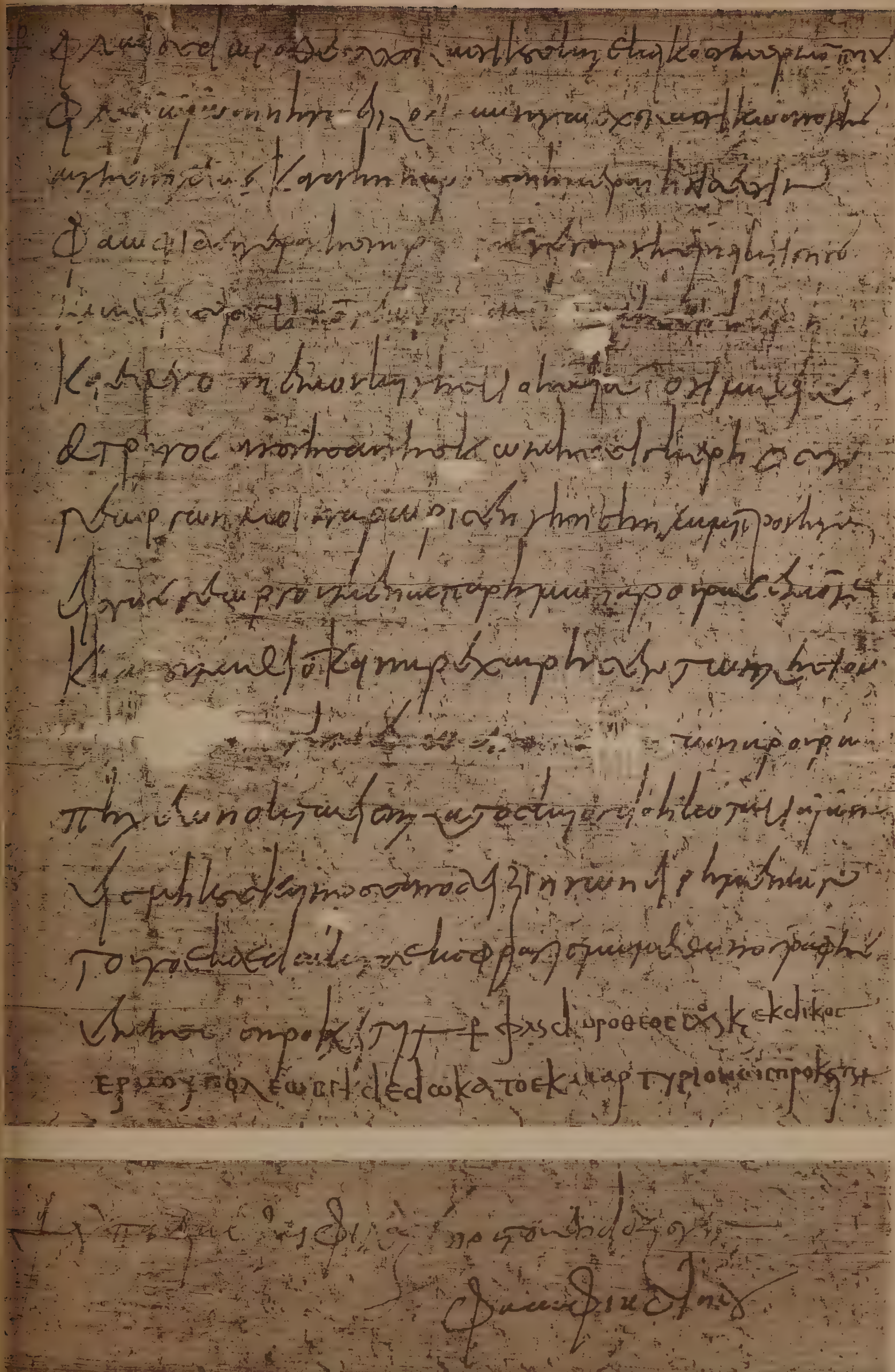

saec. VI p. C.

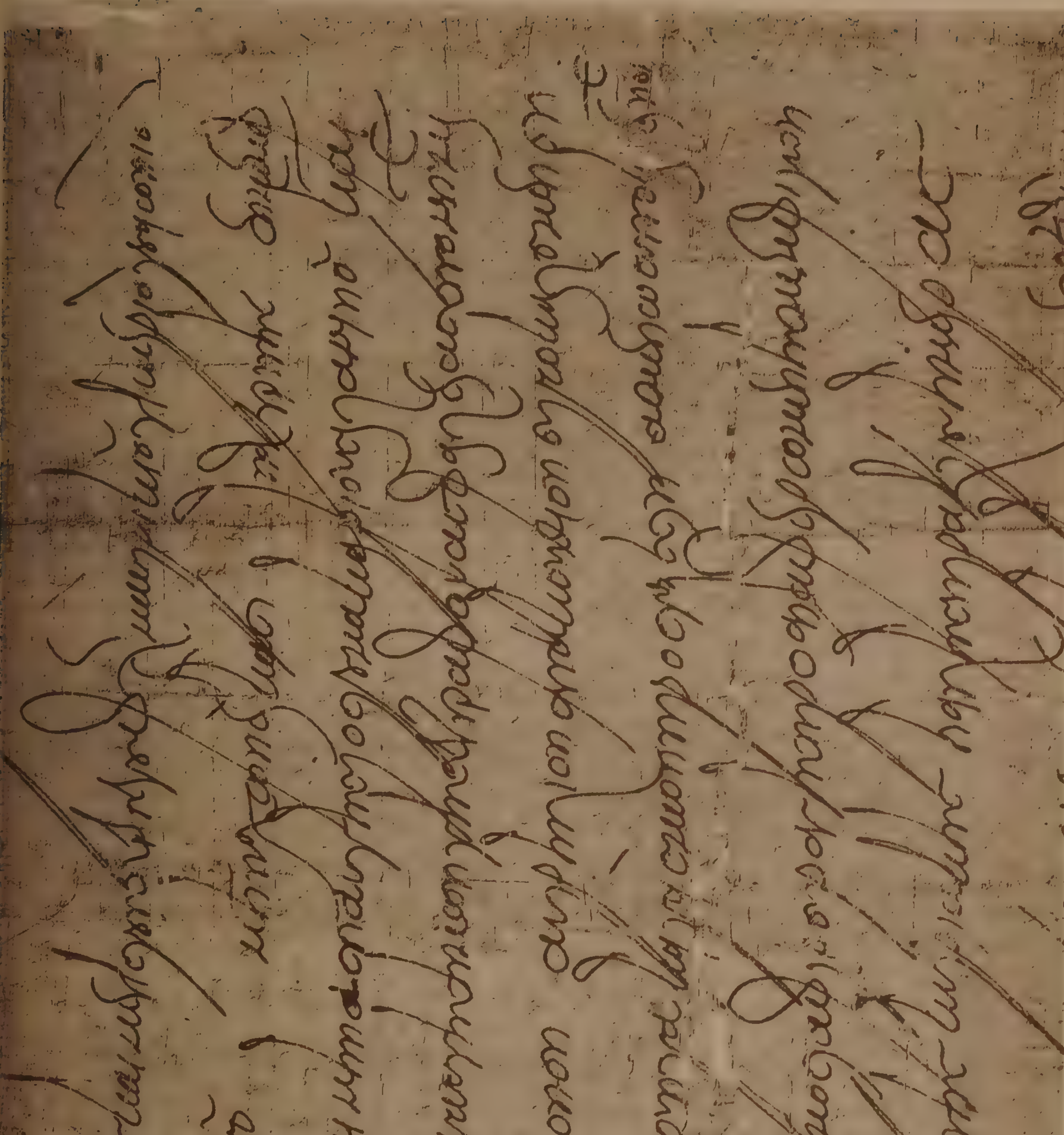
b

saec. VI / VII p. C.

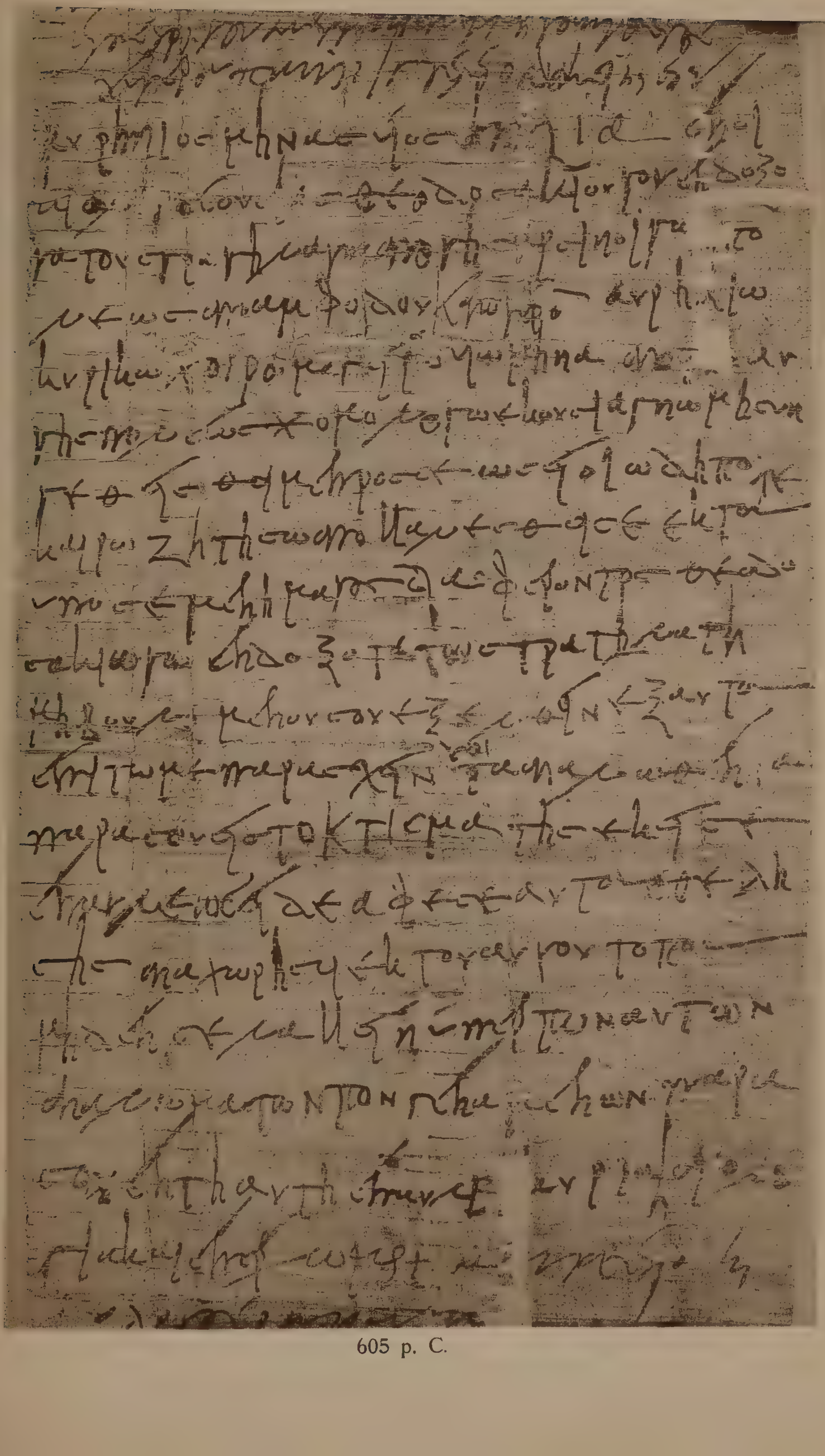

525 p. C.

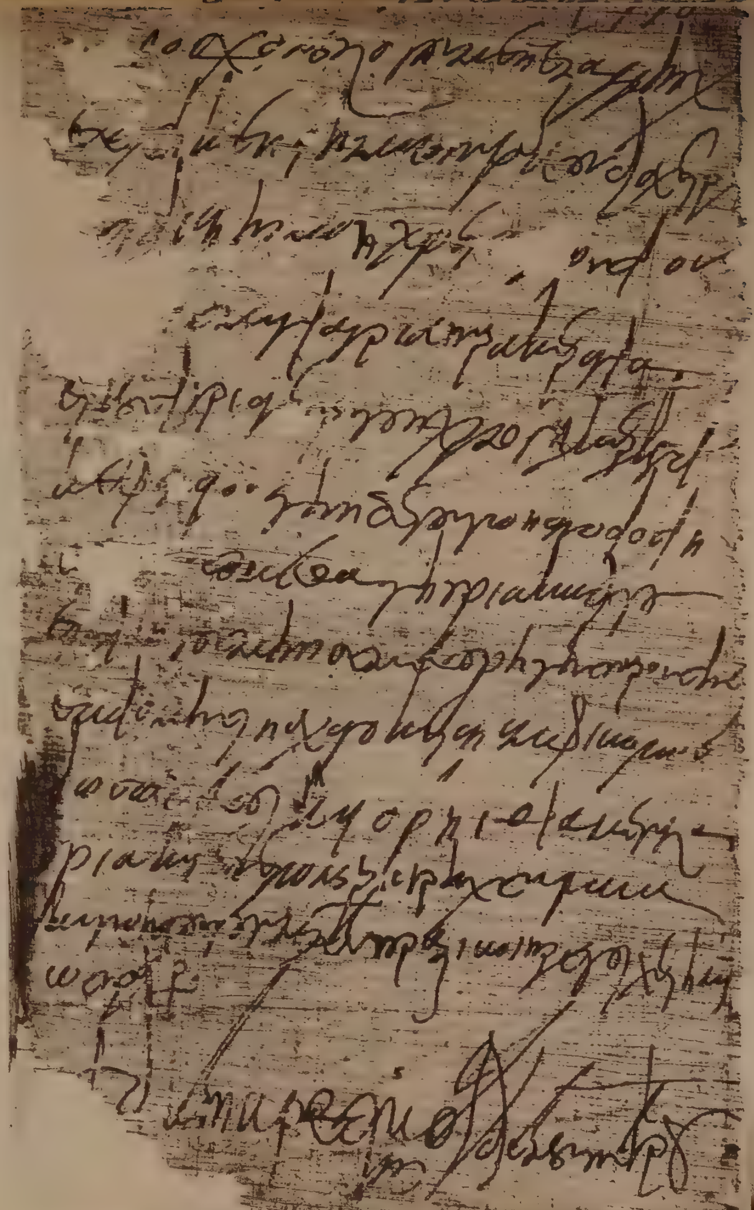

599 p. C.

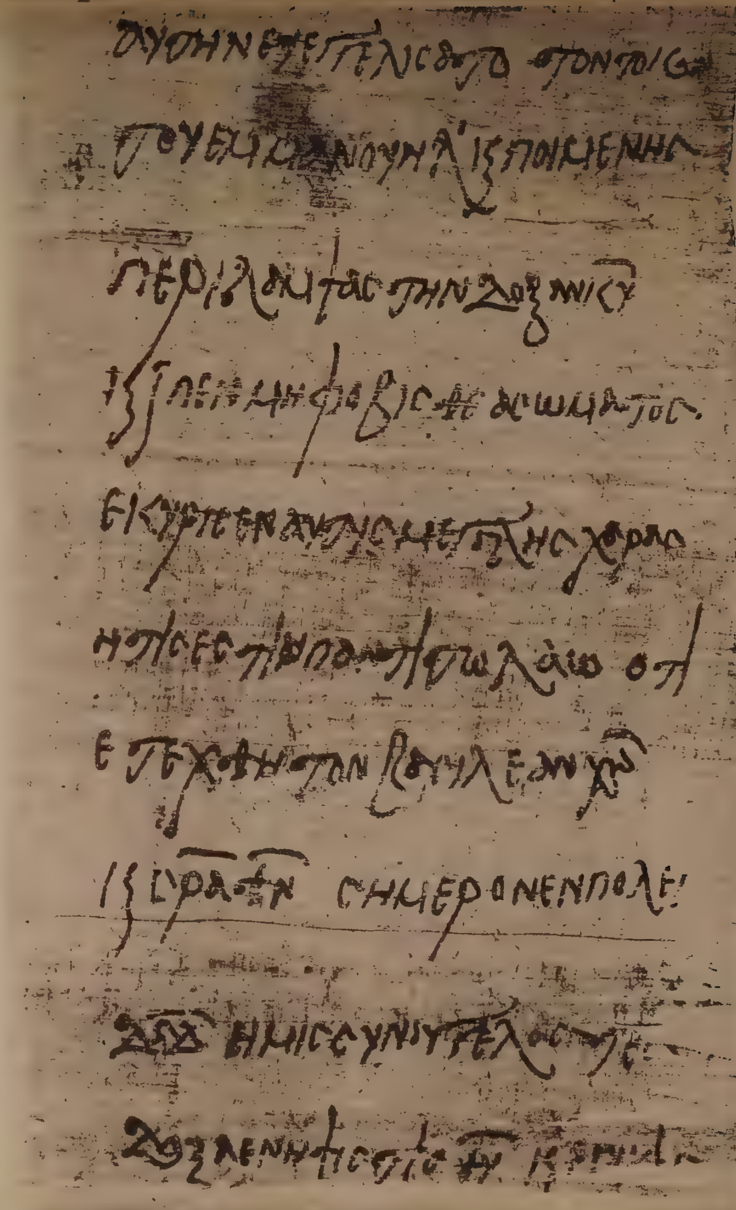
5

605 p. C.

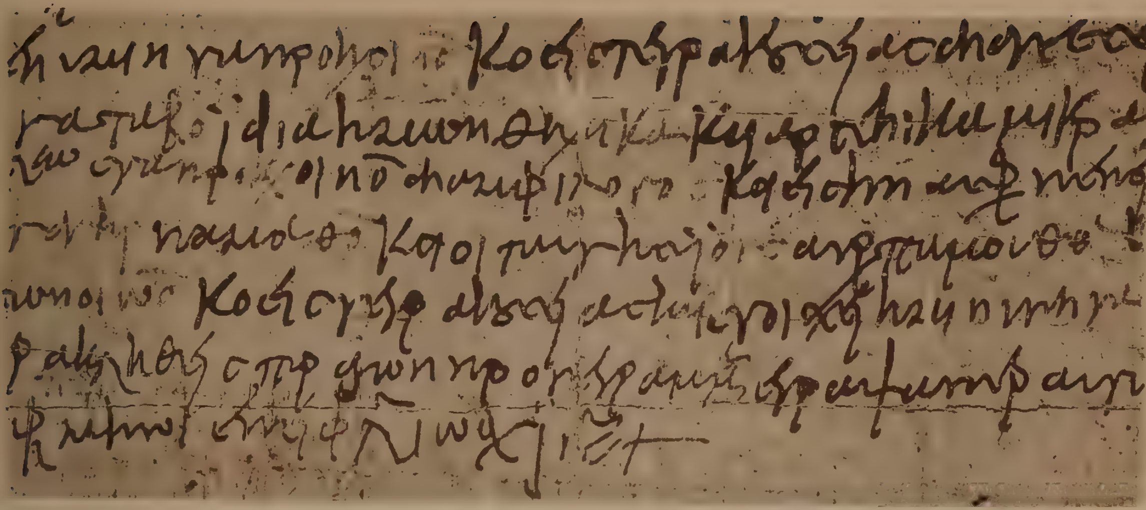

615 p. C.

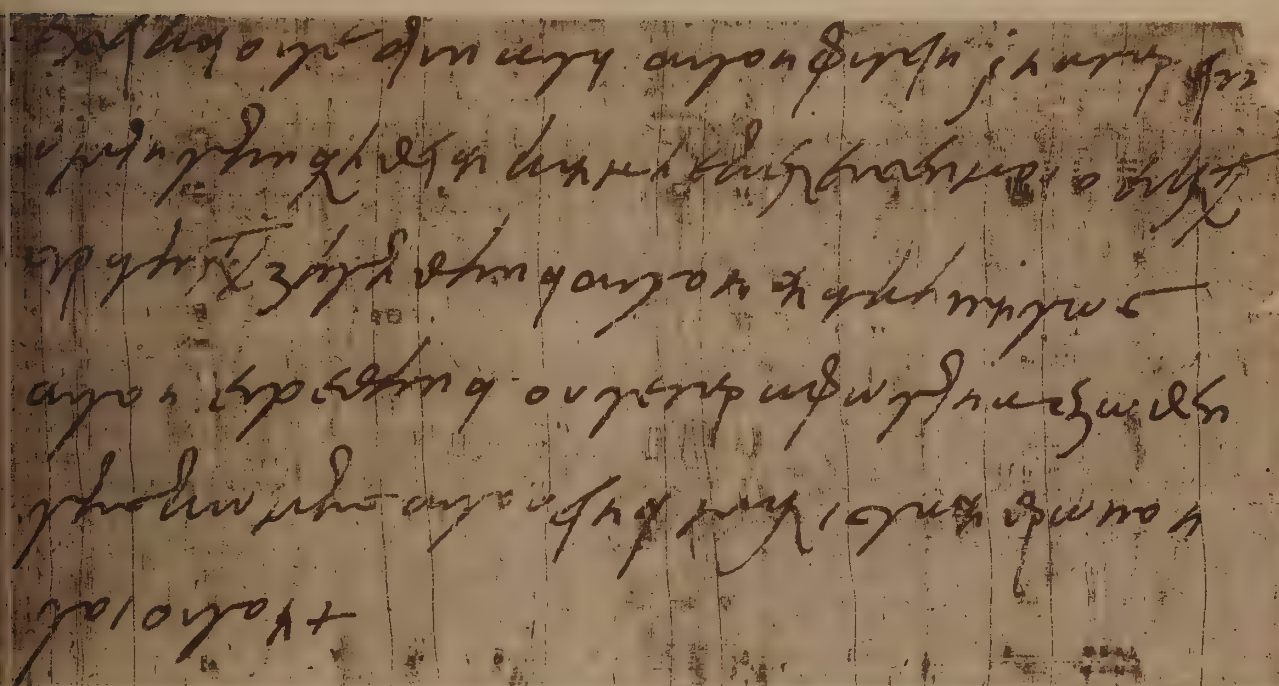
saec. VII p. C.

a

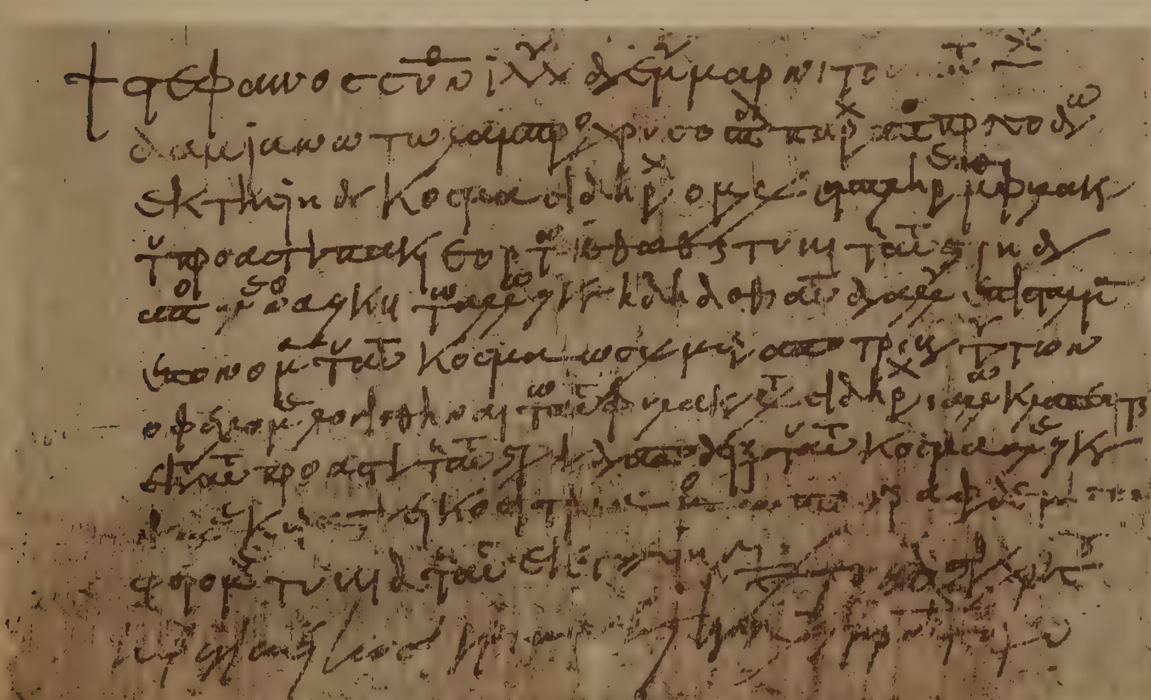
saec. VII p. C.

b

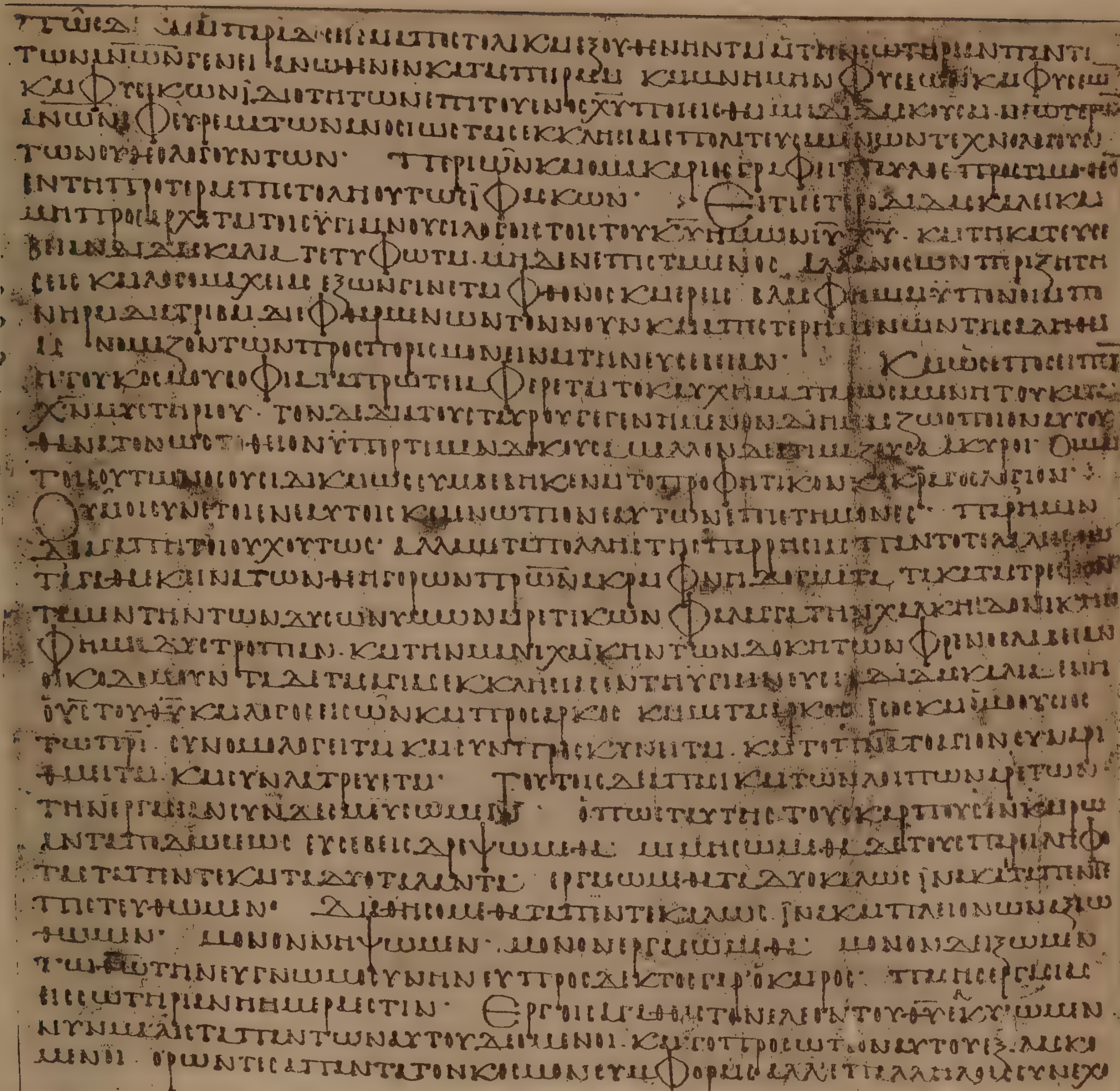
saec. VII p. C.

c

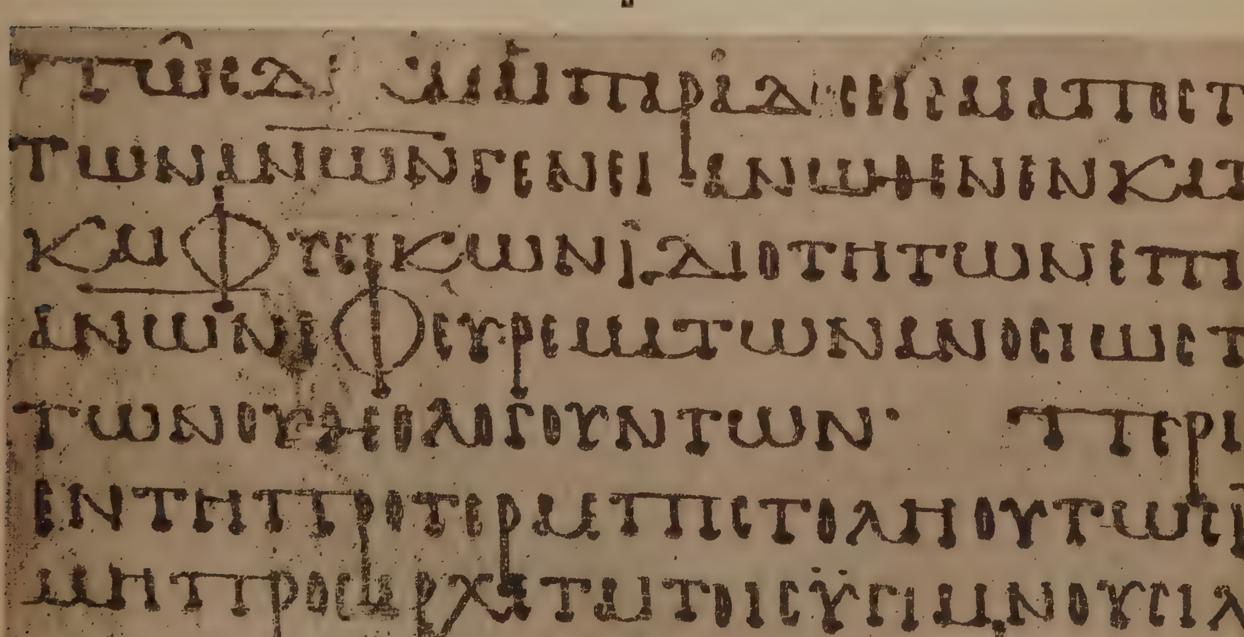

saec. VII p. C.

a

b

c. 719 p. C.

copy 2

1. Pap. Berol. P. 9875, reperta in vico Abusir prope pyramidas sito a Ludovico Borchardt, qui amplius de hac re disseruit in: Mitteilungen der Deutschen Orientgesellschaft No. 14. Volumen altum est 18,5 cm, longum 111 cm; charta satis fragilis colore livido; caput deest, calx incolumis. Papyrus tota arte phototypica expressa est: „Der Timotheospapyros, Lichtdruckausgabe.“ 1903; cf New Pal. Soc. Plate 22. Continet *Timothei* Milesii carmen cui inscribitur *Persae,* quod transcripsit et interpretatus est U. de Wilamowitz-Moellendorff in libro „Timotheos, die Perser.“ Leipzig, J. C. Hinrichs'sche Buchhandlung 1903; cf F. Blass, Arch. f. Papyrusforschung III, 268 sequ., ubi reliquos quoque, qui poetae operam dederunt, invenies. De litterarum formis satis est commemorare tria: primum quae intercedat similitudo inter papyrum nostram et lapides; deinde scripturam Timothei procul dubio attribuendam esse saeculo quarto a. Chr. n., id quod elucet non solum e rebus una cum hoc volumine inventis sed etiam e papyro tab. 2, quae exhibet pactum anno 311 a Chr. n. conscriptum; nam hoc et prope accedere ad Timothei formas et paulo recentius esse quicumque rem palaeographicam non ignorat confirmabit; denique hunc librum Alexandri fere aetate conscriptum multo distare ab arte illa librariorum, quam paulo post Alexandriae nisi ortam tamen excultam esse non nescimus. Cf. P. Grenfell II Plate I, 1 a. b. Cum lectu facillima sit papyri columna quinta, quam tabula exhibet, initium modo exscripsi:

βασιλεὺς εἰς φυγὴν ὁρμῶντα παμμιγῆ στρατὸν | γονυπετὴς αἴκιζε σῶμα, φάτο δὲ κυμαίνων τύχαισιν

Ad lineam 14 librarius praeter paragraphum, quae singulas partes carminis praecedere solet, adiunxit signum avi non dissimile, quod e litteris compositum esse videtur et plus valet quam paragraphus, praesertim cum linea 14 incipiat extrema pars carminis, qua de se ipso verba facit poeta.

2. Pap. Berol. P. 13 500, 40 × 35 cm, inventa in insula Elephantine una cum quattuor aliis, quae integrae ad nos pervenerunt, ita ut volumina fibris papyraceis sigillisque munita nobis quidem aperire liceret. Cf. quae disseruit O. Rubensohn, qui omnes has papyros edidit in libro „Elephantine-Papyri“ (Berlin, Weidm. Buchhandlung, 1907) inscripto, cf. tab. 4 a. Respicias quoque, quaeso, quae U. Wilcken Arch. f. Pap. V 200 sequ. de hac re verba fecerit. In re palaeographica vix reperiat quis papyrum quae hanc aequet dignitate; nam non solum antiquitate superat omnes praeter Timothei volumen, sed etiam eo magis valet, quod certo anno assignari potest; continet enim *pactum dotale* factum anno 311 a. Chr. n., Alexandro Alexandri Magni filio rege. Itaque hac in tabula aspicis chartam, in qua posita sunt fere omnia, quae de scriptura papyrorum graecarum antiquissima scimus. Cf tab. 1 et 3, et in iis praecipue litteras Ɛ, E, Σ, C, Υ, Ω. Accedit, quod res quoque, quae agitur, gravissima esse videtur, cum instrumentum matrimonii Graecorum iure integro confectum, nulla Aegyptiorum consuetudine admixta, praeter hoc nullum in papyris exstet. De sigillis, quae et maritus et uxoris pater et testes anulis expresserunt, cf. Rubensohni verba p. 9 sqq. Cum scriptura satis perspicua mihi esse videatur, paucas tantum lineas exscripsi.

1 Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀλεξάνδρου βασιλεύοντος ἔτει (corr. ex ετι) ἑβδόμωι, Πτολεμαίου σατραπεύοντος ἔτει τεσαρε- 2 σκαιδεκάτωι μηνὸς Δίου. Συγγραφὴ συνοικισίας Ἡρακλείδου καὶ Δημητρίας. Λαμβάνει Ἡρακλείδης 4 ἐλευθέραν προςφερομένην εἱματισμὸν καὶ κόσμον ⊦ ᾱ (1000 cf. B. Keil apud Rub. p. 84) 6 βουλῆι Λεπτίνηι καὶ Ἡρακλείδηι. Εἰὰν δέ τι κακοτεχνοῦσα ἁλίσκηται ἐπ' αἰσχύνηι τοῦ ἀνδρὸς Ἡρακλείδου Δημητρία.

3. Pap. Berol. P. 13 270, reperta in insula Elephantine. 25 × 33 cm. Ed. W. Schubart et U. von Wilamowitz-Moellendorff, Berliner Klassikertexte V 2, p. 56 sequ. cum tabula. *Scolia et elegia.* Litterarum formae, quamvis recentiores Timothei (tab. 1) esse videantur, tamen sine dubio ad Ptolemaei I tempora spectant. Nam cum hac papyro quinque papyri, quarum ultima conscripta est anno 284/3 a. Chr., quo tutius conservarentur amictae essent, ante hunc annum nostram conscriptam esse apparet. Quanto ante, vix dixerit quispiam, quia et carmina, quae exhibet papyrus, incertae originis sunt, et papyrus ipsa ut aliena est ab arte librariorum, ita propius accedit ad id genus scribendi, quod in pactis et epistolis hominum minus eruditorum inveniri solet. Nam perfacile fieri potuit, ut unus ex militibus, qui Ptolemaeo I regnante in insula Elephantine et in oppido Syene castra tenerent, carmina describeret e libro quodam. Quam ob rem papyrum nostram vel paulo ante vel paulo post annum 300 a. Chr. n. conscriptam esse opinor. De litterarum formis cf. quae disserui in tabula prima tractanda.

[ἐ]νκέρα[σ]ον Χαρίτων κρατῆ[ρ]α ἐπιστ[ε]φέα κρ[ύφιόν τε π]ρόπι[ν]ε
[λό]γον· σήμαινε, ὅτι παρθένων ἀπε[ί]ροσι πλέξομεν ὕμνοις
[τ]ὰν δορὶ σώματι κειραμέναν Τρ[οί]αν καὶ [τ]ὸν παρὰ ναυσὶν ἀειμνά[σ]τοις ἁλόντα
νυκτιβάταν σκοπόν. ³Ω Μοῦσ' ἀγανόμματε μᾶτερ συνεπίσπεο σῶν τέκνων
[ἁγ]νῶι γ[όν]ωι· ἄρτι βρύουσαν ἀωιδὰν πρωτοπαγεῖ σοφίαι διαποικίλον ἐκφέρομεν.
[Νῆά τ]οι τέγξαν Ἀχελώιου δρόσ[οι· παῦε] παραπροιών, ὑφίει πόδα, λῦε ἑανοῦ
πτέρυγας, τάχος ἵεσο λεπτολίθων [ἐπ' ἀγῶ]ν: εὖ: καθόρα πέλαγος, παρὰ γᾶν
ἔκφευγε νότου χαλεπὰν φοβερὰ[ν διαπο]ντοπλανῆ μανίαν.

4 a. Pap. Cairensis, inventa in insula Elephantine, 28 × 42 cm, cuius dimidium oculis proponimus et id quidem propter tabulae angustiam diminutum. Ed. O. Rubensohn, Elephantine-Papyri III. Conscriptum est hoc documentum anno 284/3 a. Chr. n. *de liberta in servitutem non vindicanda*, id quod contra editorem Ottonem Rubensohn recte edocuit Iosephus Partsch, Griech. Bürgschaftsrecht I 351, 5, cf. U. Wilcken, Arch. f. Pap. V 209. Hoc quoque volumen sigillis ornatum, fibris cinctum erat continetque textum bis totum scriptum. Ad litterarum formas cf. P. Petr. I Plate XXV, 2. Grenfell, Revenue Laws.

Βασιλεύοντος Πτολεμαίου ∠ μα ἐφ' ἱερέω[ς] Εὐρέου τοῦ Προίτου τῶι γ ∠ μηνὸς Ἀρτεμισίου | Κατέβαλεν Ἐλάφιον Σύρα μετὰ κυρίου Παντάρκους Ἀντιπάτρωι Ἀρκάδι τρ[ο]φεῖα ὑπὲρ αὐτῆς | ἀργυρίου ⊦ τ Μὴ ἐξέστω δὲ Ἀντιπάτρωι ἐπελθεῖν ἐπ' Ἐλάφιον εἰςπράττοντι τροφεῖα ἢ κατα-|(δου)λούμενον παρευρέσει μηδεμιᾶι μηδ' ἄλλωι ὑπὲρ Ἀντιπάτρου. Εἰ δὲ μὴ ἥ τε ἔφοδος αὐτοῖς ἄκυρος | ἔστω καὶ ἀποτεισάτω Ἀντίπατρος Ἐλαφίωι ἢ τῶι ὑπὲρ Ἐλαφίου πορευομένωι ἐπίτιμον ⊦ γ'. ‖ Ἡ δὲ συγγραφὴ ἥδε κυρία ἔστω πανταχῆι οὗ ἂν ἐπιφέρηι Ἐλάφιον κατ' Ἀντιπάτρου ἢ ἄλλος | ὑπὲρ Ἐλαφίου πράσσων καθάπερ Ἐλαφίωι γέγραπται. Μάρτυρες· Παγκράτης Ἀρκάς, Καφισίας | Φωκεύς, Δίφιλος Φωκεύς, Ἐπίνικος Χαλκιδεύς, Ἀθηναγόρας Ἀλεξανδρεύς, Ξενοκλῆς Ῥόδιος.

4 b. Pap. Berol. P. 9771 empta Hermupoli (Eschmunên), 10,5 × 10 cm. Fragmentum mutilum florilegii cuiusdam Euripidei, continens canticum fabulae *Phaethonti* adscriptum. Ed. W. Schubart et U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Berliner Klassikertexte V 2 p. 79 sequ. Librarius diligenter rem instituit, ita ut interpungendi causa lineolas quasdam interponeret, quas paragraphi locum explere aliis testimoniis satis demonstratur. Quae sunt paragraphi in initio linearum, eodem spectant atque illae. Accedunt

signa quaedam ante lineas 7 et 13, quae adhuc perspicere mihi non contigit. Infra lineam 1 more quodam haud raro inscriptio seiungitur lineolis a textu. De scriptura nemo dubitaverit quin aetati Ptolemaeorum sit assignanda, id quod in editione cautius quam clarius dixeram. Sed nunc omnibus perpensis fragmentum tertio a. Chr. n. saeculo dare vix dubito; cf e. g. Kenyon, Palaeography Plate X, Pap. Hibeh I Plate 6 No. 23. P. Petr. I Plate I, II, V, VI (Phaedon et Antiope). Quamquam adhuc libros illius aevi per singulas decades disponere non possumus, tamen litterarum formae spectare videntur ad medium saeculum. Quomodo restituendum sit hoc fragmentum, U. de Wilamowitz edocuit in editione supra laudata. Nos autem totum exscribere supervacaneum esse rati, exempli gratia haec proferre volumus:

1 Ἐμ. Φαέ[θοντι] | Ἤδη μὲν ἀρτιφανὴς ἕω[ς . . . | ὑπὲρ δὲ ἐμᾶς κεφαλᾶς πλειά[ς . . . | μέλπειδὲ δένδρεσι λεπτὰν ἀηδὼν ἁρμ[ονίαν . . . 16 [. . . .]ον ἄγει καὶ ἔρ[ως ὑμ]νεῖν — δμωαί[ν . . | [. . . ε]ὑήμεροι προςι[ο]ῦσαι μολπᾶι θάρσ[ος . . . 20 [. .]ν τέλει — τὸ δ[ή] ποτ' εὐχαῖ[ς ἐγὼ] λισσο[μένα . . .

4c. Pap. Berol. P. 8677. 12 × 16 cm. Ed. W. Schubart BGU III 1007. *Fragmentum libelli a colono quodam regio* (βασιλικὸς γεωργὸς) *magistratui oblati* anno quinto regis Ptolemaei III. Euergetis aut Ptolemaei IV. Philopatoris die 21. mensis Phaophi = 243 a. Chr. n. aut 218 a. Chr. n. Nam scripturam, quam tertio ante Chr. n. saeculo attribuendam esse constat, ad Ptolemaei II. tempora referre minus placet. cf. P. Lond. I Plate 29 et 35. P. Petr. I Plate XXIX. Papyrus ab utraque parte laesa exhibet antigraphum, quod ab eo magistratu, quem adierat ille colonus, minori cuidam magistratui cum epistola mittitur. Cuius epistolae finem initio legimus: [. . . nomen coloni τ]οῦ Παῆτος βασιλικοῦ γεωργοῦ ὑπομνήμ[ατος ἀντίγραφον ὑπόκειται.] Ἔρρωσο ∠ ε Φαῶφι κα.

. . . τ]οῦ ε ∠ Φαῶφι ἀναπαυομένου μου ἐπὶ σ[. . . | . . .] τινὸς παραγενόμενοι οἱ τοῦ Πασύτμιος [. . . | . . .] της ὁ νεώτερος ἀδελφὸς καὶ Φᾶρις Σεράσιο[ς . . . | . . .]σθῶτος Πασύτμιος ἐλοιδόρουν με ἐπὶ πλέο[ν? . . . | . . . τ]ὴν θύραν μου ἐλάκτιζον τοῖς ποσίν· ὅτε δὲ κα[. . . || . . .]ας ἐβόων ἀνθρώπους καὶ ἐπιπαραγίνεται [. . . | . . . προγεγρ]αμμένους ἐπετίμησεν αὐτοῖς καὶ ἀπηλλά[γη . . . | οἱ δὲ . . .]ες ὑπερέβησαν εἰς τὴν αὐλήν μου καὶ τὴν θύ[ραν . . . | . . .] δὲ ἀκούσαντος φωνῆς κατέβην καὶ ἰδὼν αὐ[τοὺς . . . | . . . ε]ὐχόμενος κατὰ τοῦ βασιλέως βοηθεῖν μο[ι . . . || . . .] τινὲς τῶν ἄλλων ἀκούσαντεςκαὶἐξελθόντε[ς . . . | . τὴ]ν κοίτην τῶν φυλακιτῶν Φανοῦφιν ἐβόησα κ[. . .

5. Pap. Berol. P. 13 507, inventa in insula Elephantine. 32,5 × 7 cm. Ed. O. Rubensohn, Elephantine-Papyri XVII. Cf. U. Wilcken, Arch. f. Pap. V p. 215. *Mercedis pollicitatio pro conductione fundi,* qua promittit Xenon quidam se velle persolvere tres partes pecuniae quas omiserint filii Estphenis sacerdotis, qui antea conduxerant agros sacros in pago Apollonopolitico sitos. Petit igitur hoc libello, ut sibi adscribantur illi agri. Libellus conscriptus est anno XXV. Ptolemaei Euergetis I. regis, mensis Hathyr die altera, 223/2 a. Chr. n., manu satis difficili lectu, quam ob rem totum exscripsi. Cf. P. Petr. II Plate VI, 1. P. Petr. III Plate I.

Ὑπόμνημα | παρὰ Ξένωνος | Μίλωνι τῶι | παρ' Εὐφρονίου | πράκτορι || ἱερῶν. Ἐπειδὴ | Πινῦρις Ἐστφ[ή-]|νιος καὶ Πρενέβ-|θιος Ἰστφήνιος | καὶ Ψεντεὺς || μικρὸς ἀπολέ-|γονται τὴν | γῆν τὴν οὖ-|σαν ἐν Τμεν-|ψώβθει τῆς || κάτω τοπαρ|χίας τοῦ Ἀπολ-|λωνοπο(λίτου) ⋍ λ, | ἧς τὴν πρώ-|την ἀναφορὰν || καταβεβλή-|κασιν ⊦ π, διὰ | τὸ δὲ μὴ εἰσχύ-ειν αὐτοὺς κα-|ταβαλεῖν || τὰς λοιπὰς ἀνα-|φοράς, ὃ γίνον-|ται χαλκοῦ εἰς | κδ— ⊦ διακοσί-|ας τεσσαράκον-||τα, ὑφίσταμαι | τάξασθαι | continuatur in Verso: ἐπὶ τὴν βασιλικὴν | τρά(πεζαν) ἐν ἔτεσιν | τρισὶν ποιού-||μενος τὴν | ἀναφορὰν | ἐν τῶι [[Ἐπὶφ | μηνὶ ἀπὸ τοῦ]] | καθήκο(ν)τι || χρόν[ω]ι. | ∠ κε Ἁθὺρ β

18 ⋍ = ἀρουρῶν. **22** ⊦ = δραχμάς. **29** — = ὀβολούς.

6a. b. Pap. Berol. P. 11 306, empta in Aegypto superiore cum nonnullis aliis. 27 × 10,5 cm. *Epistula ab Asclepiade ad Philinum scripta de personis quibusdam in iudicium vocandis,* anno 34 regis cuiusdam, quem aut Philometorem aut Euergetem alterum esse constat, i. e. anno 149/8 aut 137/6 a. Chr. n.

Manus est hominis arte scribendi satis imbuti multaque scribentis; quam cursivam appellare consuevimus; perspicua, satis elegans. Cf. e. g. Pap. Tebt. I Plate V No. 10; Amh. Pap. II Plate II No. 10; Pap. Giss. I Taf. II; P. Lond. III Pl. I. Omnia eadem manu scripta esse facile perspicies, cum alias haud raro corpus epistolae a scriba, subscriptionem ab auctore scriptam esse videamus. Itaque nostram epistolam ab Asclepiade sua manu scriptam esse puto; quinam adiunxerit nomen Philini in Verso (b), nescimus. Epistolam adhuc ineditam exscripsi totam.

Ἀσκληπιάδης Φιλίνωι τῶι εἰςάγοντι τοῖς ἀπὸ τοῦ Πανοπολίτου καὶ τοῖς μεμερισ[μένοις]
τόποις δικασταῖς χαίρειν. Ἔγραψας ἡμῖν λαβόντα ἀντίγραφον ἐντεύξεως τῆς ἐ[πιδοθεί-]
σης ὑπὸ Ἰσιάδος δοῦναι τοῖς ἐγκαλουμένοις Ἐσοροήρει καὶ Ταγῶτι καὶ παρ[αγγεῖλαι]
παραγίνεσθαι ἐπὶ τὸ κριτήριον ἐν ἡμέραις πέντε ἔχοντας καὶ τὰ πρὸς τ[ὴν]
(sic)
κατάστασιν δικαιώματα καὶ ὅ[ν] ἂν τρόπον οἰκονομήσαμεν παρηγγελκότε[ς]
Ταγῶτι μὲν ἐνωπίωι Ἐσοροήρει δὲ ἀπ' οἰκίας δι' Ἐπωνύχου φυλακίτου μακ[ρότερον]
διασαφῆσαι.

Ἔρρωσθε
∠ λδ Χοιὰχ ε̄

1 de iudicibus huius generis cf. Gradenwitz, Arch. f. Pap. III 21 sequ. — 5 Philinus Asclepiadem et reos in iudicium vocare et de re peracta referre iusserat; quod iussum totum exscribit Asclepiades, sed ita, ut responsum immisceat. Quo fit, ut grammatice omnia pendeant e verbo ἔγραψας (l. 2), quamquam Philinus res l. 6 enarratas scire non poterat. — 6 μακ[ρότερον] dubium; sed ne expleas Μακ[εδόνος] moneo. — 8 plurali utitur, quia cogitat de iudicibus (l. 2).

6 c. Pap. Berol. P. 9772 Kol. 5, 6 sequ. Ed. W. Schubart et U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Berliner Klassikertexte V 2, p. 123. E florilegio, in quo inveniuntur et comicorum et tragicorum versus praecipue Euripidis, hoc loco legis, quae auctor anonymus *ex Hippolyto* poetae nomine proposito exscripsit exemplo usus pessimo. Exstant versus 403—423, quorum desunt 405. 411. 412. Voluminis fragmentum est altum 15 cm, eiusdem fere magnitudinis, qua saepe usi sunt scribae in pactis conscribendis altero ante Chr. n. saeculo, cf. tab. 10; quin etiam papyrus ipsa, quam tractamus, documenti cuiusdam reliquias non satis diligenter detersas exhibet, ita ut recte de palimpsesto verba facere liceat. Id quod saepe accidit, quia papyrus magno stabat. Scriptura medium fere obtinet locum inter diligentiaṃ libro dignam et manus quas cursivas appellare solemus; cuius generis exempla haud rara in florilegiis, cf. Pap. Hibeh. I 7 tab. VII. Ut rectius iudices de litterarum formis cf. epistolam supra depictam.

Εὐριπ̣ί̣δ̣ο̣υ | ἐμοὶ μὲν εἴη μήτε λανθάνειν κακά | μήτ' αἰσχρὰ δρώσηι μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.

7 a. Pap. Berol. P. 9796 col. II. Columna integra est alta 23,5 cm. Ed. W. Schubart, BGU III 1011. *Voluminis fragmentum, quod epistolam magistratus cuiusdam maioris ad minorem scriptam* continet. Scriptura medium fere obtinet locum inter diligentiam libri et manus cursivas, sed angustia columnae, paragraphi haud omissae, emendationes magis sapiunt officinam librarii quam scribae cuiusvis indocti. Saeculi II. a. Chr. n. Exscripsi lineas 12—20.

(Κἂν) τί σοι προςπίπτηι περὶ | τῶν ἐναντίων, ὧι π̣ι̣-|στεύσειεν ἄ[ν] τις, διασάφει. | Διότι γὰρ
δέ ἐστιν
πολ[λὰ] ληρώι̣[δη] | καὶ ψευδῆ προςαγ̣[γ̣]ελ̣[λε-]|ται, κατανοεῖς καὶ αὐτός· | Ἄριστον τὸ τὰ γράμματα |
αὐτὰ τὰ παρὰ τῶν πρὸς | τοῖς ὁρίοις τεταγμένων.

7 b. Pap. Berol. P. 13044, reperta in vico Abusir el melek (Busiris pagi Heracleopolitici) in sarcophago chartis confecto. Pars voluminis quae exstat est alta 23,5 cm, longa 92 cm. Recto: *excerpta quaedam variae doctrinae,* quorum pars maior publici iuris facta est a H. Diels, Laterculi Alexandrini, Abh. Berl. Akad. 1904 cum tabula. Verso: paraphrasis carminis quod est de raptu Proserpinae, ed. F. Buecheler Berliner Klassikertexte V 1 p. 7—18. Exhibemus Recto columnam VIII. quam invenies apud Dielsium l. c. inscriptam Μ η χ α ν ι κ ο ί: nomina virorum qui in arte mechanica insignes fuerunt. Scriptura sine dubio aetatis Ptolemaeorum, quam saeculo alteri a. Chr. n. exeunti vel primo ineunti attribuendam esse censeo. Sed ne Augusti quidem initiis plane defuisse librarios qui in consuetudine scri-

bendi antiquiore perseverarent, papyris quibusdam demonstratur; quam ob rem iudicium adhuc suspendas quaeso. Accedit quod omnes fere papyri, quas e sarcophagis Busiritum extraximus, Augusti aetate conscriptae sunt, contractus et epistolae Alexandrinae; tamen argumento esse non possunt, quia chartae huius generis corripiuntur in usum sarcophagorum ante libros quos per multos annos saepe conservatos esse non ignoramus. Itaque chartam nostram Augusti temporibus attribuendam esse vix crediderim.

Μηχανικοί | Ἐπικράτης Ἡρακλεώ-|τος(l. της) ὁ τὰ [ἐ]ν Ῥόδωι ὄρ-|γανα πολεμικὰ ποι-|ήσας Πολύιδος ὁ τὴν | 12 Διάδης ὁ μετ' Ἀλεξάν-|δρο[υ] το[ῦ] βασιλέως | Τύρ[ο]ν καὶ τὰς λοιπὰς | πόλις πολιορκῶν || Στύππαξ ὁ τὴν ἐν Ὀλυμ-|πίαι ἱππάφεσιν Ἀβδα-|ράξως ὁ τὰ ἐν Ἀλεξαν-|δρείαι μηχανικὰ συν-| τε[λῶ]ν Δωρίων ὁ τὸν.

8. Quinque *Ostraca* aetate Ptolemaeorum inscripta. **a.** P. 4757 (Wilcken, Griech. Ostraka 1148) nuper editum Berliner Klassikertexte V 1 p. 78, *epigramma* in Homeri patriam compositum saec. II. a. Chr. n.

Ἄλλο | Μὴ πεύθου, τίς Ὅ[μη-]|ρος ἔφυ (l. ἔφυν) γένος· αἱ γὰρ ἅ[πασαι] | εἵνεκ' ἐμῆς δόξης φ[ασὶ] | τεκεῖν με πόλεις· | Ἄξιον αἰώνισμα [. . . .] | ἔστι γὰρ ἡμὴ | πατρὶς Ὀδυσσείης [γράμμα καὶ] Ἰλιάδος.

Cf. quae supplevit K. Fr. W. Schmidt, Wochenschr. f. klass. Philol. 1908, 293.

b. P. 10987. 106 a. Chr. n. Apollinopolis magna (Edfu) *Apocha.*

Τέτακται εἰς τὴν σύντα-|ξιν τῶν πορθμικῶν τοῦ | ια ∠ δ καὶ η Ἀτπεὺς Πε-|μαῦτος χ(αλκοῦ) ⊢ υ/υ | 5 κ[αὶ] τῆς διαγωγῆς τῶν | οἴνων χ(αλκοῦ) ⊢ υ/υ.

c. P. 11012. 120/119 a. Chr. Apollinopolis magna. Cf. Wilcken, Ostr. I p. 157. *Apocha.*

∠ να Ἐπεὶφ Τέ(τακται) ἐπὶ τὴν ἐν Ἀ (sic) | Ἀπόλλωνος πό(λει) τῆι με(γάλῃ) τρά(πεζαν) | ἀπομοίρας τοῦ αὐτοῦ ∠ | Ἀπολλώνιος Δωσιθέου | διακοσίας ο ∫ Cº (270) | Χαρμογένης τρα(πεζίτης).

d. P. 11005. 104 a. Chr. Apollinopolis magna. Cf. 9 c. *Apocha.*

Ἔτους ιγ τοῦ καὶ ῑ Μεσορὴ κα | Τέ(τακται) ἐπὶ τὴν ἐν Ἀπόλλω(νος) πό(λει) τῇ μεγ(άλῃ) τρά(πεζαν) ἀπομ(οίρας) | τοῦ αὐτοῦ ∠ Ἀπολλώνιος Δωσιθέου τετρακισχιλία[ς] | πεντακοσίας | /δφ | infra una linea demotice scripta.

e. P. 11031. 143/2 a. Chr. n. Apollinopolis magna. *Apocha.*

(m. 1) ∠ κη Μεσορὴ Ἐπαγο(μένων) β̄ | Εἰςτέ(τακται) εἰς θη(σαυρὸν) Ἀπό(λλωνος πόλεως) εἰς τὸ | αὐτ(ὸ) ∠ ἀρα(. . .) Ἀραὺς Βίκιος | † ἑπτὰ γ´ι´β´/†ζγ´ι´β´ | Ἀπολ(λώνιος) | (m. 2) Λέων εἰςτέ(τακται) εἰς θη(σαυρὸν) τοῦ αὐτοῦ ∠ ἀρα(. . .) | Ἀραὺς Βίκιος † ζγ´ι´β´/ζγ´ι´β´ | ∠ κη Ἐπαγο(μένων) β.

De thesauris cf. quae nuperrime explanavit Fr. Preisigke, Girowesen p. 40 sequ. — voce ἀρα(. . .) significatur vectigal adhuc ignotum. — l. 4: † = πυροῦ ἀρτάβας, deinde $7^1/_3$ $^1/_{12}$.

9. Pap. Berol. P. 9078. 15,5 × 83 cm. Originem ducit e vico Gebelên in Aegypto superiore sito. Ed. W. Schubart BGU III 993 (= Papyrus-Chrestomathie ed. Mitteis-Wilcken I 107). Volumen in initio olim sigillo clausum (cf. tab. 6 c) continet *donationem a sacerdote quodam factam* anno 127 a. Chr. n., scriptam quattuor columnis, quarum damus I, II, IV. Vides igitur primum, quae in agoranomio brevi manu de re inscripta sunt, haec quidem sigillo clausa, deinde corpus documenti eleganter perfectum duabus columnis, denique tertia manu apocham a quaestore regio de vectigali venditorio datam. Ad scripturam cf. exempla quae exstant in P. Lond. III, P. Amh. II.

a. Col. I ∠ μγ Χοι(ὰκ) ιη̄ | δόσεως Τασῆμις | καὶ ἡ μήτηρ | δόσεως τῶν Ψενθώ(τη) | τοῦ Ὥρου ὑπ(αρχόντων) καθ' ἣν | ἐποήσατο αὐταῖς | συγγρ(αφὴν) δόσεως.

b. Col. II 10 — Ἑκόντες (sic) συνεγράψατο Ψενθώτης Ὥρου ἱσιονόμος Ἴσιδος θεᾶς μεγίστης ὡς ἐτῶν | πεντήκοντα ὀκτὼ μέσος μελάγχρως ἥσυχῇ τετανὸς μακροπρόσωπος εὐθύρριν | οὐλὴ ῥινὶ μέσῃ ἀπομεμερικέναι μετὰ τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν τῆι ἑαυτοῦ θυγατρὶ | Τασήμει τῆι ἐκ Τσεννήσιος τῆι ἑαυτοῦ γυναικὶ ἧι σύνεστι κατὰ νόμους

c. Col. IV Ἔτους μγ Μεσορὴ κ̄β̄. Τέ(τακται) ἐπὶ τὴν ἐν Ἑρμ(ώνθει) τρά(πεζαν) ἐφ' ἧς Ἡρα(κλείδης) ἰ ἐνκυ(κλίου) κατὰ τὴν παρὰ | Λυσιμάχου οἰκο(νόμου) καὶ Ἀμενώθης ὁ τοπογραμμα(τεὺς) δόσεως Τασῆμις | Ψενθώτου καὶ Τσεννῆσις πάντων τῶν Ψενθώτου ὑπαρχόντων | καθ' ἣν ἐποήσατο αὐταῖς συνγρα(φὴν) δόσεως τετι(μημένων) χα(λκοῦ) Z β τέλ(ος) χιλίας C/αC

c. l. 1 lege δεκάτης ἐνκ. — 2 l. Ἀμενώθου τοῦ τοπογραμματέως διαγραφὴν δόσεως. 4 Z = ταλάντων.

10. Pap. Berol. P. 9077. Gebelên. Ed. W. Schubart BGU III 998. Papyrus tota longa 49 cm, alta 16,5 cm, duabus columnis scripta, e quibus secundam damus. Continet *venditionem domus;* 101 a. Chr. n.

1 Ἔτους ιδ Χοιὰχ β̄ ἐν Παθύρει ἐφ' Ἑρμίου τοῦ παρὰ Πανίσκου ἀγορανόμου. | Ὁμολογεῖ Ψενμεγχῆς Πανεχάτου Πέρσης τῆς ἐπιγονῆς ἀφίστασθαι ἀπὸ | τῆς πεπραμένης οἰκίας ᾠκοδομημένης καὶ τεθυρω(μένης) καὶ τῆς προσούσης | 7 ὠνὴν Πετεήσι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀρχείου πρὸς χαλκοῦ Z δ καὶ μὴ ἐπελεύ-|σασθαι (sic) μήτ' αὐτὸς Ψενμεγχῆς μηδ' ἄλλον μηδένα τῶν παρ' αὐτοῦ ἐπὶ τὸν | 12 καὶ μηδὲν ἧσσον ἐπάναγκον αὐτῷ ἔστω ποιεῖν κατὰ (τὰ) προγεγραμμένα | 14 Ἑρμίας ὁ παρᾶ Πανίσκου κεχρη(μάτικα).

11 a. Pap. Berol. P. 9767. 24 × 22 cm. Damus secundae columnae partem maiorem omisso initio propter tabulae angustiam. Ed. Schubart et v. Wilamowitz-Moellendorff Berl. Klassikertexte V 2 p. 115 sequ. cum imagine. Continet *partem comoediae,* quam nuperrime Menandro assignandam esse opinatur Alfredus Körte, Menandrea (Teubner 1910) p. XLI et 163 sequ. Litterarum formae, quamquam primo aspectu discrepant a papyro 11 b, tamen non ita multum differunt. Nam idem est librarii studium in singulis litteris more quodam inutili ornandis; plerumque in parte inferiore addit lineolas vel uncos, e. g. in Γ, Ι, Ρ, Τ, Υ. Qui 11 b scripsit, arte praestabat, sed idem petisse videtur. Quod genus scribendi, cuius exempla non desunt apud Kenyon, Palaeography Plate XV, P. Lond. II Plate 6, Oxyrh. IV Plate III, P. Ryl. Plate VI No. 20, primo ante Chr. n. saeculo exeunte floruisse plane demonstratur papyro, quam aspicies in tabula insequenti, Augusto regnante in Alexandria conscripta. Ad transcriptionem haec adnotanda esse duxi: linearum numeri 45 sequ. significant ordinem in editione supra dicta adhibitum. Litteris a b c m (Moschion) nominantur personae dialogi, quas librarius binis punctis seiunxit.

a Οὐκ οἶδ' ὅπου γῆς ἐστιν· οὐκ [ἐλήλ]υθεν | 45 οὔπω γε νυνὶ τῶν χρόν[ω]ν ὄντων μακρῶν | λογίζομαι πᾶν, μή τι κατὰ θάλατταν ἧι | ἀτύχημα γεγονὸς ἢ περὶ . . . . ας : μὴ 'μαθῶς; | *a* οὐκ οἶδα· ἀθυμῶι καὶ δέδοικα ὑπερβολῆι. | εἰκός τι πάσχειν. *b*: πρὸς ἀγορὰν δ' οὕτως ἅμα | 50 προάγων ἀκούσηι καὶ τὰ λοιπά, ὧν μοι γενοῦ | σύμβουλος. : οὐθὲν κωλύει με : ταῦτα δὲ | εις . . . . . . ω τὴν ταχίστην ἐκποδών. | *c* καὶ τί ποτ' ἂν εἴη; πάνυ γὰρ οὐχ αὐτοῦ ποεῖ | ἔργον· μεταπέμπετ' ἐξ ἀγροῦ με Μοσχίων, | 55 ὃς ἄλλοτ', εἰ μὲν ἐνθάδ' ὢν τύχοιμ' ἐγώ, | εἰς ἀγρὸν ἔφευγεν, εἰ δ' ἐκεῖσ' ἔλθοιμ' ἐγώ, | ἐνταῦθ' ἀναστρέψας ἔπινε· καὶ μάλα | κατὰ λόγον. οὐ γὰρ ἦν ὁ νουθετῶν πατήρ. | οὐ μ[ὴν δι' ὀρ]γήν· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐγενόμην | 60 εἰς [τῶν λεγο]μένων οὐσίαν μικρὰν ποεῖν. | οὐκ [ἠδίκηκε]ν ἡ γυνὴ κατὰ τοῦτό γε, | ἀλλ' ἐξ ἐμο[ῦ] 'στιν· οὐθὲν ἀγαθὸν γοῦν ποεῖ. | εἰσιτέον, εἰ [τῆι]δ' ἐστίν· ἂν δὲ μὴ τύχηι | ὧν ἔνδο[ν, ἄρ]τι πρὸς ἀγορὰν πορεύσομαι· | 65 ἐκεῖ γὰρ αὐ[τό]ν που πρὸς Ἑρμαῖς ὄψομαι. | *m* ἆρ' οὖν ὁ π[ατὴρ] ἐλήλυθ', ἢ πορευτέον | ἐμοὶ πρ[ὸς ἐκεῖ]νόν ἐστιν· οὐ γὰρ δεῖ χρόνον | τὸ πρᾶ[γμα λαμ]βάνειν [ὅ]λως οὐδ' ὁντινοῦν.

4 περὶ [πέτρ]ας Körte — 9 εἴσω τις ἀγέτω K. — 16 δι' K.

11 b. Pap. Berol. P. 9775. E fragmento (18 × 28 cm) *carminis anapaestis confecti* (*de Cassandrae vaticiniis*) hic damus columnam secundam fere totam. Ed. Schubart et v. Wilamowitz-Moellendorff Berliner Klassikertexte V 2, 131 sequ. De scriptura cf. quae ad 11 a enarravimus. Haud dissimiles esse videntur manus, quibus debemus Hesiodum 19 a et Homerum 19 c, imprimis Hesiodi scriptura; tamen paulo recentiores esse existimaverim. Cf. praeterea Homeri fragmentum Cairense, cuius imago invenitur Berl. Klassikertexte V 1, tab. I, quod Augusti fere aetate scriptum esse constat.

. . .λαυσα [. . . | . . .]χομεν [. . . | . . .]ο[.]πλατ[. . . | . . . ὠ]ραιζομένη [. . . | . . . πα]νυφῆ θύσανον τό τε [. . . ‖ . . . βλ]οσυρᾶς χαίτης τε[. .]ισα [. . . | . . .]ους ὄλβιον ὅρκων θα[. . . | . . .] ἦλθ[ε]ν

ὑπ' αὐτὴν ζεῦγλαν ἀ[νάγκης] | [πρ]όσπολον οἰκτρᾶς μετὰ παρθενικ[ῶν παί]-[δων ἰ]αχῆς μέλος οἰμώξασα, ἵετ' ἐ[π'] ἀκτ[ὰς] || [συνμ]υρομένας δεσπότις ἣν πρ[ὶ]ν σκήπ[τρων] | [ἀρχ]ός, δούλη Δαναῶν ἐπίσημ[ος]. σ[ῆ]ς γὰ[ρ] | [γεν]εᾶς ὁ πα[λ]αιὸς ἰὼν θεσμὸς ἐ[λέ]γχει τό[σον] | [ὠ]δίνων σχῆμα λοχευθέν. τίς δ' ἥρωσ' [ἐμὴν] | [φύσ]ιν, ἢ τίν[ι δὴ] τὸν [ὑ]πὸ ζώνης δεσμ[ὸν] || ἔλυσεν πότ[νι'] Εἰλ]ήθυι', Ἄτροπ[ο]ς νεα[ρά; και-||ρὸς ἀνοίγειν [τὸν ὑ]πὸ σκοτίαις β[ύ]βλοι[σι] | λόγον κρυπ[τόν], ἀνάγκη πρὸς [φ]ῶς μ' ἄ[σαι.] | παρ' ἔμοιγε [πάτ]ερ πύστιν θνητοῖς |πᾶσι βε]βαίαν: ῥίζ[ωσ]εν ἄναξ σῆς ἀπ[ὸ φύτλης εὐώ]||δινος [μούνηι. λυγρ]ὰν εὗρεν ἀοιδ[ὴν πρὸ πυ]|λῶν [ἱερῶν κτ]ύπον ἀλγούσηι χαλκ[ῆς] | κανα[χῆς, στυγνὸν ἀ]χόρδου μέλος ἁ[ρμονίας,] | μυστί[δα δ' ὀμφὴν ὁ] λύραι συνετὴν [μοῦσαν] | ἀείσας θεσμ[ῳίδησεν]: κείνων δὲ γ[έν]ο[ς] || μέσον ἔβλασ[τεν π]ρόσχημα, πα[ρ'] οἷς τῶν | εἰς ἀρετ[ὴν μοῦνον] ἀνήκ[ει] τοὔνομ', ἑκάστου | δ' ἔργο[υ λεί]π[ονθ'. ο]ὓς δ' ἀπ' ἐκείνων ! λόγος [ἱσ]τορίας [σῆς] ὑποβάλλει, νῦν τρανο(τέρως).

10 supplementum paulo longius. — **12** pap. ην, l. ῇ.

12. Pap. Berol. P. 13052. 37 × 12 cm. Verso. Reperta in vico Abusir el melek in sarcophago chartis confecto, cf. Tab. 7 b. Ed. W. Schubart BGU. IV 1103. *Divortium Alexandriae initum* die altera mensis Pharmuthi anni 17. Augusti Imperatoris = 28. III. 13 a. Chr. n. Manus haud elegans sed studio quodam ornandi litteras insignis, quae singulis formis plerumque separatis medium obtinet locum inter cursivam et uncialem quae dicuntur. Exemplum quamvis detritum omittere non possum, quia gravissimum est in hoc scribendi genere certis temporibus attribuendo, cf. tab. 11.

Κόλ(λημα) | Πρωτάρχωι | παρὰ Ζωίδος τῆς Ἡρακλείδου μετὰ κυ-|ρίου τοῦ ἀδελφοῦ Εἰρηναίου τοῦ Ἡρακλείδου | καὶ παρὰ Ἀντιπάτρου [τ]οῦ Ζήνωνος. Συ[νχω-]||ροῦσιν Ζωὶς καὶ Ἀντίπατρος κεχωρίσ[θ]αι | ἀπ' ἀλλήλων τῆς συστάσης αὐτοῖ[ς συμ-]|βιώσεως κατὰ συγχώρησιν διὰ τοῦ [αὐ-]|τοῦ κριτηρίου τῷ ἐνεστῶτι ιζ ∠ Καίσαρ[ος] | Ἁθύρ, ἢ δὲ Ζωὶς ἀπεσχηκέναι παρὰ τοῦ || Ἀντιπάτρου διὰ χιρὸς ἐξ οἴκου ὃ εἶχεν εἰς | φερνάριον ἱματίδια ἐν ἀργυ[ρί]ου δρα[χμαῖς] | ἑκατὸν εἴκοσι καὶ ἐνωτίων [χ]ρυσῶν | ζεῦγος· εἶναι μὲν αὐτόθεν ἄκυρον | τὴν τοῦ γάμου συνχώρησιν, μὴ ἐπε-||λεύσεσθαι δὲ τὴν Ζωίδα μηδ' ἄλ-|λον ὑπὲρ αὐτῆς ἐπὶ τὸν Ἀντίπατρον | περὶ ἀπαιτήσεως τοῦ φερναρίου, ἀμφο-|τέρους δὲ ἐπ' ἀλλήλους μήτε περὶ | συνβιώσεως μηδὲ περὶ ἄλλου μηδε-||νὸς ἁπλῶς τῶν ἕως τῆς ἐνεστώσης | ἡμέρας, ἀφ' ἧς καὶ ἐξεῖναι τῇ μὲν | Ζωίδι συναρμόζεσθαι ἄλλῳ ἀνδρὶ | καὶ τῷ δὲ Ἀντιπάτρῳ ἄλλῃ γυναι-|κὶ ἀμφοτέροις ἀνυπευθύνοις οὖσι, || καὶ χωρὶς τοῦ κύρια εἶναι τὰ συνκε-|χωρημένα ἔτι καὶ ἐνέχεσθαι τὸν | παραβαίνοντα τοῖς τε βλάβεσσι (sic) | καὶ τῷ ὡρισμένῳ προστίμωι. | ∠ ιζ Καίσαρος Φαρμοῦθι β̅.

13. Pap. Berol. P. 13070. Verso. 36 × 13,5 cm. Reperta prope vicum Abusir el melek cf. tab. 12. Ed. W. Schubart BGU IV 1141. *Epistula liberti cuiusdam ad patronum scripta* Alexandriae anno 17. Augusti Imperatoris = 14/3 a. Chr. n., qua multa gravatur, multa denuntiat. Scriptura est eadem atque in Recto (BGU 1057); manus haud inelegans sed propter chartae colorem, litterarum angustiam, emendationes iterum atque iterum emendatas difficilis lectu. Litterarum formae, quales fuerunt Ptolemaeorum temporibus, multae conservari videntur e. g. in N finali, quam supra lineam proicere solet scriba. Mediam partem epistulae damus initio et calce omissis propter tabulae angustiam.

(9 Ἐρωτῶ) (10) σε οὖν καὶ παρακαλῶι καὶ τὴν Καίσαρος τύ[χη]ν σε ἐξορκίζωι καὶ [οὕ]τως σὲ | ἰδεῖν ἐλεύθερον ὡς ἐπὶ θυμῶι προενέγκας τὴν ἐπιστολ(ήν). Ἐρώτα οὓς | ἀπέσταλκας καθ' ἕκαστον εἶδος καὶ δέδωκα ἀποδείξεις ἀληθινάς — | Γελοῖος εἶ δὲ γράφων, ὅτι ἐάν σοι Ἔρως τὸ ἱκανὸν ποήσῃ γράφον μοι, καὶ γρά-|ψας αὐτῶι ὑβρίσαι με πρὸς γέλωτά μοι τοῦτο ἔγραψας. Ἐγὼ μὲν οὐ || δοκῶι ἄξιος εἶναι ὑβρίζεσθαι [[ὡς καὶ μαρτυρηθήσεταί σοι ὑπὸ τῶν φίλων]] οὐδὲ | γὰρ ἡμάρτηκά τι εἰς σέ, οὐδὲ τοῖς σοῖς φίλοις φανή(σεται) ὑβρίζεσθαί με [[φανήσεται]] τὸ ἱκανόν σοι ποιοῦντα. [[τὸ ἱκανόν μοι ποιεῖν]] | [[τούτωι ὑβρίζεσθαί με]] Πέποιθα γὰρ ἐματῶι, [[ὅτι οὐ κατέλειψα · [τό]πον]] | [[ἐμὸν]] ἀφ' ὡς σοὶ ἐφιλίασα, οὐ κατέλιψα τόπον. Ἕν δέ μοι ἐνκαλέσεις, | εἰ σὺ μέν μοι καὶ τιμὴν περιτιθεῖς καὶ θέλεις με εἶναι ἄνθρωπ . . . || καὶ συνέστησας καὶ συνδούλοις καὶ συνεξελευθέροις, ὅπερ ἐμοὶ — | χρήματά ἐστιν παρὰ σοὶ καὶ οὐ ὑβρίζωι το[ῖ]ς γεγονόσι πλουσίοις παρὰ τὸν | σύνδουλόν σου καὶ συνεξελεύθερον. [[Παρ' ἕκαστα δὲ ὁ Ἔρως ὁ σὸς . . . . .]] | [[ἐνοιδίζει με λέγων]] Οὐδὲ γὰρ ἐφιλίασά σοι εἰς τὸ ἀφαρπάσαι ι,

ἀλλὰ ἡ | σὴ ψυχὴ ἐπίσταται, ὅτι ὡς δοῦλος ἐπ' ἐλευθερίᾳ θέλει ἀρέσαι οὕτω ‖ κἀγὼ τὴ[[ς]] φιλίαν σου
θέλων Οἵαν
[[θέλωι]] ἄμεμπτ|ον| ἐματὸν ἐτήρησα [[οὕτως]] | [[ἀλλὰ μετὰ δούλου ερ]] [[οἵαν]] γὰρ ὕβριν μοι πεπόηκεν
ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐν | τῇ οἰκίᾳ Τερεντίου παρόντος καὶ Πριάμου καὶ Φιλοξένου καὶ Ἱλάρου ἡ ἦν
δάκρυα | σοὶ γράφειν (ἐ)γεγραφήκειν ἂν ἀπὸ τῶν δακρύων καὶ [[ἐν τῇ Πλατείᾳ]] ἀπεκάρπ . . ν |
τὸν ἡμῶν ἐκ τοῦ κήπου δρόμ(ον). Περὶ [[μὲν]] τούτων διασαφήσουσιν οὓς ἀπέσταλ- κες,
ἐάνπερ μὴ θελήσωσιν προσχαρίσασθαι συνδούλωι [[δ. εἰφρατίω(ν)]] | Περὶ δὲ Ξύστου μοι γρά-
φεις, ὅτι ἔξωι καχεκτεύεται, ἤ τι μὲν ὁ σύνδουλος | αὐτὸν δυνήσεται συστῆσαι ἐγὼ οὐκ ἐπίστα-
μαι, οὐδὲ γὰρ καθεύδωι | ἔσωι ἵνα εἰδῶι. Ἡμέρας δὲ ἐν αἷς ἀναβαίνωι, εὑρίσκωι αὐτὸν καθήμενο(ν) |
καὶ πειπειζόμενον κρόκην, καθ' ἡμέραν δὲ τὸν θυλωρὸν ἐξερωτῶι ‖ μή τις ἔξω ὕπνωκε, καὶ ὁ τῆς
ἔση
οἰκίας οὐδεπώποτέ μοι [[μοι . . .]] . . νον | οὐδὲ ἔξω δεδειπνηκέναι. Ξύστον δὲ ἐπιγνοὺς δεδειπνηκέναι
ἔσω | ἐν τῇ οἰκίᾳ παρὰ Ἔρωτα δὶς προσελαβόμην αὐτὸν εἰς οἶκον παρ' ἐμὲ καὶ ἐδί-|δουν αὐτῷ διαστο-
διὰ τὸ έναι με
λὰς μηδὲν αὐτῶι καὶ ἐκείνωι εἶναι, εὐλαβῶς | ἔχων προεγνωκ[[ὼς]] περὶ τῶν δακτυλιδίων [[γεγονέναι]] ὧν
ἐπόησε ὁ Ἔρως, ‖ μή τι παραναπείσῃ αὐτὸν εἰς τὸ δηλῶσαί τι ἐν τῶι χειρισμῶι. Περὶ δὲ | τῆς σκιᾶς
μετὰ τοῦ Φιλοξέ(νου) καὶ Ἱλάρου
φανερόν μοι ἐγενήθη ἐκζητήσαντι ἠλλάχθαι μὲν τὴν πορ-|φυρᾶν ὑπὸ τοῦ Διοδώρου καὶ μὴ δεδωκέναι
διὰ τὸ τὸν ηθέντα
σοί, πρὸς ὃ ἔδειξέ σοι | ὑπόδειγμα [[τὸν δὲ]] κρύπτοντα [[. . . . εια]] τὴν σκιὰν γέροντα ἐρω-|τ[[ᾶσθαι]]
εἰρηκέ(ναι) ἠλλάχθαι αὐτή(ν) [.] . με δι[.] εἰρη(κέναι) αὐτῷ
ὑπ' ἐμοῦ „διὰ τί ἀπ' ἀρχῆς ιτυι οὐκ ἐνεφάνισας ταῦτα, ἵνα ‖ καὶ φιλανθρωπηθῇς"; ἔλεγε· „ὑφεστακώς
μοι ἦ(ν) ὁ Διόδωρος φιλάνθρω-|πον δοῦναι, ὃς δὲ οὔτε τοὺς μ[ι]σθούς μοι ἀπέδωκε οὔτε τὸ φιλάνθρω-
Ἐγβασανίσας οὖν ἠρώτων κατ' ἰδίαν λάθρᾳ
π(ον)· | διὸ ἀνάγκη με ἔσχηκε ἐνφανίσαι". [[Ἐγὼι οὖν ἠρώτασα]] οὖν τὸν | [[γέροντα μή τι πιστὸς
τοῦ Ξύστου θέλων ἐπιγνῶναι, ἢ καὶ ὁ Ξύστος
. . . . τῃ προέκραξεν αὐτῷ εὑρίσκηι]] | συνιστορεῖ, εἶπεν ὁ γέρων μ[ὴ] εἰδέναι αὐτὸν τὸ καθόλον περὶ
τούτων ‖ μηδέν. Εἶπα δὲ αὐτῶι· „καὶ χειρογραφῆσαί σε δεῖ περὶ τοῦ μὴ συνειδέναι |

Uncis [[ ]] includuntur, quae in papyro consilio deleta sunt.

14. Pap. Berol. P. 13065. 38 × 12,5 cm. E vico Abusir el melek, cf. tab. 13. Ed. W. Schubart BGU IV 1114. *Pactum de servi pretio restituto factum* Alexandriae die 26. mensis Phaophi anni 26. Augusti Imperatoris = 23. X. 5 a. Chr. n. Manus satis elegans atque facilis lectu; sed intersunt multae emendationes altera manu inscriptae, cui debemus etiam annum et diem. Papyri imaginem exhibet New Palaeographical Society Plate 176.

Πρωτάρχωι | παρὰ Ἱμέρου τοῦ Πτολεμαίου Ζηνείου κ[α]ὶ παρὰ Κοίντου Καικιλίου Κάστορος.
Ἐπεὶ τυ[γ]χάνει ὁ | Κόιντος εἰληφὼς παρὰ τοῦ πάτρωνος ἑαυτοῦ | Κοίντου [Καικι]λίου Οἰνογένους ἐν
τοῖς ἔξω ‖ τόποις ἀποκαταστῆσαι ἐνταῦθα τῶι Ἱμέρωι | δῶρον δούλους Φιλέταιρον καὶ Φαιδρὸν | καὶ
[[ἔτι δὲ ἕτερο(ν)]] ὁ κατάπλους
Βάσσον καὶ Οὐίτλον [[καὶ Ὀπτᾶτον]], γέγο-|νεν δὲ κατ' ἄγνοιαν εἰς τὸ αὐτοῦ Κοίντου | Καικιλίου
καὶ
Κάστορος ὄνομα [[σὺν ἑτέροις δού-]] [[λοις ὁ τούτων κ[α]τάπλους καὶ]] καταγέγραφεν | τῶι Ἱμέρωι μὴ
[[τε δ̄ δούλους . . . .]]
λαβὼν τιμὴν τῶι | τρίτῳ καὶ εἰκοστῷ ἔτει Καίσαρος διὰ τῶν | ἀ[γ]ορανόμων τοὺς [[πέντε δούλους
Ὀπτάτου . .
ἐξονομ(αζομένους) δούλ(ους) δ̄ | [ἔτ]ι δὲ καὶ ἕτερο(ν) δοῦλον Ὀπτᾶτον διαγραφε(ὶς) ὑπὲρ τοῦ [[Ὀπτάτου διὰ τῆς]]
διαγρα-| [[δια φεὶς ὑπὲρ μόνου τοῦ Ὀπτάτου]] διὰ τῆς Ἀσκληπ(ιάδου) ‖ [[[Σαραπίων]ος]]
τραπέζης ἀργυρίου δραχμὰς | χιλίας δ[ι]ακοσίας, τανῦν συγχωρεῖ ὁ Ἵμερος | κεκομίσθαι παρὰ τοῦ Κοίν-
Ἀσκληπ(ιάδου) τραπ(έζης)
του Καικιλίου Κάστο[ρος] | διὰ τῆς αὐτῆς [[Σαραπίωνος τραπέζης]] τὰς ὑπὲρ ‖ τοῦ Ὀπτάτου δια-
κα . . .
γεγραμμένας αὐτῶι δρα- χμὰς χιλίας διακοσίας [[διὰ τὸ καὶ τοῦτον πεπέμ-]] [[φθαι αὐτῶι Ἱμέρωι ὑπὸ

μήτε αὐ(τὸς) μητ' ἄλ(λον) ὑπὲρ αὐτοῦ |
τοῦ Οἰνογένους]] | [[δῶρον καὶ]] μὴ ἐπελεύσεσθαι ἐπὶ τὸν Κοίντον | Καικίλιον Κάστορα
[[τῆ(ς)]] πέντε μένειν
περὶ τούτων ἢ βεβαιώσεω(ς) | τῶν δούλων κατὰ μηδένα τρόπον || ἢ χωρὶς τοῦ κύρια [[εἶναι]] τὰ συγ-
῞Ιμερον παραβ(αίνοντα) τοῖς τε βλάβεσι καὶ |
κεχωρημένα | ἐνέχεσθαι αὐτὸν καὶ τῶι ὡρισμένωι προς- τίμωι. | διὰ τὸ καὶ τὸ(ν) Ὀπτᾶτο(ν)
πεπέμφθαι τῷ Ἱμέρῳ ὑπὸ τοῦ | Οἰνογένους δῶρον. || Δι ∠ κς Καίσαρος Φαῶφι κς |

Quae minoribus typis exprimuntur, sec. manu scripta sunt. Uncis [[ ]] includuntur, quae ille qui correxit, delevit. — **31** δι nisi fallor = δι(ώρθωται) sive δι(ορθωτέον).

15 a. Pap. Berol. P. 7206. E vico Dionysiade (Kasr Kurun, Fajum). 15 × 12,5 cm. Ed. P. Viereck BGU I 197 (cf. Add. II). *Agrorum locatio facta* anno 4. Tiberii Imperatoris die 17. mensis Phaophi = 14. X. 17 p. Chr. n.

Ἔτους τετάρτου Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ μηνὸς Ἀπελλα[ίου ἑπτακαι-]δεκάτῃ Φαῶφι ἑπτακαιδεκάτῃ ἐν Διονυσιάδι τῇ πρὸς τοῖς [χαλπωρυχείοις] | τῆς Θεμίστου μερίδος τοῦ Ἀρσινοείτου νομοῦ. Ἐμίσθωσε [Θερμοῦθις] | Στοτοήτιος ὡς ἐτῶν πεντήκοντα οὐλὴ ὀφρύει δεξιᾷ με[τὰ κυρίου τοῦ] | ἑατῆς υἱοῦ (corr.) Πολυδεύκου τοῦ Εὐφροσύνου ὡς ἐτῶν τριάκ[οντα . . . . . .] || οὐλὴ μήλῳ ἀριστερῶι Σωτηρίχωι Πετεσούχου ὡς ἐτῶ[ν . . . .] | οὐλὴ ῥινὶ μέσῃ καὶ τῷ τούτου υἱοῦ (sic) Πετεσούχωι ὡς ἐτῶν ε[. . . . . οὐ-]λὴ μετώπῳ ἐξ ἀριστερῶν τοῖς δυσὶ Πέρσαις τῆς ἐπιγο[νῆς ἀλλήλων] | ἐγγύοις εἰς ἔκτισιν τὸν ὑπάρχοντα αὐτῇ περὶ τὰ χαλκω[ρύχεια πρό(τερον)] | Κεφάλωνος κλῆρον ἀρουρῶν δύο ἢ ὅσων ἐὰν ᾖ . . . [. . . . .] || εἰς ἔτη δύο ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος τετάρτου ἔτους Τιβερίου [Καίσαρος] ἐπὶ τρίτωι μέρι τοῖς μεμισθωμένοις τῶν ἐγβη[σομένων] | καθ' ἔτος ἐκ τοῦ κλήρου γενημάτων καὶ ἐπιγενημάτω[ν ὄντι] | καθαρῷ ἀπὸ δημοσίων καὶ παντὸς εἴδους, μὴ ἐξέστωι δ[ὲ τοῖς μεμισ-]θωμένοις προλιπεῖν τὴν μίσθωσιν ἐντὸς τοῦ χρόν[ου, τὰ δὲ κα-] θ' ἔτος ἔργα πάντα τοῦ κλήρου τούς τε χωματισμοὺς [καὶ ποτισμοὺς] | καὶ βοτανισμοὺς καὶ τὴν ἄλλην γεωργικὴν ὑπουργ[ίαν ἐπι-]τελείτωσαν οἱ μεμισθωμένοι κατὰ καιρὸν ἐκ [. . . . . | καὶ σπείροντες καθ' ἔτος οἷς ἐὰν αἱρῆται ἡ Θερμοῦθις τ[ῆς αὐτῆς] | χορηγούσης τὸ δίμοιρον μέρος τῶν εἰς τὴν γῆν. [. . . . .] || τῶν μεμισθωμένων χορηγούντων τὸ λοιπὸν

15 b. Pap. Berol. P. 10521. 23,5 × 15,5 cm. Ed. P. Viereck BGU IV 1078 (= Papyrus-Chrestomathie ed. Mitteis-Wilcken I 59). *Epistula Sarapionis ad Sarapiadem sororem conscripta* anno 3. Caligulae Imp. die 23. mensis Soteris = 17. VI. 39 p. Chr. n. Manus est hominis agrestis. l. 4 ἐκπορευομένων πολλῶν φίλων μὴ σημᾶ- 5 ναί μοι μηδὲ ἕν, εἰδότος σοῦ, ὅτι ἀγωνιῶ (μηδὲ ἓν corr. Wilcken, Arch. f. Pap. IV 566; sed falso δημᾶναι et l. 9 δεδήμανκαις scripta esse affirmat. Nam cum accuratius locos inspexeris, similitudinem inter δ et σ intercedentem intelliges originem inde ducere quod Sarapion ille litteram σ ornare suo modo studet.)

16 a. Pap. Berol. P. 8279. Recto. Totius voluminis (25,5 × 178 cm) damus columnam tertiam. Ed. F. Krebs BGU III 802. Continet *rationes frumenti constitutas* anno secundo Claudii Imperatoris, 42 p. Chr. n. Verso: inveniuntur tabellae astronomicae litteris demoticis conscriptae, quae pertinent ad Augusti Imperatoris annos 15—41; quae ed. W. Spiegelberg, Berliner Demotische Papyrus, p. 29—34 (tabula 99).

1 τοῦ προεξηγημένου ✝ $\overset{κς}{μ}$ ζ̓ωϙζ∠ (i. e. πυροῦ ἀρτάβαι μυριάδες εἴκοσι ἕξ, ἑπτακισχίλιαι ὀκτακόσιαι ἐνενήκοντα ἑπτὰ ἥμισυ)

2 κριθῆς $\overset{γ}{μ}$ δ̓ωμη∠ κυά(μου) ─ δ̓ς (34848½; ─ = ἀρτάβαι)

7 κυά(μου) ─ ωξς∠ φακ(οῦ) ─ φϙξ

14 [Ἀ]πολλωφάνου Μαγαίδος κριθ(ῆς) ─ π
Διονυσίου Πο[λ]υδευκίας ϙ (= κριθῆς) ─ πη
Χαιρήμονος Πυρρέας ϙ ─ ω
Εἰρηνίωνος Μένφεως κυά(μου) ─ ψλθ

16 b. Pap. Berol. P. 7099. 21,5 × 10,5 cm. Ed. P. Viereck BGU II 379 (= Papyrus-Chrestomathie ed. Mitteis-Wilcken II 219). *Libellus a duobus fratribus magistratui, quem* βιβλιοφύλακες *appellabant, oblatus* anno 13. Neronis Imperatoris die 3. mensis Payni = 28. V. 67 p. Chr. n. Lineae 20 sequ. continent subscriptionem illius magistratus; lineas 23—25, quibus annus atque dies exprimuntur, propter tabulae angustiam desecuimus. De bibliophylacibus et ἐγκτήσεων bibliotheca cf. praeter ceteros O. Eger, Zum aeg. Grundbuchwesen in röm. Zeit, Leipzig 1909, et F. Preisigke, Girowesen im griech. Aegypten, Strassburg 1910, p. 282 sequ.

λυμη ( ) | Δίωι καὶ Πρωτογένει γεγυμνασιαρχηκόσι | βιβλιοφύλαξι τῆς ἐν Ἀρσινο(ϊτῶν πόλει) δημο(σίας) βιβλ(ιοθήκης) | [π]αρὰ Σελεύκου καὶ Πτολλᾶτος ἀμφοτέ[ρων] | Πετσι ca 21 l. [ἀπὸ] || κώμης Καρανίδος τῆς Ἡρακλείδου μερίδ[ος] | ἀφ᾿ ὧν ἀπεγράψ[ατο ἑκ]άτερος ἡμῶν διὰ | Ἀμμωνίου καὶ Σαραπίωνος προτέρων βιβλιο[φυλ(άκων)] | βουλόμεθα παραχωρῆσαι τῶι [. .] . ρωι ἡμ[ῶν] | ὁμοπατρίωι καὶ ὁμομητρίωι ἀδελφῶ[ι] || Πετεεῦτι· ἑκάτερος ἕκτον μέρος κ[οινὸν] | καὶ ἀδιαίρετον ἐλαιῶνος ἐν κατοικικῆι τά[ξει] | ἀρούρης μιᾶς περὶ Ψεναρψ[ε]νῆσιν ὅ ἐστι | ἀφ᾿ οὗ ἑκάτερος ἀπεγράψατο ἐλαιῶνος ἥμισ[υ], | ὥστ᾿ εἶναι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐξοικονομούμεν[ον] || ἐλαιῶνος ἀρούρης τρίτον τειμῆς ἀργυρίο[υ] | δραχμῶν διακοσίων. Διὸ προςαγγέλλομ[εν], | ὅπως ἐπιστείλητε τῷ τὸ γραφῖον Καραν[ίδος] | συνχρηματίζε(ιν) ἡμεῖν ὡς καθήκει.

(2. m.) Τῶι τὸ γραφῖον Καρανίδος. Καθ᾿ ἣν πεποίηνται π[ερὶ] || τὸ τρίτον μέρος τῆς τοῦ κλήρου ἀρούρη(ς) μιᾶς ἐπ[εὶ] | ὑπ᾿ οὐδενὸς κρατοῦνται, τελείσθω ὡς καθήκει.

17. Tabula cerata Berol. No. 14283. 10,5 × 24 cm. Ed. H. Diels, Sitzungsber. Berl. Akad. 1898, 847 sequ. cum imagine. De huiusmodi tabellis nonnulla disserui in libro „Das Buch bei den Griechen und Römern" p. 16 sequ. et 28/9, inter alia hoc quoque exemplo usus. Sunt duae tabulae, quarum priorem oculis obtulimus. Haec quidem habet duas columnas, alteram satis diligenter magnis litteris conscriptam, alteram multo angustiorem, quo factum est, ut non solum litteras nonnullas in margine ligneo poneret scriba, sed etiam stili cursum acceleraret. Scripturam primi p. Chr. n. saeculi esse existimaverim. Legimus *Elegiam a Posidippo quodam sene compositam,* quam discipulus, nisi fallor, male descripsit; nam non solum in arte orthographica multa peccavit sed etiam poetae verba ipsa corrupit. Nonnullis locis a Dielsii lectione secessi tabula ipsa iterum atque iterum inspecta, id quod amplius explanare a re nostra alienum esse duxi.

I Εἴ τι καλόν, Μοῦσαι πολιήτιδες, ἢ παρὰ Φοίβωι | χρυσολύρεω καθαροῖς οὔασιν ἐκλ[ύε]τε | Παρνησοῦ νιφόεντος ἀνὰ πτύχ[α]ς ἢ παρ᾿ Ὀλύμπωι | Βάκχῳ τὰς τρειετῖς ἀρχόμεναι θυμέλα[ς], | νῦν δὲ Ποσε[ι]δίππου στυγερὸν συναείσαδε γῆρας (ς suprascr.) || γραψάμεναι δέλτους ἐν χρυσέαις σελίσιν, | λιμπάνεντε σκοπιὰς Ἑλικωλίδες, εἰς δὲ τὰ Θήβης | τείχε᾿ Ἀγην[ο]ρέις βαίνετε[. .]σταλαδες. | Καὶ σὺ [Π]οσίδιππόν ποτ᾿ ἐφίλα, Κύνθιε Λητοῦς | δὲ κ . . αχος . .

1 l. Φοίβου — 3 ολυ em. e συυ — 3 l. τριετεῖς — 5 l. Ποσειδίππῳ — συναείσατε — 6 l. δέλτων — 7 l. λιμπάνετε — Ἑλικωνίδας — 8 l. Ἀγηνορέης— post βαιν prima manu: ευ . τηστηλεδας, em. cursive: ετε σταλαδες; l. βαίνετε Κασταλίδες. — 9 l. ἐφίλαο

II φήμη τινιφιεντ οἰκεία τοῦ Παρίου | τοίην ε[ἰ] χρηζωντεα (ηις suprascr.) διὲξ ἀδύδων χα (ναχῆσαι suprascr.) | φωνὴν ἀθατην ωνα χα[. . .]τ᾿ ἐμοί | ὄφρα με τιμησωντε (σι suprascr.) Μακηδόνες (οἱ δ᾿ ἐπὶ ν(ήσων) suprascr.) | οἱ δ᾿ Ἀσίης πάσης γίνες (το suprascr.) ἠιόνος || Πελλαίου γένος ἀμὸν ἔοιν, εἰδὲ βύβλον (ἑλίσσω suprascr.) | ἀμφ'ω λαοφόρωι κείμενος εἰν ἀγορ[ῆι]. | Ἀλλ᾿ ἐπὶ μὲν παρηιδος ἀηδόνι λυγρὸν ἐφα[. . . | λῆμα κατὰ κλυνέων δάκρυα θερ (μὰ χέ[ων] suprascr.) | καὶ στενάχων διεμον δὲ φίλον στόμ[α . . . | . . .

1 l. οἰκία — 2 χρῄζοιτε? — l. ἀδύτων — 3 l. ἀθανάτων — 4 ω em. ex ου; ντε in σι: l. τιμήσωσι — l. οἵ τ᾿ — 5 l. οἵ τ᾿ — l. γείτονες — 6 l. Πελλαῖον — ἔην, ἰδέ — 7 inter φ et ω videtur suprascriptum esse ' — 9 νῆμα? — l. γληνέων.

18. Pap. Berol. P. 6926. Exstat pars haud exigua voluminis alti 28,5 cm. De hoc genere librorum cf. quae explanavi „Buch bei d. Griech. u. Röm.“ p. 48 sequ. Continet *Nini principis fabulam*, quam „Ninosroman“ appellare solent. Ed. U. Wilcken, Hermes 28, 161 sequ. Scripturae diligentiam nemo est quin laudet; tamen sunt quibus superetur. Columnae mediocris latitudinis; linea capit 20—22 litteras. Spatia interdum inseruntur, accedunt paragraphi punctaque. Cum in Verso inveniantur rationes Traiani Imperatoris temporibus compositae, librum nostrum scriptum in Recto primo p. Chr. n. saeculo confectum esse patet. Eodem quoque spectant litterarum formae; cf. tab. 11 b. Praeterea: Fayum Towns Plate V (110). In parte superiore columnae prioris caudae linearum male adaptatae sunt propter papyri scissuram; quas paulo altius esse ponendas facile perspicies. Cum omnia videantur esse perspicua, nil nisi initium exscripsi.

εἶπεν ἐξορκήσας ἀφῖγμαι | καὶ εἰς τὴν σὴν ὄψιν καὶ εἰς | τὰς περιβολὰς τῆς ἐμοὶ τερ-|πνοτάτης ἀνεψιᾶς καὶ τοῦ-|το ἴστωσαν μὲν οἱ θεοὶ πρῶ-(τον)

19 a. Pap. Berol. P. 9739. Pars superior voluminis superest, 10,5 × 78,5 cm, cuius quartam columnam damus. Inest *fragmentum catalogorum qui Hesiodi esse feruntur.* Ed. U. v. Wilamowitz, Sitzungsber. Berl. Akad. 1900, 839 cum imagine; postea idem Berliner Klassikertexte V 1, p. 28; praeterea cf. Rzach, Hesiod², Frg. 94. Scripturam saeculo primo p. Chr. n. exeunti attribuere malim quam saeculo insequenti, quia similitudinem intercedere inter Hesiodi formas et Anapaestorum, quos tractavimus tab. 11 b, luce clarius est; comparandae sunt praeter alia lineolae quibus ornantur calces litterarum. Tamen Hesiodi volumen paulo recentius esse existimaverim. Rationibus in Verso inscriptis Tacito Imperatore 275/6 p. Chr. n., nihil nisi Hesiodum ante hunc annum in Recto scriptum esse demonstratur; nam librum tam pulchrum per duo fere saecula diligenter conservatum esse, mirum non est.

19 b. Pap. Berol. P. 10560. Fragmentum voluminis, altum 31, latum 40 cm, emptum in vico Eschmunên (= Hermupolis). Continet *Hesiodi catalogorum partem.* Ed. Schubart et v. Wilamowitz, Berliner Klassikertexte V 1 p. 31 sequ. cum imagine (tab. II), unde recepit A. Rzach, Hesiod² Frg. 96. Litterarum formae sine dubio tertio p. Chr. n. saeculo attribuendae sunt, id quod demonstratur non solum ea re, quod Hesiodi carmen in Verso scriptum est, cum in Recto rationes nonnullae inveniantur saeculi II. exeuntis, sed etiam exemplis certis, e. g. Oxyrh. VII Plate VII (1012), Oxyrh. II Plate I (223), Oxyrh. I Plate VI (23), Wilcken, Tafeln III. Papyrum nostram hic inserui propter Hesiodi nomen et necessitate quadam in papyris per tabulas disponendis coactus. Imago quam vides est columnae I.

μνᾶτο· πλεῖστα δὲ δῶρα μετὰ ξανθὸν Μενέλαον | μνηστήρων ἐδίδου· μάλα δ᾽ ἤθελε ὃν κατὰ θυμὸν | Ἀργείης Ἑλένης πόσις ἔμμεναι ἠυκόμοι[ο]. | Αἴας δ᾽ ἐξαλαμεῖνος ἀμώμητος πολεμιστής | μνᾶτο· δίδου δ᾽ ἄρα ἔδνα [ἐο]ικότα, θαυματὰ ἔργα, ‖ οἳ γὰρ ἔχ[ο]ν Τροιζῆνα καὶ ἀγ[χ]ίαλον Ἐπίδαυρον | νῆσόν τ᾽ Αἴγειναν Μάσητά τε κοῦ[ροι] Ἀχαιῶν | καὶ Μέγαρα σκιόεντα καὶ ὀφρυόεντα Κόρινθον | Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε παρὲξ ἅλα ναιεταώσας· | τῶν ἔφετ᾽ εἰλίποδάς τε βόας καὶ [ἴ]φια μῆλα ‖ συνελάσας δώσειν· ἐκέκαστο γὰρ ἔγχεϊ μακρῶι.

interp. acc. **2** ὃν **7** τ᾽ — μάσητα **10** l. ἔφατ᾽ pap. ἐφετ — ειλιποδάς

19 c. Pap. Berol. P. 6845. 13,5 × 13 cm. *Homeri Iliadis fragmentum*: Θ 433—447, cuius partem potiorem imagine protulimus. Commemoratur Berl. Klassikertexte V I s. v. „Homer“. Manus haud inelegans punctis atque notis textum instruxit, quam saeculi primi p. Chr. n. exeuntis sive secundi ineuntis esse crediderim. Versum 434 in margine inferiore suppletum esse alia manu vides; voce ἄνω apposita petit ille qui emendavit, ut versus suo loco inseratur.

20. Pap. Berol. P. 9780. Volumen initio laesum, finem versus integrum; altum 30 cm, longum 134 cm; dicitur esse inventum Hermupoli (Eschmunên). Ed. H. Diels et W. Schubart, Berliner Klassikertexte I. *Didymi Scholia in Demosthenis Philippica.* De papyro ipsa atque de Didymi opere fusius disseruerunt editores in Prolegomenis libri supra dicti, textum denuo recensuerunt in editione Teu-

bneriana: Volumina Aegyptiaca. Didymi de Demosthene commenta. 1904. Praeterea cf. P. Foucart, Etude sur Didymos (Mémoires de l'Académie des inscr. et belles-lettres, tome XXXVIII pr. partie 1907). Leo, Didymos περὶ Δημοσθένους (Nachrichten der Gött. Ges. d. Wiss. ph.-hist. Kl. 1904, 254 sequ.) Wendland, Gött. Gel. Anz. 1906, 356 sequ. Crönert, Rh. Mus. LXII, 380 sequ. Blass, Arch. f. Pap. III 284 sequ. Florian, Studia Didymea (Diss. inaug. Lips. 1908). Wendland, Anaximenes von Lampsakos, Berlin, Weidm. Buchh. 1905. Habemus columnas 15, quarum maior pars bene conservata est. In extremo volumine more veterum legitur subscriptio, qua Didymi nomen opusque enuntiatur; de subscriptionibus librorum cf. Das Buch b. d. Gr. u. Röm. p. 87. Librarius multis compendiis usus est, quae in editione supra dicta enumeravimus. Puncta et paragraphi haud desunt, accedit coronis in fine operis. Manus medium obtinet locum inter scripturam libris dignam et cursivam quam appellamus; nam litterae quamquam plerumque seiunguntur tamen hic illic ligantur. Atque formae litterarum magna ex parte cursivae esse videntur, e. g. α, ε, π, υ. Quantum adhuc possumus iudicare, papyrum inscriptam esse primo p. Chr. n. saeculo exeunte aut insequentis initio opinamur; eodem vertit animum ea res, quod in Verso invenitur Hieroclis Stoici de moribus liber, quem post annum 150 p. Chr. n. confectum esse veri simile est, cf. Berl. Klassikertexte IV. Quae in margine superiore scripsit idem nisi fallor librarius calamo accelerato ad res infra tractatas spectare patet. Aspicis in imagine col. 14 et 15, i. e. partem extremam totius voluminis. Cum scriptura mihi videatur esse satis perspicua, exscripsi nonnullas modo lineas, ut compendiis assuescas. Quae compendiis significantur, uncis inclusi; praeterea quibus usus sit librarius compendiis extra illos versus, quos exscripsi, perspicias quaeso conspectu hoc: δ' non solum δὲ sed etiam δων, ita ut τ' = των, γραφ' = γράφων. κ' = κατὰ, π' = παρά. / = ἐστίν, // = εἰσίν, \ = εἶναι.

Π(ερὶ) τῆς Ὀργάδος | Διὰ τί τοὺς Μεγαρεῖς [κ(ατα)]ρά|τους ἔφη. | οὐδὲν ὅτι μὴ λόγου τινὸς ἐν τοῖς πρὸ τοῦ | τέτευχεν. Ὅμως περὶ τ(ῆς) Ὀργάδος εἰς βρα-|χὺ δηλωτέον· λέγεται τοίνυν ὀργὰς | κοινότερον μ(ὲν) ἅπαν χωρίον δενδρῶδες | οἷ(ον) ἄλσος πεποιημ(έν)ου τοῦ ὀνόματος πα-||ρὰ τὸ ὀργᾶν κ(αί) τινα ὁρμὴν εἰς τὸ βλαστά-|νειν ἔχον· οὕ(τωσ)ῒ γ(ὰρ) ἔλεγον ὀργᾶν τὸ πρὸς ὁτι-|ο(ῦν) ὁρμὴν εἰς ἑτοιμότητα ἔχον καθάπερ παρὰ Μεγαρεῦσιν ὀργὰς ὀνομαστι-|κῶς καθάπερ ἴδη ἥ τ' ἐν Ἰλίωι κ(αὶ) τὸ || [δ]ενδρῶ[δ]ες χωρίον κ(αὶ) πάλιν αἰγιαλὸς | ἥ τε ἠὼν κ(αὶ) ἡ οὑτωσῒ λεγομ(έν)η χώρα | κ(αὶ) ἡ ἐκ τῆς Ἀττικῆς κ(αὶ) τὸ παραθαλασ-|σίδιον ἅπαν χωρίον κ(αὶ) ῥίον τὸ μ(ὲν) Μο-|[λ]ύ[κ]ρειον τὸ δ(ὲ) κοιν[ό]τερον ἤδη πᾶσα ὅ-||του κορυφὴ κ(αὶ) ἄλλα τούτ[οι]ς ὅμο[ι]α· κ(αὶ) (ἔστιν) ὁ | λόγος τὰ νῦν τῶι Δη[μ]οσθένε[ι π]ερ[ὶ] τῆς | Μεγαρικῆς Ὀργάδ[ος] ἧς κ(αὶ) Καλλίμα-|χός που μνημονεύων φησ[ί·] Νεισαί-| ης ἄγλιθες ἀπ' Ὀργάδος· διείλεκται δ(ὲ)

Subscriptio

— Διδύμου — | περὶ Δημοσθένους | κη | Φιλιππικῶν γ̄ | θ̄ πολλῶν ὦ ἄνδ(ρες) Ἀθ(ηναῖοι) || ῑ καὶ σπουδαῖα νομίζ(ων) | ι̅[α̅] [ὅ]τ[ι] μ(ὲν) ὦ (ἄνδρες) Ἀθ(ηναῖοι) Φίλιπ(πος) | ι̅β̅ [π]ερ[ὶ] μὲ[ν τ]οῦ π(αρ)όν(τος) IX = III. Philipp. X = IV. Philipp. XI = πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου XII = περὶ συντάξεως.

21a. Pap. Berol. P. 8912. Tota papyrus habet 36 × 23,5 cm. Imago continet columnae alterius partem extremam. Ed. Schubart BGU III 981. *Instrumentum mensae argentariae* de pecunia solvenda die 3. mensis Pharmuthi anni 9. Vespasiani = 29. III. 79 p. Chr. n. (διαγραφή quae vocatur).

Ἀντίγραφο(ν) ἀπὸ ἀντιγράφου διαγραφῆ(ς) διὰ τῆς Λεωνίδου | τραπ(έζης) Μακ(εδόνων) ∠ ἐνάτου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Οὐεσπασ(ιαν)οῦ Σεβαστοῦ | Φαρμοῦθι γ̄. Χαιρήμω(ν) Διοσκόρου τοῦ καὶ Ἀνδρομάχου Ἀγαθοδότιο(ς) | ὁ καὶ Ἀλθαιεὺς Τασουχίῳ Σεμβᾶ μετὰ κυρίου τοῦ τῆς θυγατρὸ(ς) αὐ(τῆς) | Ταμύσθας ἀνδρὸς ὄντος δὲ καὶ συγγενοῦς Διοσκόρου τοῦ Σω-||γένους εἰς λόγον ἐνοικίου ἐξέδρας εἰς ἣν ἐνκλείσι χόρτο(ν) καὶ | αὐλῆς εἰς ἣν ἐνκλείσι ὄνους ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς | Φαρμοῦθι ἐφ' ἐνιαυτὸν ἕνα ἐνοίκ(ιον) ὅλου τοῦ χρόνου ἀργυ(ρίου) | δραχμῶν ἐνενήκοντα ἓξ ἔχι ἀργυ(ρίου) ⸖ μη —

21b. Pap. Berol. P. 7882. 7 × 9,5 cm. Ed. Fr. Krebs BGU III 718. *Apocha vectigalis pensi*

pro vitulo sacrificando (cf. Wilcken, Ostr. I p. 384; Otto, Priester u. Tempel II p. 173/4), conscripta die 29. mensis Phamenoth anni 5. Traiani Imperatoris = 25. III. 102 p. Chr. n.

Ἔτους πέμπτου Αὐτοκράτορος Καίσαρος | Νέρουα Τραϊανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ | Φαμενὼθ κθ. Διέ(γραψε) Σαταβο(ῦς) Νεστνήφ(ιος) . . . τῆ(ς) | Σοκνοπαίου Νήσου | τέλος μόσχου ἑνὸς θυομέ-(νου) ἐν τῇ ‖ Νήσωι τῇ ἐνάτῃ καὶ εἰκάδι. In sigillo: Socnopaios deus corpore crocodili capite accipitris insignis; infra anguis quem Uraeum appellant. Inscripta sunt verba haec: ∠ ε Τραι[ανοῦ Καίσ]αρος τοῦ κυρίου. Socnopaei Insula hodie appellatur Dimê (Fajûm).

21 c. Pap. Berol. P. 9740. 11,6 × 7,5 cm. Ed. P. M. Meyer BGU IV 1088. *Apochae portorii confectae* anno 142 p. Chr. n. (11 IV. et 27 VI.) in Socnopaei Insula (Dimê, Fajûm).

Τετελ(ώνηται) διὰ πύλ(ης) Σοκο[ν]π(αίου) πης Νήσου | ἐρλημοφυλακίας Πανοῦφ(ι)ς Πανο[ῦ-]|φις εἰςάγων καμήλου θήλι(αν) λευ-|κὴν δευτεροβόλον καιχαλ[αγ-], μέ(νην) Ἀραβικοῖς χαράγμασ[ιν] ‖ ∠ ε Ἀντωνίνου Καίσαρος | τοῦ κ[υ]ρίου Φαρμοῦθι ἑκκαι[δε-]|[κ]άτῃ ις —

2 l. ἐρημοφυλακίας — **3** l. κάμηλον — **4/5** l. κεχαραγμένην.

21 d. Pap. Berol. P. 7233. 13 × 4 cm. Fajûm. Ed. P. Viereck BGU I 211. *Apocha seminis agricolis e granariis regiis prorogati* conscripta anno 158/9 p. Chr. n. Cf. P. Viereck, Hermes XXX p. 111; Goodspeed, Papyri from Karanis, in: Studies in Classical Philology (Chicago) 1900 (ubi similes reperies imagines).

Σπερμ(άτων) ∠ κβ Ἀντωνείνου Καίσαρος τοῦ κυρείου | νγ κληρουχ(ίας) Σαβῖνος Σισόιτος Ψεναρψενήσεως | καμηλειανῆς b ςd, Πτολεμ(αίδος) προσόδου b βιςξο | Πτολεμ(αῖος) Καράνου ἔγραψα

2 cleruchiis numeri erant. — **3** l. ἄρουραι $6^1/_4$. — ἄρουραι $2^1/_{16}$ $^1/_{64}$.

22 a. Pap. Berol. P. 6890. 10 × 22 cm. Ed. U. Wilcken BGU I 140 cum imagine; cf. quae idem de hac papyro scripsit Hermes 37, 85. *Epistula Hadriani Imperatoris ad Qu. Rhammium Martialem* praefectum Aegypti scripta anno 119 p. Chr. n. Quam epistulam publici iuris esse factam et Alexandriae et in castris legionum III. Cyrenaicae XXII. Deiotarianae initio papyri memoriae traditur. Imperatorem Rhammio latine scripsisse papyrumque nostram continere versionem Graecam patet. In imagine habes epistulam ipsam omisso praescripto inde a l. 10. Scriptura huius antigraphi quod nobis superest quamquam recentior esse potest anno ipso epistulae, tamen sine dubio alteri p. Chr. n. saeculo attribuenda esse videtur.

Ἐπί[σ]ταμαι Ῥάμμιέ μου τ[ο]ύτους, ο[ὓ]ς οἱ | γονεῖς αὐτῶν τῷ τῆς στρατείας ἀνεί-|λαντο χρόνῳ, τὴν πρὸς τὰ πατρικὰ | [ὑ]π[ά]ρχοντα πρόσοδον κεκωλῦσθαι | κ[αὶ τ]οῦτο οὐκ ἐδόκει σκληρὸν ε[ἶ]ναι | [τοὐ]ναντίον αὐτῶν τῆς στρατιω[τι]κῆς ‖ [διδα]χῆς πεποιηκότων. Ἥδιστα δὲ

22 b. Pap. Berol. P. 6855. 21 × 16,5 cm. Ed. U. Wilcken BGU I 136 (= Pap. Chrestomathie ed. Mitteis-Wilcken II 86). *Excerpta ex actis archidicastae,* quibus agitur de lite quadam iudici oblata. Res acta est anno 19. Hadriani Imperatoris mensis Phamenoth die 28. = 24. III. 135 p. Chr. n. in urbe Memphi, ubi conventum habere solebat praefectus Aegypti. Quam vides papyrum nihil nisi antigraphum continere et per se patet et initio legitur. De actis cf. U. Wilcken, Philologus 53, 80 sequ. Ὑπομνηματισμοί; de conventu idem, Arch. f. Pap. IV p. 366 sequ. (de nostra papyro p. 388). A parte sinistra 7—8 litteras desecui tabulae angustia coactus.

[Ἀντίγρ]αφον ὑπ[ομν]ηματισμοῦ ἐξ [ὑπο]μνηματισμῶν | [. . . . ου] Κλαυδίου Φιλοξένου ἀρχιδικαστοῦ ∠ ιθ Αὐτοκράτορος | [Καίσαρος] Τραιανοῦ Ἁδριανοῦ Σεβαστοῦ Φαμενὼθ κη. Ἐν Μέμφι | [ἐπὶ βήμ]ατος. Ταποντῶς δι' ἐκδίκου (τοῦ ἀνδρὸς) Πασίωνος πρὸς Φανομγέα.

23. Pap. Berol. P. 7018. 21,5 × 12 cm Fajûm. Ed. P. Viereck BGU I 87. *Venditio camelorum* facta in Socnopaei insula 13. I. 144 p. Chr. In Verso est signum rubro colore impressum; cf. BGU I. 183 Verso cum adnot. Quod attinet ad scripturam, facile discernes manum scribae, cui corpus huius contractus debemus, a reliquis, quae rusticae esse videntur.

῎Ε[τ]ους ἑβδόμου Αὐτοκράτ[ορος Καίσαρος] | Τίτ[ου Αἰ]λίου ῾Αδριανοῦ ᾽Αντωνεί[νου Σεβ]α[στ]οῦ | Εὐσεβοῦς Τῦβι ιη ἐν τῇ Σοκνοπ(αίου) Ν[ήσ]ου τ[ῆς] | ῾Η[ρα]κλείδ[ο]υ μερίδος τοῦ ᾽Αρσινοείτ[ο]υ [νομ]οῦ. ῾Ομολογεῖ Ταουῆτις ῾Αρπαγάθου τοῦ Σαταβοῦτο(ς) ‖ ἱέρια ἀπὸ τῆς αὐτῆς κώμης ὡς ∠ κα ἄσημος | μετὰ κυρίου τοῦ συνγενοῦς Στοτοήτεως Στοτοήτεως | [τ]οῦ Στοτοήτεως ὡς ∠ λε οὐλὴ ἀντίχιρ[ι] ἀριστερῷ | Σ[ατα]βοῦτι Σαταβοῦτος τοῦ Σαταβοῦτος [ἱ]ερεὺς | π[έμ]πτης φυλῆς ὡς ∠ ιη ἄσημος πεπρακέναι ‖ αὐτῷ τὴν ὁμολογοῦσαν τοὺς ὑπάρχοντας αὐτῇ | καμήλους θηλείας δύο ἐσφρα(γισμένας) ε[ἰ]ς τὸν [δ]εξιὸν | μηρὸν νῦ καὶ ἦτα τούτους τοιούτους [ἀ]ναπορίφου(ς) | [καὶ ἀπέ]χειν τὴν ὁμολογοῦσαν τὴν συμπεφωνημ(έ-νην) | τειμὴν πᾶσαν ἐκ πλήρους παρὰ τοῦ Σατ[αβοῦτος] σεβα(στοῦ) ‖ ἀργυρίου δραχμὰς πεντακοσίας καὶ βεβαιώσι(ν) τὴν | ὁμολογοῦσαν τὰ κατὰ τὴν πρᾶσιν ταύτην διὰ | παντὸς πάσῃ βεβαιώσι, οὓς καὶ ἀπογρά-(ψεται) ὁ Σ[α]ταβοῦς | [τ]ῇ [τ]οῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἀπογρα(φῇ) καὶ πάντων— | [τῶν] δημοσίων πρὸς αὐτὴν ὄντων. ‖ 2. m. ῾Υπογραφεῖς· Σῦκος ὁ καὶ Παπῆες Νείλου ὡς ∠ μ οὐλ(ὴ) με . . . . . | 3. m. Ταουῆτις ῾Αρπαγάθου μετ[ὰ κ]υρί[ο]υ | τοῦ συνγενοῦς Στοτοήτεως τοῦ | Στοτοήτεως ὁμολογῶ πεπρα[κέ]ναι | τῷ Σαταβοῦτι τοὺς ὑπάρχοντ[άς] μοι ‖ κ[αμή]λους δύο θηλίας ἐσφραγισ-|μένας κατὰ τοῦ δεξιοῦ μηροῦ νῦ | καὶ ἦτα ταύτας τοιαύτας καὶ ἀπέχω | τὴν τιμὴν ἀργυρίου δραχμὰς | πεντακοσίας καὶ βεβαιώσω πά-‖[σῃ β]εβαιώσι καθὼς πρόκιται . . | [.] . [. .] . . . ἔγραψα ὑπὲρ αὐτῆς. | 4. m. ἐντέτακ(ται) διὰ γρα(φείου) Σοκνοπ(αίου Νήσου).

24. Pap. Berol. P. 6849. 20,5 × 19,5 cm. Fajûm. Ed. U. Wilcken BGU I 300. *Mandatum,* quo C. Valerius Chaeremonianus M. Sempronio Clementi dat potestatem, res suas quae sint in pago Arsinoitico administrandi. Scriptum est anno 11. Antonini Pii die 7. mensis Tybi = 3. I. 148. p. Chr. n. a Satornilo quodam; subscriptiones affixerunt Chaeremonianus et Clemens sua quisque manu.

/ Γάιος Οὐαλέριος Χαιρημονιανὸς οὐετρανὸς ᾽Αντινοεὺς | Νερ[ο]υϊάνιος ὁ καὶ ῾Εστι[α]ῖος Μάρκῳ Σεμπρωνίῳ Κλήμηστ(ι) | οὐε[τρ]ανῷ χαίρειν. Συνέστησά σοι κατὰ τοῦτο τὸ χειρόγραφο(ν). 6 ἢ αὐτουργήσαντα καὶ ἀποχὰ[ς] προησόμενον αὐτοῖς ἐκ το[ῦ] | ἐμοῦ ὀνόματος καὶ πάντα τῇ ἐπιτ[ρ]οπῇ ἀνήκοντα ἐπι-|τελέσαντα καθὰ κἀμοὶ παρόντ[ι ἔ]ξεστιν, καὶ διαίρεσιν

1 de veteranis civibus urbis Antinou cf. P. M. Meyer, das Heerwesen der Ptolemäer und Römer in Aegypten p. 129. — **2** cf. Kenyon, Arch. f. Pap. II 70 sequ. ῾Εστιαῖος secundum sonum pro ῾Εστιεύς, nam miles noster distrahebat ut Romanus „Hestie-us".

25. Pap. Berol. P. 7017. 32,5 × 21 cm. Fajûm. Ed. P. Viereck BGU I 86. *Testamentum Stotoë-tis, sacerdotis* quarti ordinis Socnopaei dei, constitutum anno 18. Antonini Imperatoris die 25. mensis Phamenoth = 21. III. 155 p. Chr. n. in insula Socnopaei.

18 ἑαυτοῦ τελευτὴν τοῖς ἀφήλιξι αὐτοῦ τέκνοις ῞Ωρου καὶ Παβοῦτι ἐπίτροπον καὶ ἐπιτροπεύονται (sic) αὐ-|τῶν μέχρι ἐὰν ἐν τῇ νόμῳ ἡλικείᾳ γένον[ται] τὸν γνήσιον αὐτοῦ φίλον Παβοῦς Σαταβοῦτος τοῦ ῾Αρπα-|γάθου ἀπὸ τῆς προγεγραμμένης κώμης ἱερέα τοῦ αὐτοῦ θε[ο]ῦ, χωρηγήσι δὲ ὁ ἐπίτροπος τοῖς ‖ ἀφή-λιξει τέκνοις ῞Ωρου καὶ Παβοῦτι τὴν καθήκουσαν τροφὴν καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν ἱματισμὸν καὶ τὰ ἄ[λλ]α | ὅσα καθήκει, τοῦ Παβοῦτος διδοῦντος τοῖς ἀφήλιξι ὁπότε ἐὰν ἐν τῇ νόμῳ ἡλικείᾳ γένονται τὴν | περὶ πάντων λόγων τοῖς περὶ ἁπάσης πίστεως οὔσης περὶ τ[ὸ]ν Παβοῦν, ἐφ᾽ ὃν δὲ χρόνον πε[ριῇ] | [24 l] τῶν ἰδίων πάν[των] ὁλοσχερῆ ἐξουσίαν πωλεῖν ὑποτίθεσθαι | ἑτέροις παρασ[υ]νχωρουντω[ν .] . α . ν τῶν δὲ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς μαρτυρούντων καὶ συνσφραγισάν[των] ‖ τούτο τῷ συνχωρήματι ῟Ωρος Πανεφρέμμ[ε]ως το[ῦ . . . . . .] ὡς ἐτῶν εἴκοσι ὀκτὼ ο[ὐλὴ . . . . .] ω[. .]

18 l. ῞Ωρῳ — **19** l. νομίμῳ — γένωνται — Παβοῦν — **21** l. ῞Ωρῳ — **22** νόμῳ cf. 19 — l. τὸν — **23** l. λόγον τῆς περὶ ἁπάντων — **24** initio: [ὁ Στοτοῆτις vel ὁ πατὴρ ἐχέτω κυριεύων] vel similia sunt supplenda. — **25** l. παρασυν-χωρεῖν — **26** l. τούτῳ

26 a. Pap. Berol. P. 6889. 11 × 12 cm. Fajûm. Ed. U. Wilcken BGU I 16. (= Papyrus-Chrestomathie ed. Mitteis-Wilcken I 114). Nil nisi superior pars chartae exstat. *Iurata testatio seniorum, qui praesunt sacerdotibus Socnopaei* de denuntiatione Panephremmi sacerdoti illata. Anno 159/160 p. Chr. n.

᾽Α[ν]τίγρα(φον) ῾Ιέρακι στρα(τηγῷ) καὶ Τειμαγένῃ βασιλ(ικῷ) γρα(μματεῖ) | ᾽Αρσι(νοίτου) ῾Ηρα-κλείδο(υ) μερίδος | Παρὰ Πακύσεως Σαταβοῦτος καὶ Πανούπιος Τεσε-|νούφιος καὶ Πανεφρέμμεως Στοτο-

ήτιος καὶ Πα-| κύσεως Πακύσεως καὶ Στοτοήτιος Στοτοήτιος τῶν ε̄ ‖ πρεσβυτέρων ἱερέων πενταφυλίας θεοῦ Σοκνο-[π]αίου τοῦ ἐνεστῶτος κγ ∠ Πρὸς τὸ μεταδοθὲν | εἰς ἐξέτασιν εἶδος τῆς τοῦ ἰδίου λόγου ἐπιτροπῆς | γ̄ τόμου κολλή(ματος) γ̄, δι' οὗ δηλοῦται περὶ Πανε-| φρέμμεως Ὥρου συνϊερέως ἡμῶν εἰςαγγε-‖λέντος ὑ[π]ὸ Πάσειτος Νείλου ὡς κομῶντος | [κ]αὶ χρωμένου ἐρεαῖς ἐσθήσεσι (sic) ἐπιζητοῦσι | ὑμ[ῖ]ν εἰ [οὕ]τως ἔχει προσφωνοῦμεν ὀμνύ-|οντε[ς τ]ὴν Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου | [Ἁδριανοῦ Ἀντων]είνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς τύχην.

8 τ in τῆς emend. ex υ, quod punctis duobus suprapositis deletum esse significatur.

26 b. Pap. Berol. P. 9002. 14,5 × 13 cm. Ex Aegypto superiore. Ed. Fr. Krebs BGU III 807. *Antonius Vestinus duplicarius nuntiat Plutogeni scribae regio se recepisse a senioribus vici Magdola appellati annonam militarem ilae Heraclianae,* quae castra habebat in oppido Copto, anno 185 p. Chr. n. Commodo Imperatore. In imagine lineas tres quae sunt in margine inferiore omisimus. Cum satis perspicua esse mihi videatur scriptura, nihil nisi compendia exscripsi. l. 1 διαδεχομ(ένῳ) 7 Κολλούθ(ου) 13 μέτ(ρῳ) — δοχικ(ῷ) 14 ⸗ = ἀρτάβας.

27. Pap. Berol. P. 7929. 22,5 × 11 cm. Ed. P. Viereck BGU II 417. *Epistula Chairemonis ad Dioscorum filium,* quae propter litterarum formas alteri p. Ch. n. saeculo attribuenda esse videtur. Chairemon cursivo usus ductu scribendi arte bene imbutus erat. Huius epistolae nihil exscripsi, quia et scripturam et imaginem perspicuas esse existimavi.

28. Pap. Berol. P. 7950. 22 × 14 cm. Fajûm. Ed. P. Viereck BGU II 423. *Epistula Apionis ad Epimachum patrem,* quam scripsit Miseni, ut patri nuntiaret mari superato se valere; nomen sibi inditum esse ut militi Romanum, stipendia mereri in centuria Athenonike. Charta quam vides e castris Italicis per mare cursu publico ad castra Apamenorum, quae erant Alexandriae, pervenit, unde missa est in vicum Philadelphiam pagi Arsinoitici. De hac epistula celeberrima multi verba fecerunt; cf. Deissmann, Licht vom Osten [2] p. 120 sequ. cum imagine; Lietzmann, Griech. Pap.[2] 1. Apionis manus facilis lectu; singulae formae cursive pictae, sed ligaturae saepe desunt. Saec. II. p. Chr. n. Compara quo modo scriptum sit υ et in hac tabula et in praecedente.

17 καὶ ἐκ τούτου ἐλπίζω ταχὺ προκό-|σαι τῶν θεῶν θελόντων. Ἄσπασαι | Καπίτων[α π]ολλὰ καὶ τοὺς ἀδελφούς|[μ]ου καὶ Σε[ρηνί]λλαν καὶ το[ὺς] φίλους μο[υ]. ‖ Ἔπεμψά σο[ι εἰ]κόνιν μ[ου] διὰ Εὐκτή-μονος. Ἔσ[τ]ι̣ [δέ] μου ὄνομα Ἀντῶνις Μά-|ξιμος. Ἐρρῶσθαί σε εὔχομαι | Κεντυρί(α) Ἀθηνονίκη | In margine sinistro Apion adiecit haec: ἀσπάζεταί σε Σερῆνος ὁ τοῦ Ἀγαθοῦ Δαίμονος [καὶ . . . .]ς ὁ τοῦ [. . .]|ρος καὶ Τούρβων ὁ τοῦ Γαλλωνίου καὶ Δ[ιογ]ένης ὁ τ[οῦ . . . . . .] σεν[. . .] In Verso (b) legis: Ε[ἰς] Φ[ιλ]αδελφίαν Ἐπιμ×άχῳ ἀπὸ Ἀπίωνος υἱοῦ; infra 2 lineae quas propter loci angustiam omisimus:
Ἀπόδος εἰς χώρτην πρίμαν ∨ Ἀπαμηνῶν Ἰο[υλι]α[ν]οῦ Ἀν . . .
λιβλαρίῳ ἀπὸ Ἀπίωνος ὥσ∧τε Ἐπιμάχῳ πατρὶ αὐτοῦ.

Signo × in epistularum inscriptionibus persaepe usi sunt homines illius aevi.

29. Pap. Berol. P. 13284. Fragmenta voluminis alti 24 cm, quae sunt effossa Hermupoli (Eschmunên). Ed. U. von Wilamowitz, Berliner Klassikertexte V 2 p. 19 sequ. cum imagine. Cf. praeterea W. Crönert, Rh. Mus. LXIII (1908), 161 sequ.; E. Diehl, Supplementum Lyricum[2] (Kleine Texte ed. H. Lietzmann No. 33/34). *Corinnae carmina* de Heliconis cum Cithaerone certamine et de Asopi filiis. Imago exhibet columnam III. fere integram omisso initio valde mutilato, qua agitur Asopi fabula. Textum diligenter scriptum grammaticus quidam signis ornavit; non solum accentus puncta paragraphos quantitates adiecit, sed etiam in margine dextro hic illic voces vel syllabas, quas dialecto Boeotica expressit versus, sermone communi interpretatus est. Sunt etiam praeter paragraphos lineolae et puncta quaedam in margine, quae explicare adhuc non possumus. Manus alteri p. Chr. n. saeculo exeunti attribuenda esse videtur; appropinquat enim ad genus quoddam scribendi, quod inde ab his temporibus per

100 fere annos mansit; sed initio huius spatii dare malim quam excessui. Cf. e. g. Oxyrh. Pap. IV Plate II 655. Oxyrh. Pap. VII Plate V 1016. (Bacchylidis quoque papyrum ordini supra dicto inserendam esse censeo.) Cum in transscriptione quam postulas accurata editoris supplementa reliquaque additamenta, quae ad sensum pertinent, intermisceri non posse pateat, praeter transscriptionem textum restitutum adieci; accedit, quod lacunae multae gravesque intersunt.

I	II
[. . .]αγαρθειάσ[. . .	
[. . .]δήμων[. . . . . .]δει· ηδη	
τανδεπήδ[. . . . . . .]ενεχει	1 Τᾶν δὲ πήδ[ων τρῖς μ]ὲν ἔχι
δευ[.]πατει[. . . . . .]νβασιλευς·	Δεὺ[ς] πατεί[ρ, πάντω]ν βασιλεύς.
τρισδεποντ[. . . . .]μεδων	τρῖς δὲ πόντ[ω γᾶμε] μέδων
π[. . . . .]νδεδουεῖν	Π[οτιδάων, τᾶ]ν δὲ δουῖν
φῦβοσλεκτ[. .]κρατόυνει	Φῦβος λέκ[τρα] κρατούνι.
τανδ᾽ιανμή[. .]αγαθος	2 Τὰν δ᾽ ἴαν Μή[ας] ἀγαθὸς
πῆσερμασόυ[.]ωγαρερως	πῆς Ἑρμᾶς· οὔ[τ]ω γὰρ Ἔρως
κηκόυπρισπιθεταν. τἴως τεους	κὴ Κούπρις πιθέταν, τιὼς
ενδομωσβαντασκρουφάδᾱν ες	ἐν δόμως βάντας κρουφάδαν
κώρᾱσὲννι᾽ελέσθη·	κώρας ἐννί᾽ ἑλέσθη.
τήποκ᾽ειρώω[. .]ενέθλαν ται	3 Τή ποκ᾽ εἰρώω[ν γ]ενέθλαν
εσγεννᾱ́σονθειμ[. . .]ων· εκγενάσονται	ἐσγεννάσονθ᾽ εἱμι[θί]ων
κάσσονθηπ[.]λου [. . .] ρίες	κἄσσονθη π[ο]λου[σπε]ρίες
τ᾽ἀτέιρωτ᾽εσ[. . . . . .]όυνω ηρωεκ	τ᾽ ἀγείρω τ᾽, ἐς [μαντοσ]ούνω
τ[. . .]οδοσωιτ[- - - - -]	τ[ρίπ]οδος ὥ[στε πέπουσμη].
τοδεγερασκ[- - - - -].	4 Τόδε γέρας κ[ατέσχον ἰὼν]
εσπεντείκο[. . . .]ρατερ[.]ν	ἐς πεντείκο[ντα κ]ρατερ[ῶ]ν
-ομήμωνπέ[. . . .]σπροφᾱ́	ὁμήμων, πέ[δοχο]ς προφά-
τασσεμνων[. . .]υτωνλαχων	τας σεμνῶν [ἀδο]ύτων λαχὼν
αψευδειανακ[. .]φέιν·	ἀψεύδιαν Ἀκ[ρη]φείν.
πράτοι[. . .]γα[. . . .]οϊδας	5 Πράτοι [μὲν] γὰ[ρ Λατ]οΐδας
δωκ᾽ε[.]ωνούμοι. τριποδων	δῶκ᾽ Ε[ὐ]ωνούμοι τριπόδων
εσσιων[. . .]ισμωσενέπειν εκ (corr. !)	ἐσσ ἰῶν [χρε]ισμὼς ἐνέπιν·
τονδεσγασβαλωνουριευς.	τὸν δ᾽ ἐς γᾶς βαλὼν Οὐριεὺς
τιμ[. . .]υτεροσϊσχεν	τιμ[ὰν δε]ύτερος ἴσχεν,
πῆσ[. . .]ιδαωνος· επί	6 Πῆς [Ποτ]ιδάωνος, ἔπι-
τ᾽ωα]. .]ωνάμοσγενέτωρ	τ᾽ Ὠα[ρί]ων, ἅμος γενέτωρ,
γηα[. .]άναππᾱσάμενος· αναχτησαμίς	γῆα[ν ϝ]ὰν ἀππασάμενος.
χωμενωραν[.]ναμφέπει	χὼ μὲν ὠραν[ὸ]ν ἀμφέπι,
τῖμαν[. . . . . . .]νδυταν	τιμὰν [δ᾽ ἔλλαχο]ν οὔταν.
τώνεκ[. . . . .]νενεπω	7 Τώνεκ᾽ [ἔγνων νοῦ]ν ἐνέπω
τ᾽ατ[.]έ[. . . . .]σμολογον·	τ᾽ ἀτ[ρ]έ[κιαν χρει]σμολόγον.
τοῦδε[. . . . .]θανάτῡσ· ειχε	τοὺ δὲ [φίλ᾽] ἶκε [τ᾽ ἀ]θανάτυς
κὴλόυ[. . . . .]φρενασ[ ]αμηθεισς	κὴ λού[σον στουγερὰς] φρένας
δὴμόν[. . . . .]ρευων[ ]ηρητουγη	δημόν[εσσ᾽ ἑκου]ρεύων.
ὡσέφ[. . . . .]ράγέις·]ος	8 Ὡς ἔφα [μάντις πε]ράγείς.
τονδ᾽ α[. . . . .]πασιως	τὸν δ᾽ Ἀ[σωπὸς ἀσ]πασίως
δεξιασε[. . . . . .]εν[.]ς.	δεξιᾶς ἐ[φαψάμ]εν[ο]ς
δάκρὄύτ[. . . . . .]λωνπροβαλ[. . .]	δάκρού τ᾽ [ὀκτάλ]λων προβαλ[ὼν]
ωδ᾽αμείψ[. . . . .]νη·	ὧδ᾽ ἀμίψ[ατο φω]νῆ.

29 b. Pap. Berol. P. 9810. 15 × 9,5 cm. Fragmentum voluminis, quo conservatur pars unius columnae, nam insequentis nihil restat nisi in margine signum, quod διπλῆν esse opinor. Ed. Schubart, Berliner Klassikertexte V 2 p. 6 sequ. Cf. Diehl, Supplementum Lyricum [2] p. 11/12. *Alcaei carmen,* cuius sententia adhuc nos fugit, quamquam nonnulli supplendo rem sanare conati sunt. Scriptura laudabilis alterius p. Chr. n. saeculi est, vetustior Corinnae; manserunt enim multa, quae ad exempla saeculi antecedentis respiciant, cf. tab. 19 c. Interpunctionis vestigia nulla sunt nisi l. 11. Post l. 25 versus unus excidisse videtur. Numeris quos adscripsi a dextra parte strophae seiunguntur.

. . .]τε καὶ θάχ̣η̣ 1
. . .]ι̣ς̣ δόμοις
. . .]α̣ν
. . .]ε̣κεσθαι
. . .] . νου δετο̣ι̣ 2
. . .]ωμενω
. . .] . πει
. . .]σης
. . .]ν ἀρυ̣σ̣τῆ̣ρ̣ο̣ς κέραμεν μέγαν 3
. . .]μόχθεις τοῦτ᾽ ἔμεθεν σύνεις
. . .]μ̣ητω ᾽ξαυος ἄλλως·
. . .]μοι μεθύων ἀείσης
. . .θα]λάσσας φειδόμεθ᾽ ὠς κῆρον 4
. . .]νο̣ειδην αἶθρον ἐπήμενοι
. . .]τ̣άθεντες ὤς τάχιστα
. . .]α̣δαν καμάκων ἔλοντες
. . .]λ̣ύσαμεν πρό τ᾽ ἐνώπια 5
. . .]π̣οντες καί κ᾽ ἰθαρώτεροι
. . .]εν ἰλλάεντι θύμωι
. . . ἀ̣]μύστιδος ἔργον εἴη.
. . .]τ᾽ ὀνάρταις χέρρας ὺμ ἐμμάτων 6
. . .]φ [. . . .]τωκάραι
. . .] εἰςτ[ί]θησιν
. . .]δ̣ὲ τ̣ᾶ̣ι̣δ᾽ ἀ̣ο̣ί̣δαι
. . .]α̣γρια̣ῦ̣τα μοι 7
. . .]αττε πῦρ μέγα
. . .]τίθησθα

30 a. Perg. Berol. P. 13217. 14,5 × 10,5 cm. Folium codicis membranei tam tenue, ut scriptura utriusque paginae perluceat. De codicibus cf. quae disserui Buch b. d. Gr. u. Röm. cap. III. Ed. U. v. Wilamowitz, Berliner Klassikertexte V 2 p. 73 sequ. cum imagine. Continet versus adhuc ignotos *Euripidis* fabulae, quae *Cretes* erat inscripta. Quonam sit conscriptum aevo membrana nostra, adhuc dubium esse concedo; nam quod in editione cit. contenderam, propter litterarum formas de I. p. Chr. n. saeculo esse cogitandum, vir huius rei peritissimus, A. Hunt, male iudicatum esse censuit; tertio saeculo esse attribuendam. Tamen non desunt, quae ad tempora vetustiora revocent, e. g. litterae β, υ, aspectus totius scribendi generis. Accedit quod aliunde licet proferre manus haud dissimiles, inter quas tu cf. e. g. Oxyrh. Pap. I Plate IV p. 40 et New Pal. Soc. Plate 2, id quidem in membrana scriptum. Omnibus perpensis Cretum hoc fragmentum alteri p. Chr. n. saeculo dare non dubito, in hac re de litterarum formis solis esse quaerendum ratus. Nam codices inde a primo p. Chr. n. saeculo usitatos fuisse persuasum habeo. Damus imagine alteram paginam. Adsunt apostrophus, puncta, paragraphi, quibus dialogus significatur.

κἄπειτ' αὐτεῖς καὶ σὺ μαρτύρηι θεούς | αὐτὸς τάδ' ἔρξας καὶ καταισχύνας ἐμέ. | κἀγὼ μὲν ἡ τεκοῦσα κοὐδὲν αἰτία | ἔκρυψα πληγὴν δαίμονος θεήλατον, | σὺ δ', εὐπρεπῆ γὰρ κἀπιδείξασθαι καλά || τῆς σῆς γυναικός, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν φρονῶν, | ὡς οὐ μεθέξων· πᾶσι κηρύσσεις τάδε. | σύ τοι μ' ἀπόλλυς· σὴ γὰρ ἡ 'ξ[αμ]αρτία, | ἐκ σοῦ νοσοῦμεν· πρὸς τάδ' εἴτε ποντίαν | κτείνειν δοκεῖ σοι· κτε[ῖ]νε· ἐπίστασαι δέ τοι || μιαίφον' ἔργα καὶ σφαγὰς ἀνδροκτόνους· | εἴτ' ὠμοσίτου τῆς ἐμῆς ἐρᾶις φαγεῖν | σαρκός· πάρεστι· μὴ λίπης θοινώμενος. | ἐλεύθεροι γὰρ καὶ οὐδὲν ἠδικηκότες | τῆς σῆς ἕκατι ζημ[ία]ς θανούμεθα: || πολλοῖσι δῆλον [ὡς θεήλατον] κακόν | τόδ' ἐστίν· ὀργῆ[ι μὴ λίαν εἴξη]ις ἄναξ: | ἆρ' ἐστόμωται μ[. . . . .] βοαι | χωρεῖτε λόγχη [. . . . . ο]υμένη | λάζυσθε τὴν πανο[ῦργον ὡ]ς καλῶς θάνηι, || καὶ τὴν ξύνεργον [τήνδε, δ]ωμάτων δ' ἔσω | [ἄγο]ντες αὐτὰς ἔρ[ξατ' ἐς . . . . τ]ήριον | [ὡς μ]ηκέτ' εἰςίδ[ωσιν ἡλίου κ]ύκλον: | [ἄ]ναξ ἐπίσχ[ες· φρο]ντί[δος] γὰρ ἄξιον | τὸ πρ[ᾶγ]μα· [νηλ]ὴς δ' ο[ὔτις] εὔβουλος βροτῶν: || κ[. . . . .] μὴ ἀναβάλλεσθαι δίκην·

1 καπειτ' 2 ταδ' 5 δ' 6 κακιστ' 7 μεθεξων· 8 μ' απολλυς· 9 νοσουμεν· ταδ' 10 σοι· —νε· 11 μιαιφον' 12 ειτ' 13 σαρκος· παρεστι· 15 μεθα: 16 in margine: (χορός) 17 τοδ' εστιν· αναξ: 18 αρ' supra βοαι litterarum reliquiae. in marg. sin. personae nomen. 21 δ' 23 μηκετ' ον: 25 μα· βροτων: 26 δικην·

30 b. Pap. Berol. P. 9908. 14 × 19 cm. Fragmentum voluminis; exstant reliquiae trium columnarum, de quibus media inde a margine superiore usque ad versum 24 integra. Ed. U. v. Wilamowitz, Berliner Klassikertexte V 2 p. 64 sequ. cum imagine. *Sophoclis* Ἀχαιῶν σύλλογος. Habemus cantici exitum coronide ornatum, deinde dialogum, cui praeter paragraphos a parte sinistra adscripta esse nomina Achillis et Ulixis tu perspicies. Puncta plane desunt. Scriptura libro quamquam non indigna tamen propius accedit ad manus quas cursivas appellamus; cf. tab. 27 Chairemonis epistulam. Quin alteri p. Chr. n. saeculo sit attribuenda non dubito.

ἢ νότ[ου ἢ ζ]εφύρ[ο]ιο δεινὰ | πέμ[ψει Τ]ρωιάδας ἀκτάς, | σύ τε π[ηδ]αλίωι παρεδρεύ[ων] | φράσε[ις τῶι] κατὰ πρῶρα[ν] | εὐθὺς Ἰ[λίο]υ πόρον || Ἀτρείδ[αι ἰ]δέσθαι. | σὲ γὰρ Τε[γ]εᾶτις ἡμῖν, | Ἑλλάς, οὐ[χ]ὶ Μυσία, τίκτει | ναύτας σήν τινι δὴ θεῶν | * καὶ πεμπτῆρ' ἁλίων ἐρετμῶν. || Αχιλλε μῶν καὶ σὺ καινὸς ποντίας ἀπὸ χθονός | ἥκεις Ὀδυσσεῦ; ποῦ 'στι σύλλογος φίλων; | τί μέλλετ'; οὐ χρῆν ἥσυχον κεῖσθαι π[ό]δα. | Οδ δοκεῖ στρατεύει καὶ μέλει τοῖς ἐν τέλει | τάδε· ἐν δέοντι δ' ἦλθες ὦ παῖ Πηλέως. || Αχιλλ οὐ μὴν ἐπ' ἀκταῖς γ' ἐστὶ κωπήρης στρατός, | οὔτ' οὖν ὁπλίτης ἐξετάζεται παρών. | Οδ ἀλλ' αὐτίκα· σπεύδειν γὰρ ἐν καιρῶι χρεών | Αχιλλε αἰεί ποτ' ἐστὲ νωχελεῖς καὶ μέλλετε, | ῥήσεις θ' ἕκαστος μυρίας καθήμενος || λέγει, τὸ δ' ἔργον [οὐ]δαμοῦ πορεύεται. | κ[ἀγ]ὼ μέν, ὡς ὁρᾶι[ς με] δρᾶν ἕτοιμος ὢν

9 l. ναύταν σύν τινι

31. Pap. Berol. P. 9782. Hermupolis (Eschmunên). Volumen longum 6 m, altum 30 cm, ab utraque parte mutilatum; chartae textura, spatiorum et supra columnas et infra amplitudo, columnarum angustia splendidum praebent aspectum, ita ut inter optima voluminum exempla haberi aequum sit. Ed. H. Diels et W. Schubart, Berliner Klassikertexte II cum imagine. *Anonymi commenta in Platonis Theaetetum.* De Platonis textu cf. ed. p. XX sequ., de auctore ibid. XXIV. Imago praeterea New Palaeogr. Soc. 103. Scriptura nitida alterius nisi fallor p. Chr. n. saeculi, libro digna, quamquam sunt quibus superetur, e. g. tab. 19 a. 19 c. Ut rectius iudices cf. tab. 30 b et discerne oculis, quibusnam lineis compositae sint singulae litterae, id quod multum valet in scripturis et legendis et diiudicandis. In priore columna, col. 36, invenies Theaeteti 147 D in lemmate; in altera, col. 43, aspicies figuras, quas adiecit librarius, ut illustraret Platonis locum Theaet. 148 A. B. Librarius id maxime agit, ut lineae eadem sint longitudine; quam ob rem hic in cauda litteras vel compressit vel diminuit vel pro ν finali lineolam supra vocalem posuit; illic spatium signo > explevit. Puncta raro inveniuntur, paragraphi passim; lemmata e Theaeteto sumpta et paragrapho et signo > proposito significantur, id quod vides in priore tabulae columna, ubi ultima quoque linea ante lemma media abrumpitur. Emendationes haud desunt; quinam fecerit in dubio relinquimus, nam quamquam manu cursiva scriptae sunt, tamen librarius ipse qui columnas confecit, corrector esse potest. Fusius de his rebus in editione supra dicta actum est. Cf. praeterea quae de hac papyro disserui in Buch b. d. Gr. u. Röm.

32 a. Pap. Berol. P. 6972. 25 × 17 cm. Fajûm. Ed. U. Wilcken BGU I 296. *Libellus sacerdotum* scribae regio (βασιλικὸς γραμματεὺς) oblatus anno 219/20 p. Chr. n.; quem hoc loco posuimus difficultate quadam orta in imaginibus disponendis. Ad scripturam cf. tab. 34 b et 35. Lond. II Plate 84. III Plate 44. 55. Pap. Strassburg Tab. 2. Pap. Giss. Tab. IV. VI. P. Hamb. Tab. VI; nam tale scribendi genus per totum fere III. saeculum mansit, neque desunt exempla posteriora cf. tab. 38 b. Imagine eas lineas, quae optime conservatae sunt, proposuimus.

32 b. Pap. Berol. P. 6865. 25 × 36 cm. Fajûm. Ed. U. Wilcken BGU I 15. Col. I. *Descripta ex actis J. Quintiani epistrategi* quae sunt de re quadam in tribunali acta, scripta anno 2 L. Septimi Severi Imp. mensis Mesore die 2. = 26. VII. 194. Sed quod habemus antigraphum sine dubio tribus annis vel pluribus post scriptum est, quia eiusdem chartae columna altera exhibetur edictum Aemili Saturnini conscriptum anno 197 p. Chr. n. (tab. 33); fortasse omnia quae legimus nonnullis annis post rei nobis ignotae causa a duobus scribis descripta sunt. Scriptura quidem III. p. Chr. n. saeculo attribuenda esse videtur. l. 3 μεθ = μεθ' ἕτερα, quibus verbis saepe introducitur pars quaedam ex actis excerpta. l. 4 κληθέντος Πεκῦσις (sic) Ἀπύγχεως καὶ ὑπακούσαντος Διάδελ-|φος ῥήτωρ εἶπεν· ἐάν σοι δοκῇ κάλεσον τὸν τῆς Νείλου.

33. Pap. Berol. P. 6865. Eiusdem chartae atque tab. 32 eodemque loco ed. a U. Wilcken BGU I 15. Col. II. *Edictum Aemili Saturnini praefecti Aegypti,* anno 5. Septimi Severi Imp. die 17. mensis Epiph = 11. VII. 197 conscriptum, quo strategos graviter vituperat propter neglegentiam. Manus perspicua sed inculta scribae cuiusdam, qui neque sermone urbano neque arte orthographica satis erat imbutus. Nam edictum ingenuum a viro grammaticae artis perito commpositum esse apparet.

l. 1 Αἰμίλιος Σατορνῖλος στρα(τηγοῖς) Ἑπτὰ Νομῶν | καὶ Ἀρσινοίτου χωρὶς Αὐάσεως χαίρειν

21 ὑπ' [[ω̣]]^{α}ὑτοῦ τρέφεσται τριονίαν ὑμᾶς δὲ σφρα-|γῖδαν ἐπιβάλλιν ἑκάστῳ ὄνω, οὕτως γὰρ οἵ τε

34 a. Pap. Berol. P. 6856. 18 × 11 cm. Fajûm. Ed. U. Wilcken BGU I 97. (= Papyrus-Chrestomathie ed. Mitteis-Wilcken I 204). *Professio censualis Heroidis feminae* magistratui oblata anno 202/3 p. Chr. n. (κατ' οἰκίαν ἀπογραφή). Scriptura perspicua.

Ἀγαθῶι Δαίμονι στρ(ατηγῷ) Ἀρσι(νοίτου) Ἡρακλ(είδου) μερίδος καὶ | Κανώπῳ τῷ καὶ Ἀσκλ(ηπιάδῃ) βασιλ(ικῷ) γρ(αμματεῖ) τῆς α(ὐτῆς) μερίδο(ς) | καὶ κωμογρ(αμματεῖ) κώ(μης) Καρ(ανίδος) καὶ λαογρ(άφοις) τῆς α(ὐτῆς). Praeterea exscripsi haec: 5 μη = μη(τρὸς) 8 απογρ = ἀπογρ(άφομαι) 9 διελ(η)λυθότος) ι ∠ (201/2 p. Chr. n.) 10 πατρικ(ὴν) 11 |– = ἥμισυ; deinde οἰκί(ας) καὶ αὐλ(ῆς) ἐπ' ἀμφόδο(υ) Θοηρίο(υ); Θοήρειον = templum Thoëridis deae; 12 quot annos sit nata, altera manu additum est; cf. l. 14. Contra l. 16 aetas prima manu scripta est 17 ἐπ' ἀμφόδου Ἀπηλ(ιώτου) 19 ς ex ν corr. 20 καὶ ἕτερα χρηστήρια κοινῶς | πρὸς π[. . . .]ν. Διὸ ἐπιδίδω(μι) | 2. m. Σωκράτης ἔσχον ἴσον ἰς ἐξ(έτασιν) | 3. m. Χαιρήμων συνέσχον

34 b. Pap. Berol. P. 7081. 22 × 12 cm. Fajûm. Cuius parem ed. U. Wilcken BGU I 321 (= Papyrus-Chrestomathie ed. Mitteis-Wilcken II 114) iisdem manibus scriptam. *Libellus a Pakysi sacerdote Aurelio Didymo strate gooblatus,* quo gravatur furto se absente confecto, die 12. mensis Pharmuthi anno 24. Caracallae Imperatoris = 7. IV. 216 p. Chr. n. Corpus documenti scripsit scriba quidam huius artis peritus; infra Pakysis ipse litteris magnis pinxit nomen.

19 συνέθεντο, τῇ δὲ ἀποδόσει μέχρι νῦν οὐχ | ὑπήντησαν, ἀναγκαίως τὴν ἐπίδοσιν | τῶν βιβλιδ[ί]ων ποιοῦμαι, ἅπερ ἀξιῶ ἐν

35. Pap. Berol. P. 11532. 22 × 32 cm. Ed. Fr. Zucker, Sitzungsber. Berl. Akad. 1910, 710 sequ. cum imagine. *Epistola Subatiani Aquilae praefecti Aegypti ad Theonem strategum Arsinoitici pagi* anno 18. Septimi Severi Imp. mense Tybi nova luna = 27. XII. 209 p. Chr. n. Quamquam multae tempus tulerunt praefectorum epistolae antigraphis conservatae, hac sola papyro discimus quales fuerint ingenuae. Nam hanc

ipsam chartam, quam aspicis, scripsit praefecti scriba Alexandriae, subscripsit ipse Subatianus Aquila l. /97 verbis male pictis ἐρρῶ-|σθαί σε βούλομαι, recognovit Mauricianus Maenius, qui a commentariis fuisse videtur, his verbis Μαυρικιανὸς Μήνιος ἀνέγνων; adiecit annum nomenque Imperatoris alia manus; mensem diemque addidisse Mauricianum illum contendit Fr. Zucker, id quod et propter manum et propter rem verisimile esse arbitror. In arte palaeographica magni est momenti manus eius qui corpus epistolae scripsit, quia et litterarum magnitudine et mira scribendi ratione superat plurimas quas novimus papyros; perscrutare, quomodo scripserit β, ε, κ, ο, quo modo diminuerit interdum litteras α, ω. Quae fusius tractavit Fr. Zucker l. c. Chartae est praetexta membrana 5 cm lata, vel ut inscriptioni locum praeberet vel ne charta laederetur; cf. membranas libris praetextas, de quibus disserui Buch bei den Gr. u. Röm. p. 93. Simili modo membrana praefixa est volumini e patriarchae scriniis edito, quod tractabimus tab. 50.

36. Pap. Berol. P. 10524. 33 × 20 cm. Ed. P. Viereck BGU IV 1062. (= Papyrus-Chrestomathie ed. Mitteis-Wilcken I 276). *Liturgiae locatio;* agitur de liturgia vectigalis πελωχικὸν appellati exigendi in amphodo quadam Oxyrhynchi urbis. Documentum confectum est 29. VIII. 236 p. Chr. n. Tabula continet nihil nisi partem superiorem et lineas infimas chartae in margine adiectas. Charta erat plicata sigilloque munita, ita ut nihil nisi inscriptio, quae in Verso legitur, discerni posset. Sed quam aspicis papyri fibram in cornu sinistro, sigillandi causa immissam esse vix crediderim; contra sicut laqueo pependisse e clavo videtur charta, id quod apud nos quoque accidere solet in chartis perlectis. Scriptura quamquam satis perspicua est, tamen propter superficiei damna hic illic dificilis lectu, qua de causa omnia transscripsi.

a

Ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοις Αὐρήλιοι Σαραπίων ὁ κ[αὶ Δ]ῖος καὶ Ἑρμίας ἀνθ' οὗ Ἑρμῆς [ὁ καὶ Εὐδα]ίμων | ἀπελεύθερος Ἑρμίου Σαραπίωνος ἀμφότεροι ἀπὸ [Ὀ]ξ[υρυγχει]τῶν [πόλε]ως εἰςδοθέντ[ες ὑπὸ τοῦ] τοῦ | ἐνεστῶτος γ ∠ ἀμφοδογραμματέως Αὐρηλίου Σαραπίωνος εἰς ἐπιτήρη[σ]ιν ὠνῆς Πελωχικοῦ πόλεως | ν[ο]μοῦ Ὀξυρυγχείτου ὁ μὲν Σαραπίων ὁ καὶ Δῖος διὰ τοῦ ἑα[υ]τ[ο]ῦ πατρὸς Αὐρηλίου Σαραπίωνος τοῦ καὶ Διο-|σκουρίδου ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως, ὁ δὲ Ἑρμίας ἀνθ' οὗ Ἑρμῆς ὁ καὶ Εὐδαίμων διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμφοδογρα(μματέως) || Αὐρηλίου Σαραπίωνος Θέωνος καὶ Ἀμόις Ἀμόιτος μητρὸς Ἡρακλείας καὶ Σύρος ὁ καὶ [Ἀγα]θὸς Δαίμων | Πτολεμαίου μητρὸς Νιλοῦτος ἀμφότεροι ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ Γάϊος Ἰούλιος Ἀλέ[ξαν]δρος υἱὸς | Γαΐου Ἰουλίου Σουβουράνα Λόγ'γου μητρὸς Νίκης ὁ μὲν Σαραπίων ὁ καὶ Δῖος διὰ το[ῦ ἑ]αυτοῦ πατρὸς | αὐτοῦ Αὐρηλίου Σαραπίωνος τοῦ καὶ Διοσκουρίδου καὶ ὁ Ἑρμίας ἀνθ' οὗ Ἑρμῆς ὁ καὶ Εὐδα[ί]μων διὰ τοῦ αὐ-|τοῦ ἀμφοδογραμματέως Αὐρηλίου Σαραπίωνος συνηλλαχέναι τῷ τε Ἀμόι καὶ Σύρῳ [τ]ῷ καὶ Ἀγαθῷ Δαί-||μονι καὶ Γαΐῳ Ἰουλίῳ Ἀλεξάνδρῳ τοῖς τρισὶ ἐξ ἀλληλεγ'γύης τὴν δηλουμένην ἐπιτήρησιν | ἐπὶ τὸν τοῦ ἀμφόδου αὐτῶν ἐνιαύσιον χρόνον ἀπὸ α̅ τοῦ ὄντος μηνὸς Θῶθ ἕως ε̅ Ἐπαγομένων | τοῦ αὐτοῦ ἐνεστῶ[τ]ος γ ∠ ἐπὶ τῷ αὐτοὺς τοὺς περὶ τὸν Ἀμόιν τὴν ἀπαίτησιν ποιή[σα]σθαι πάν|των τῶν τῇ αὐτῇ ὠνῇ ὑποστελλό[ν]των πράσσοντας κατά [τ]ε τὸν τῆς ὠνῆς γνώμ[ον]α καὶ τὴν | τοῦ νομοῦ συνήθιαν καὶ σύμβ[ολα] ἐκδοῦναι τοῖς διαγρά[φ]ουσι καὶ τὰς διαγραφ[ὰς . . . .] . . . || ἐπὶ τὴν τοῦ νομοῦ δημοσίαν τράπ[ε]ζαν καὶ ὑπακοῦσαι καθ' ἕκα[στ]ον μηνιαῖ[ο]ν τῷ [το]ῦ νομοῦ | στρατηγῷ πρὸς [τὰς] διαγραφάς, ἔτι δὲ καὶ συστήσασθαι τοὺς ταύτης λόγους ὡς ἐκ . . [· . . . . κ]αὶ τού-|των τὸν καταχω[ρισ]μὸν ποιήσασθαι οἷς δέον ἐστίν, καὶ τοὺς ἴσους ἐπιδοῦναι τῷ ἀποσταλησο-|μένῳ ἐξεταστῇ καὶ πάντα ἐπιτελέσαι ὅσα τῇ αὐτῇ ὠνῇ ἀνήκει διὰ τὸ ἐντεῦθεν διαπεπεῖ-|σθαι αὐτοὺς ὑπ' αὐτῶν περί τε ὀφωνίου καὶ τιμῆς χάρτου καὶ γράπτρων καὶ πάντων ἁπλῶς || τῶν τῇ αὐτῇ ὠνῇ διαφερ[ό]ντων, οἱ δ[ὲ περὶ τ]ὸν Ἀμόιν εὐδοκεῖν ἐπὶ τούτοις καὶ [ἕ]καστα ποιή(σειν . . . .)

1 **8** Λογ'γου et **11** ἀλληλεγ'γυης: intra gutturales plerumque solent intermittere lineolam, quam vides, tertio p. Chr. n. saeculo.

b

(35 sequ.) Τὸν Ἀμόιν Ἀμόιτος ὑπέβαλεν Διόσκορος ὁ ἀγορανόμος ὁ καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὑπο-[γ]ρ[ά]ψ[ας.] | ὁ γὰρ Σύρος ὁ καὶ Ἀγαθὸς Δαί(μων) ἐστὶν Πτολεμαίου Κερκεθυρείτου υἱὸς ὡς κοινωνὸς τοῦ Γαίου. | ἔστιν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἀδελ(φὸς) Ἡρακλᾶ Γαϊτάνα. δ̅ ἐγρά(φησαν) ὧν ἔσχεν ὁ ἀμφοδο-

γρα(μματεὺς) $\overline{α}$ καὶ Διόςκορος $\overline{α}$ [κα]ὶ | Αὐρήλι[ο]ς $\overline{α}$.

His ultimis verbis documentum nostrum quater esse descriptum explanatur; tria erant apud quos legis, quartum aspicis ipse.

37 a. Pap. Hamb. 99., 20,7 × 5,7 cm, e vico Theadelphia pagi Arsinoïtici (Fajûm). Ed. P. M. Meyer, Die Libelli aus der decianischen Christenverfolgung, Anh. z. d. Abh. d. Berl. Akad. 1910, No. 6 cum imagine. *Libellus libellatici de sacrificiis conscriptus* anno primo Decii Imperatoris die 22. mensis Payni = 16. VI. 250 p. Chr. n. De his libellis recentissime scripsit P. M. Meyer l. c., qui omnes quos adhuc novimus collegit.

(m. 1.) Τοῖς ἐπὶ τῶν θυσι-|ῶν ᾑρημένοις | παρὰ Αὐρηλίας Χάρι-|τος ἀπὸ κώμης Θε-|αδελφείας. Καὶ ἀεὶ μὲν ‖ θύουσα καὶ εὐσεβοῦ-|σα τοῖς θεοῖς διατε-|τέλεκα καὶ νῦν ἐ-|πὶ παρόντων ὑμῶν | κατὰ τὰ προσταχθέντα ‖ ἔσπισα καὶ ἔθυσα καὶ | τῶν ἱερείων ἐγευ-|σάμην, καὶ ἀξιῶ ὑμᾶς | ὑποσημιώσασθαί μοι. | Διευτυχεῖται. ‖ (m. 2) Αὐρήλιοι Σερῆνος καὶ Ἑρμᾶς | εἴδαμέ(ν) σε θυσιάσοντα | (m. 3) Ἑρμ(ᾶς) σεση-μ(είωμαι) ' (m. 1) ∠ α´ Αὐτοκράτορος Καίσαρος | Γαΐου Μεσσίου Κυίντου ‖ Τραϊανοῦ Δεκίου | Εὐσεβοῦς Εὐτυχοῦς | Σεβαστοῦ Παῦνι $\overline{κβ}$.

l. 15 διευτυχεῖτε. l. 17 θυσιάζουσαν. 18 Hermas sua manu subscripsit. Lineis supra pictis Hermae subscriptio seiungitur a reliquis.

37 b. Pap. Berol. P. 10538. 23,5 × 10 cm. Oxyrhynchos. Ed. P. Viereck BGU IV 1073 (= Papyrus-Chrestomathie ed. Mitteis-Wilcken II 198). *Epistula senatus Oxyrhynchi urbis ad bibliophylakes* de rebus Apollodidymi synodo Aureliana peripolistica oecumenica musica recepti. De re scripserunt P. Viereck et U. Wilcken, Arch. f. Pap. IV p. 563 sequ. Epistula scripta est mense Mechir = Jan. — Febr. anni 275 p. Chr. n. Aureliano Imperatore.

ϑ 'Οξυρυγχιτῶν τῆς λαμπρᾶς καὶ λαμπροτάτης πόλ(εως) | ἡ κρ(ατίστη) βουλὴ δι[ὰ] Αὐρηλίου Εὐ-πόρου τοῦ κ(αὶ) 'Αγαθοῦ Δαί-|μονος γενομένου κοσμητοῦ ἐξηγητοῦ ὑπομνημα-|τογρά(φου) τῆ[ς] λαμ-προτάτης πόλ(εως) τῶν 'Αλεξ(ανδρέων) πρυτ(άνεως?) | καὶ ὡς χρημα(τίζει) βουλευτοῦ ἐνάρχου πρυτάνεως ‖ βιβλιοφύλαξι ἐνκτήσεων τοῖς φιλ(τάτοις) χαίρειν. Documenta legitima sibi exhibuisse Apollodidymum quibus eum synodo receptum esse demonstraretur. Quae a se solita erga divinas res reverentia comprobata esse (pro τὰ θεῖα scripsisse videtur τὰ δεῖα!). Itaque, cum aequum esse ducerent haec illis nuntiare, ut cognoscerent ateliam legitime constitutam et nomini eius (Apollodidymi) adscriberent, se rem illis committere. Sequuntur salutatio, annus, mensis.

37 c. Pap. Berol. P. 9092. 25 × 16 cm. Ed. W. Schubart BGU III 922. *Apocha frumenti*, cuius nihil nisi initium imagine damus, quia reliqua nimis detrita sunt. 24. V. 286 p. Chr. n. Diocletiano Imperatore, cuius nomen adhuc raro occurrit in chartis Aegyptiacis.

β∠″ καὶ α∠″ τῶν κυρίων ἡμῶν Διοκλητιανοῦ | καὶ Μαξιμιανοῦ Σεβαστῶν Παχὼν κθ— | [. .]αμωνος ἀργυρικ(ῶν) γενη(μάτων) τοῦ διελθόντ(ος) [[β″ καὶ]] α∠″ | [Σα]ραπίων Ἑρμίνου καινοπ(. . .) ∂ ιβ Αὐ(ρήλιος) Πάρις σεση(μείωμαι).

38 a. Pap. Berol. P. 7922. 26 × 14,5 cm. Fajûm. Ed. P. Viereck BGU II 411. *Apocha frumenti*; 27. V. 314 p. Chr. n. Rufio Volusiano et Petronio Anniano consulibus. Inferiorem chartae partem omisimus.

Αὐρήλιος Ποτάμμων Νίλου γεουχῶν | ἐν κώ(μῃ) Φιλαδελφίᾳ Αὐρηλίῳ Ἁτρῆ ἀλλοφύλου (sic) | γεοργῷ χαίρειν — ἔσχον παρὰ σοῦ | τὸ ἐκφόριον ὧν ἐγεόργησάς μου ἀρουρῶν | περὶ κώμην Φιλαδελ-φίας (sic) ἀρουρῶν πέντε ‖ ὑπὲρ γενήματος ιθ∠ καὶ ζ∠ και ε∠ καὶ γ∠ πυροῦ | ἀρτάβας δεκαδύοἥμισυ γ(ίνεται) — ιβ∂ καὶ οὐδένα | λόγον ἔχω πρὸς σὲν (sic) περὶ τοῦ ἐκφορίου.

6 ∂ = ∠ = ἔτους. 7 ιβ∂ = 12½.

38 b. Pap. Berol. P. 7822. 13 × 27 cm. Fajûm. Ed. P. Viereck BGU II 405. *Hereditatis divisio* confecta die 10. mensis Phamenoth Flavio Philippo praefecto praetorio et Flavio Salia magistro

equitum consulibus = 6. III. 348. p. Chr. n. Heredes sunt Valeria et Nemesilla sorores, filiae Alypii, quae habitant in vico Philadelphia; Valeria se lapidem molarem recepisse profitetur, quam ob rem sibi nihil iuris esse in machinam molarem. Sed cum Valeria esset scribendi imperita, scripsit hoc documentum Aurelius Sarapion Juliani f.

l. 11 μὴ ἔχειν μέρος εἰς τὴν προλεχθεῖσαν σιτα-|λετικὴν μηχανὴν ἀλλὰ ξένον με εἶναι

39. Pap. Berol. P. 11037. 27 × 16 cm. Hermupolis. Ed. P. M. Meyer BGU IV 1092. *Agrorum conductio* confecta Modesto et Arintheo consulibus die 4. mensis Thoth = 2. IX. 372 p. Chr. n. Corpus documenti diligenter scriptum est; ne vocabula interrumperentur, saepe numero extremas litteras produxit scriba. Contra Silbani subscriptio deformis est atque foeda.

Ὑπ[α]τείας Δομιτίου Μοδέστου τοῦ λαμπροτάτου ἐπάρχου | [τοῦ ἱ]εροῦ πραιτωρίου καὶ Ἀρινθέου τοῦ λαμπροτάτου | κόμιτος καὶ μαγίστρου στρατιωτῶν Θὼθ δ″ | Αὐρηλίῳ Ἑρμείνῳ Ἑρμείου πολιτευομένῳ Ἑρμοῦ πόλεως | τῆς μεγάλης καὶ λαμπροτάτης ‖ παρὰ Αὐ[ρ]ηλίου Σιλβανοῦ Ἑρμοδώρου πολιτευομένου τῆς | αὐτῆς πόλεως. Ὁμολογῶ ἑκουσίως καὶ αὐθαιρέτως | μεμ[ι]σθῶσθαι παρ[ὰ σο]ῦ πρὸς μόνην τὴν εὐτυχῶς ἐσομέ-|νην κ[α]τασπορὰν τῆς ἑκκαιδεκάτης ἤτοι πρώτης ἰνδικτι(ῶνος) | καρπῶν δευτέρας τὸ ὑπάρχον σοι γεώργιον ἀρουρῶν ‖ ὅσων ἐστί, ἐν ᾧ λάκκος, καὶ χρηστηρίων πάντων τοῦ (sic) | ἐν πεδίοις κώ[μ]ης Θραγὴ τοῦ Ἑρμουπολίτου (sic) εἰς σπορὰν | καὶ κατάθεσιν ὧν ἐὰν αἱρῶμαι, φόρου ἀποτάκτου τοῦ | πρὸς ἀλλήλους σ[υ]μπεφωνημένου ἑκάστης ἄρους (l. ἀρούρης) | τῆς ἐκ γεωμετρί[ας] καιρῷ φανησομένης δικαίῳ σχοινίῳ ‖ ἐν αὐτῇ τῇ κατασπορᾷ τῶν μὲν ἐν ἀναπαύμασι κατα-|τιθεμένων ἐν πυρῷ ἀρουρῶν εἴκοσι πυροῦ | ἀρταβῶν ἕξ, τὰς δὲ λοιπὰς κατατιθεμένας ἐν ὀσπραίοις | κριθῶν ἀρταβ[ῶ]ν τεσσάρων, ὅνπερ φόρον συναγόμε-|νον καὶ φανησόμενον ἀποδώσω σοι καὶ μετρήσω ‖ καιρῷ συνκομιδῆς πυρὸν καὶ κριθὰς νέα καθαρὰ ἄβολω (sic) | ἄδολα κεκοσκινευμένα τῷ Ἐπεὶφ μηνὶ τῆς αὐτῆς | δευτέρας ἰνδι[κτ]ι[ῶν]ος μέτρῳ Ἀθηναίῳ ἐφ' ἁλώνων | τῆς αὐτῆς κώ[μη]ς, τ[ῶ]ν δημοσίων παντοίων πρὸς σέ | Ἑρμεῖνον, εἰ δ[ὲ μ]ὴ ἐξεῖναί σοι μετὰ ταῦτα ἑτέρῳ ἐκμι-||σασθαι (l. ἐκμισθώσασθαι). Ἡ μίσθωσις κυρία καὶ ἐπερωτηθ(εὶς) ὡμολ(όγησα) Θὼθ δ″ | 2. m. Αὐρ(ήλιος) Σιλβανὸς Ἑρμοδώρου μεμίσθωμαι ὡς πρό-|κειται, παρέξω δὲ σοὶ κριθινοῦ ἀχύρου | γόργαθα δύο

40. Pap. Berol. P. 5025 (B. col. 4). Volumen bene conservatum altum 33 cm. Ed. G. Parthey, Zwei griechische Zauberpapyri, Abhdl. d. Berl. Akad. 1865, 109 sequ. Denuo examinavit papyrum Adam Abt. qui editioni novae praeparandae operam dat (Griech. Zauberpapyri, in Verbindung mit A. Abt, L. Fahr u. K. Preisendanz herausg. von R. Wünsch). *Papyrus magica.* Columna quam damus imagine continet haec: 1) μνημονική, qua ratione vis memoriae augeatur. 2) μελανίου σκευή, quomodo atramentum commisceatur. 3) ἀμαύρωσις δοκίμη: qua ratione desinas cerni, quam appellant opus magnum, μέγα ἔργον. 4) Ἀπολλωνιακὴ ἐπίκλησις, quam propter detritam papyri superficiem exscripsimus infra. Scripturam quarto p. Chr. n. saeculo exeunti vel quinto attribuendam esse censeo. (Quae disseruit G. Parthey l. c. p. 107 de Sancto Georgio, qui papyro commemoratur, neque damno sunt nostro iudicio neque omnino probanda esse videntur.) In papyro legenda editoris textum ne nimis sequaris cave. Quamquam plerumque desunt ligaturae, tamen multum abest, ut aequet diligentia libros quos novimus eiusdem saeculi nitidissimos. Non solum manu rustica litterae pictae esse videntur, sed linearum inaequalitas oculis foedam praebet aspectum.

32 Ἀπολλωνιακὴ ἐπίκλησις | λαβὼν κλῶνα δάφνης ἑπτάφυλλον ἔχε ἐν τῇ δεξ[ιᾷ] χειρὶ | καλῶν τοὺς οὐρανίους θεοὺς καὶ χθονίους δαίμον[ας] γρά-|φον εἰς τὸν κλῶνα τῆς δάφνης τοὺς ζ̄ ῥυστικοὺς χ[α]ρα-||κτῆρας. εἰσὶν οἱ χαρακτῆρες οἵδε | Ephesia grammata | τὸν μὲν πρῶτον χαρακτῆρα εἰς τὸ πρῶτον φύλλον, τὸν [δε]ύτερον | πάλιν οὕτως εἰς τὸ δεύτερον ἄχρι λήξεως τῶν ζ̄ φύλλων καὶ | τῶν ζ̄ χαρακτήρων. βλέπε δὲ μὴ ἀπολέσῃς φύλλον ἢ σεαυ-||τὸν βλάψῃς, τοῦτο γὰρ μέγιστον σώματος φυλακτικόν, ἐν ᾧι | πάντες ὑποτάσσονται καὶ θάλασσα καὶ πέτραι φρίσσουσι | καὶ δαίμονες φυλακτήρων τὴν θείαν ἐνέργειαν, ἥνπερ | μέλλεις ἔχειν, ἔστιν γὰρ φυλακτήριον μέγιστον τῆς πρά-|ξεως, ἵνα μηδὲν πτωηθῇς. Ἔστιν δὲ ἡ πρᾶξις ‖ λαβὼν λύχνον ἀμίλτωτον σκεύασσον διὰ βυσσίνου ῥάκκους | καὶ ῥοδινοῦ ἐλαίου ἢ ναρδίνου καὶ στολίσας σεαυτὸν προφη-|τικῶι σχήματι ἔχε ἐβεννίνην ῥάβδον ἐν τῇ λαιᾶι χειρὶ καὶ | τὸ

φυλακτήριον ἐν τῇ δεξιᾶι, τοῦτ᾽ ἔστιν τὸ κλῶνα τῆς δά-|φνης, ἔχε δὲ ἐν ἑτοίμῳ λύκου κεφαλήν, ὅπως ἂν ἐπιθῇς ‖ τὸν λύχνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ λύκου, καὶ βωμὸν ὠμὸν | στησσάμενος ἐγγὺς τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λύχνου, ἵνα ἐπιθύ-|σῃς τῷ θεῶι, καὶ εὐθέως εἰςέρχεται τὸ θεῖον πνεῦμα, ἔστιν | δὲ τὸ ἐπίθυμα λύκου ὀφθαλμὸς στύραξ κιννάμωμον | βδεηλαζα ἐστὶ ἔντιμον ἐν τοῖς ἀρώμασι καὶ σπονδὴν τέλε-‖(σον)

41. Pap. Berol. P. 7939. 25,5 × 14 cm. Ed. G. Zereteli BGU IV 1044. *Epistula ab homine agresti conscripta,* cuius manum attribuere licet quarto p. Chr. n. saeculo exeunti vel quinto ineunti. Cf. Pap. Lond. II Plate 95. Pap. Fior. Tav. XIII subscriptionem Aurelii Chairemonis. Pap. Amh. II Plate XXI.

Το[ῖς κ]υρίοις ἀδελφοῖς Ἄρων | Κορνήλι καὶ Σαραπάμων γραμα-|τέως καὶ οικεμαρτοι Ἀπφοὺς χαί(ρειν). | Πολλάκις γὰρ τήω ὑμῖν καὶ οἴδα-|τε τὰ χαρίσματα ὧν ποιηκὼς ‖ ἡμῖν. Ἑνὸς λεγόμενον Φαῆσις | ἐργάτης ἐμοῦ ἐστιν σπλήρω-|θαι τὸ λιτούργημα αὐτοῦ | ὑπὸ τοῦ ἠρηνάρχου, ἐμοῦ ἐργά-|ζετε καὶ ἀκξιῶ ὑμᾶς τοῦ-‖το χαρίζετε ἐμοῦ, ἐὰν δὲ | μὴ βόλησθαι τοῦτο χάριν | ἐμοί, ποιήσω ὑμῖς ζη-|μιᾶσθαι δέκα ἀντὶ τούτου | ἔρρωσθε (?) Quae Apphus litteris mandaverit, satis obscura; tamen haec videtur esse sententia: multa se in illos beneficia contulisse; itaque par esse, cum Phaëoseos liturgema ab irenarcha finitum esset, illos secum laborare (in agris?); sin nollent, se decies ulturum esse.

42 a. Pap. Berol. P. 9873. Hermupolis. Fragmenta codicis papyracei, alti 24 cm, lati 13 cm. Ed. W. Schubart BGU IV 1025 (Seite 16). Hic codex cursive scriptus continet res maxime diversas, sententias a praefecto pronuntiatas, versus magicos, apochas. Ex his *apocham* unam imagine damus, quam Eudoxius senator Hermupolis fecit Philammoni senatori, quarto p. Chr. n. saeculo exeunte vel quinto ineunte, i. e. circa annum 400 p. Chr. n. Cf. quae adnotavit ad hanc quaestionem U. Wilcken, Arch. f. Pap. III p. 302. Praeterea cf. Pap. Lond. I Plate 70. Wilcken, Tafeln V (de Germani cuiusdam victoria, Berl. Klass. V 1, p. 108 sequ.); nam hanc quoque manum initio V. p. Chr. n. saeculi dare malim. De codicibus e papyro confectis cf. quae exposui Buch b. d. Gr. u. Röm. 115 sequ.

Αὐρήλιος Εὐδόξιος Ἀθανασί[ου] β[ουλ]ε[υτὴς] Ἑρμοῦ πόλεως | τῆς λαμπροτάτης διαδότης Σ[ο]-ήνης Αὐρηλίῳ | Φιλάμμωνι Ἑρμοῦ βουλευ[τ]ὴς Ἑρμοῦ πόλεως | ἐπιμελητὴς γʹ ἰνδικτιῶνος. Ἔσχον παρὰ σοῦ | ἐν Ἑρμοῦ πόλει οἴνου ξέστας πεντακοσίους ἑβδο-‖μήκοντα ἑπτὰ καὶ κρέως λίτρας [ἑκ]ατὸν ἑβδο-|μήκοντα πέντε καὶ ἀχύρου λίτρας τρειςχει-λίας, ἐφ᾽ ᾧτέ με λημματίσαι σοὶ ἐν Σοήνῃ καὶ δοῦ-|ναί σοι ἄποχα γράμματα. Εὐδόξιος σεσημίωμαι | [10 litt.] καὶ ὁμοίως ἔχω σοῦ ὑπὲρ λόγου καρ-‖[πῶν γʹ ἰνδ(ικτιῶνος) οἴν]ου ξέστα(ς) ἑκατὸν τριάκοντα πέντε, | [ἐφ᾽ ᾧτέ με λημμα]τίσαι σοὶ αὐτὰ ἐπεὶ τῶν τόπων. | [2. m. Ἔσχον τὸ ἴ]σον Σιλβανὸς σεσημεί(ωμαι).

42 b. Pap. Berol. P. 7452. 9,5 × 12,5 cm. Ed. Fr. Krebs BGU II 609. *Apocha* conscripta die 16. mensis Hathyr = 12. XI. 441 p. Chr. n. Haec papyrus in arte palaeographica multum valet, quia raro inveniuntur documenta quinti p. Chr. n. saeculi quae certo anno attribui possint. Quo fit, ut hoc fragmentum imagine receptum sit in New Palaeogr. Society Plate 23 a.

Ὑπατίᾳ Φλ(αουίου) Κύρου τοῦ λαμπρο-|τάτου Ἀθὺρ ις τῆς ἑνδεκάτης | ἰνδικτιῶνος. Αὐρήλιος Ἀλύπιος | υἱὸς Νεφερᾶ σύμμαχος ἀπὸ κώμης | Κερκεθωήρεος Αὐρηλίᾳ Ἐνκίᾳ ‖ θυγάτηρ Πεκυσίου χερ (= χαίρειν). Ὁμολογῶ ἐσ-|χηκέν[αι] παρὰ [σοῦ] ἐπὶ [. . .

43 a. Pap. Berol. P. 10559. 24 × 22 cm. Hermupolis. Ed. U. v. Wilamowitz, Berliner Klassikertexte V 1, p. 82 sequ. *Epikedeion in honorem rhetoris cuiusdam defuncti compositum.* Duo folia codicis chartacei, quarto p. Chr. n. saeculo exeunte conscripti, id quod non solum scriptura sed etiam rebus in hoc carmine tractatis demonstrari videtur. Accedit, quod atramento quodam fusco usus est librarius illis ipsis temporibus vulgato. Puncta apostrophi hic illic inveniuntur, nec desunt spiritus; accentum raro admisit. Interdum in marginibus adscriptae sunt non solum emendationes, sed etiam variae lectiones, e. g. in tabula iuxta lineam septimam. Itaque textum huius carminis tam incertum fuisse cognoscimus, ut bibliopola in editione varias lectiones adiciendas curaret. Quam rem patefecit U. v. Wilamowitz in editione cit. Carmen ipsum constat e duabus partibus, quarum altera versu comico, altera versu epico composita est. Tabula exhibetur pars media paginae primae, qua magistri memoriam trimetris effert poëta.

οὐ χ[ωρὶς ἄ]λλος οὐκ' ἐγένετο σύλλογος (in margine: . . .ο[ὐ]δεὶς σύλλογος [ἔγεγον . . .]) |
τε δεῦρο ... ποτε
ἠκα[.]δι[.]νπερ συνελέγημεν πολλάκις (in margine sinistro emendatio quaedam nondum lecta | ὑ[με]ῖς τε πάντες ὑποθέσεως ἄλλης ὅρον | [ο]ὐκ ἂν προθύμως ἡδέως τ' ἠκ[ού]ετε | εἰ μὴ τὸν ἄνδρα [τ]ουτονὶ τεθνηκότ[α] ‖ λόγοις [ἐτί]μων· οἷς ἐτίμα πολλάκις | ἄλλ[ο]υς [ἐκ]εῖνος· καὶ γὰρ ἦν δεινὸς λέγειν

1 ου — ουκ' — quae in marg. adscripta sunt, magna ex parte propter tabulae angustiam exciderunt. **2** η puncto supra posito deletur; legendum est δι' ὃν τε δεῦρο. — **3** ορον — **4** ηδεωστ' — **6** οις. Sequuntur in margine dextro haec: οὐκ ἴστε πρώιην πῶς ἑτ[έραν ἠιρημένος] | [ὁ]δὸν τραπέσθαι τ[έκ]να τῆ[ς εὐφημίας] | δασκεν. θηνκα[. . .]ψευ [. . . reliqua adhuc iam non lecta. Deinde pergit poëta hunc in modum: laudandos esse discipulos propter pios adversus magistrum animos; nam cum eum videre non possent, duas imagines eius posuisse; alteram confecisse pictorum filios, alteram esse pictam unicuique in mente. Sed tunc semet ipsum (poetam) tertiam esse dedicaturum vivam atque loquentem, non cero usum sed carmine epico. Sin autem nimiis laudibus illum virum effere videatur, se vituperandum non esse. — **18** In margine dextro: καταλέγειν, varia lectio pro ἐμπεσεῖν.

43 b. Perg. Cairense. 10×16 cm. Hermupolis (Eschmunên). Ed. U. v. Wilamowitz, Berliner Klassikertexte V 1, p. 57 sequ. *Euphorionis carmen.* Membrana quam aspicis est pars inferior folii codicis satis magni. Librarius regula usus diligenter sine elegantia opus fecit, apostrophos, circumflexum l. 12, acutum l. 13 adiecit; reliqua manu recentiore addita esse videntur, l. 4 ἔρσῃ, 5 λύσατο 6 ερρήσσοντο, 7 αεικέα, 8 παιδὶ dubium, 9 λιπήνατο λαιμόν, 10 σφεδανοῖο, 12 νέῳι, ubi 1. m. ἑῷι scriptum esse videtur; 13 οκχόιη—βαρὺν λίθον, 14 επιήραρε δῆω, 15 in fine 2. m. ι. Inter litteras notabiles ο propter exiguitatem, ε, θ, σ tenues, φ amplum, ω paulo supra lineam. Manum quinto p. Chr. n. saeculo attribuendam esse opinor.

. . .] ὄπισθε | . . .]α φέροιτο | . . .]θι κάππεσε λύχνου | . . .] . α κατὰ Γλαυκώπιον Ἕρσῃ | [οὕνεκ' Ἀθ]ηναίης ἱερὴν ἀνελύσατο κίστην ‖ [. . .] . ης, ᾗ ὅσσον ὁδοιπόροι ἐρρήσσοντο | [Σκε]ίρων ἔνθα πόδεσσιν ἀεικέα μήδετο χύτλα | [ο]ὐκ ἐπὶ δήν· Αἴθρης γὰρ ἀλοιηθεὶς ὑπὸ παιδὶ | νωϊτέρης χέλυος πύματος λιπήνατο λαιμόν | ἢ καί νιν σφεδανοῖο τανυσσαμένη ἀπὸ τόξου ‖ Ταιναρίη λοχίῃσι γυναικῶν ἐμπελάτειρα | Ἄρτεμις ὠδίνεσσιν ἑῶι ταλάωρι μετάσποι, | ὀκχοίη δ' Ἀχέροντι βαρὺν λίθον Ἀσκαλάφοιο, | τὸν οἱ χωσαμένη γυίοις ἐπιήραρε Δηώ, | μαρτυρίην ὅτι μοῦνος ἐθήκατο Φερσεφονείῃ.

44 a. Perg. Berol. P. 6794. Quattuor paginae codicis satis magni, quas commemoravi Berl. Klassikertexte V 1, p. 3. *Iliadis* X (22), 407—418. Librarius diligenter scripsit; num ipse spiritus reliquaque adiecerit, dubito. Sexto p. Chr. n. saeculo codex conscriptus esse videtur. Cf. Franchi de' Cavalieri et Lietzmann, Spec. Cod. Graec. Vatic. tab. 3. praeterea membranam Demosthenicam nunc in museo Cairensi conservatam, cuius imaginem dedi Buch b. d. Gr. u. Röm. p. 113.

44 b. Pap. Berol. P. 10567. Fragmenta codicis chartacei alti 40 cm, lati 28 cm, qui amplectabatur unaquaque pagina 44—48 lineas. Ed. U. v. Wilamowitz, Berliner Klassikertexte V 1, p. 94 sequ. *Nonni Dionysiaca.* Habemus fragmenta librorum 14. 15. 16. Librarius punctis similibusque signis raris usus est; notanda tamen est linea pro ν finali posita, quam bis videbis in tabula. ι mutum interdum post opus confectum adiddisse videtur; neque desunt emendationes a librario adlatae. Manus perspicua sed deformis medium obtinet locum inter uncialem quam appellant et cursivam; cf. quo modo scripta sint α, π! Sexto vel septimo potius p. Chr. n. saeculo attribuendam esse hanc manum censeo. Tabula exhibet libri XV versus 84—90.

45. Pap. Berol. P. 11064. 32,5×19 cm. Hermupolis. Ed. P. M. Meyer BGU IV 1094. *Testimonium,* quo testatur Fl. Dorotheus colonum quendam Fl. Iohannis desecuisse aliquid ex agris suis; scriptum die altera mensis Phaophi Fl. Philoxeno consule = 29. IX. 525 p. Chr. n.

+ Φλάυϊος Δωρόθεος σχολαστικὸς καὶ ἔκδικος τῆς Ἑρμοῦ πόλ(εως) | Φλαυΐῳ Ἰωάννῃ τῷ ἐλλογιμωτάτῳ σχολαστικῷ ἀπὸ τῆς | αὐτῆς πόλεως. Κατὰ τὴν παρ[οῦ]σαν ἡμέραν ἥτις ἐστὶν | Φαῶφι δευτέρα τῆς παρ[ούσ]ης τετάρτης ἰνδικτιόνος | η Μαθείας υἱὸς Βοηθ(είας) τε καὶ ἐμ[οῦ] ἀπὸ κ[ώ]μης Σιγκερὴ ‖ κατέθετο ἐπ' ἐμοῦ καὶ τῆς Βοηθείας, ὅτι Μαθείας | καὶ αὐτοῦ Μαθείου καὶ παρεχώρησεν τῷ πλησίον | [ὑπὸ σοῦ γεγεωρ]γημένῳ ἀπὸ [τῶν αὐ]τῶν ἀρουρῶν /\

5 quid sibi velit η initio, nescio. — post υἱὸς Βοηθ, id quod sententia postulari videtur, vix legi potest; quae exstant, βονο esse existimaverim.

15—16 Fl. Dorothei subcriptio quam sua manu adiecit. 17—18 prima manu nomen consulis mensis dies indictio.

46. Pap. Berol. P. 7027. 52 × 18 cm. Memphis. Ed. Fr. Krebs, BGU I 255. *Vadimonium,* compositum Fl. Mauricio Imperatore anno 17. die 20. mensis Pachon = 15. V. 599 p. Chr. n. Hoc documentum exemplo insigni id scripturae genus quod aevi Byzantini esse dicimus, patefacit. Praeter ceteras has specta litteras: δ, λ, ρ, φ; lineolam supra υ positam. Cf. Pap. Lond. III Plate 96. Propter tabulae angustiam nihil nisi dextram partem damus; tamen in transcriptione totum invenies textum, ne deficiat sententia; binis lineis significavi, ubinam incipiat tabula.

[Ἐν ὀνόματι Ἰ]ησοῦ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ [καὶ σωτῆρ]ος ἡμῶν βασιλείας τοῦ θειοτάτου καὶ εὐσεβ|εστάτου ἡμῶν δεσπότου καὶ μεγίστου εὐεργέτου Φλ(αουίου) Μαυρικίου Τιβερίου τοῦ αἰωνίου | 2 [Αὐγούστου] ἔτους ἑπτακαιδεκάτ[ου ὑπατ]είας τοῦ αὐτοῦ εὐσεβεστάτου ἡμῶν δεσπότου || ἔτους ἑξκαιδεκάτου μη(νὸς) Παχὼν εἰκὰς ἰνδ(ικτιῶνος) τρίτης ἐν Μέμφ(ι) | 3 [. . . . . υἱ]ῷ Πτολεμαίου τοῦ εὐκλεεστάτου στρ[α]τηλάτου Αὐρήλιοι Ἰωάννης σκ[ύ]της, υἱὸς τοῦ μ||ακαρίου Ἠλιᾶ, καὶ Μηνᾶς ναύτης, υἱὸς τοῦ μακαρίου Συλαμίνου, καὶ | 4 [. . . . . πο]μαρίτης τῆς ὑμῶν [ἐνδ]οξ(ότητος), υἱὸς τοῦ μακαρίου Πέτρου, ἀμφότεροι ἀπὸ τῆς Μεμφ(ιτῶν) πόλεως χ||αίρ(ειν). Ὁμολογοῦμεν διὰ ταύτης ἡμῶν τῆς ἐγγράφου ἀσφαλείας ἐπομνύμε(νοι) | 5 [τὸν σεβάσ]μιον ὅρκον καὶ τὴν [βα]σιλικὴν σωτηρίαν ἐγγυᾶσθαι ἡμᾶς καὶ ἀναδέχεσθαι παρ' αὐτῆς ἐ|φ' ὅσον βούλεσθαι χρόνον Αὐρήλιον Ἀπακούθιον οὕτω καλούμενον | 6 [. . . . .] καὶ Ἁρφεύτην υἱὸν το[ῦ μακ]αρίου Μηνᾶ ἐπίκλην Κουκκουμα, τὸν ἡμῶν πολίτην, ἱστάμενον || καὶ τὴν ἰδίαν οἰκοῦντα καὶ ταῖς ὑμῶν προςτάξεσιν ἀσμένως ὑποκλεινόμε(νον) | 7 [. . . . .]μενον ἀλλ[. . .] ὁπηνίκα καιρῷ τοῦτον ἐπιζητήσεται [δ]ιαφερόν[τως] παραδώ||σωμεν ὑμῖν ἐν τῇ δημοσίᾳ φρουρᾷ τῆς προαναφερωμένης Μεμφιτῶν | 8 reliquiae dispersae, deinde καὶ θείων χαρα|κτήρων καὶ σεπτῆς κυριακῆς ἢ ἄλλης ἀπράκτου ἡμέρας |

47. Pap. Berol. P. 6825. 34 × 14 cm. Fajûm. Ed. U. Wilcken, BGU I 3. *Habitationis conductio,* die 13. mensis Payni anno tertio Fl. Phocae Imperatoris = 7. VI. 605 p. Chr. n. Initium deest in tabula; tamen lineas quas vides in margine superiore (5. 6 totius chartae) alia manu atque sequentes scriptas esse apparet. Corpus documenti manu perspicua confectum est; litterae et respiciunt ad scholam, quamquam intermiscentur formae cursivae, e. g. δ, ε, η, et prospiciunt ad minusculum quod dicimus scribendi genus, cf. tab. 49c et Franchi et Lietzmann, Spec. Codic. Graec. Tab. 5.

1. m. ἔτους τρίτου μετὰ τὴν ὑπατίαν τοῦ αὐτοῦ ἔτους | δευτέρου Παῦνι ιγ τέλει ὀγδόης ἰνδ(ικτιῶνος) ἐν Ἀρ(σινόῃ) | 2. m. Αὐρήλιος Μηνᾶς υἱὸς Ἠλιᾶ ἐνοι-|κιολ[ό]γος οὐσίας Θεοδοσακίου τοῦ ἐνδοξο-|τάτου στρατηλάτου ἀπὸ τῆς Ἀρσινοϊτῶ[ν] πό-|λεως ἀπὸ ἀμφόδου Κατωτέρου Αὐρηλίῳ | Κυρικῷ χοιρομαγείρῳ υἱῷ Μηνᾶ ἀπὸ [τῆ]ς αὐ-|τῆς πόλεως χ(αίρειν). Ὁμολογῶ ἑκουσίᾳ γνώμῃ συν-| 20 σου ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαύλε[ι]. Κυρία ἡ ὁμολο-|γία καὶ ἐπερ(ωτηθεὶς) ὡμ(ολόγησα) + 3. m. Μηνᾶς ἐνο[ι]κι-|ολόγος ὁ προκ(είμενος) σ[τοιχῖ] μοι ἡ ὁμολογία | ὡς πρόκειται. l. 14 σοι supra lineam. 16 ἀφε σεαυτοῦ pro ἀπὸ σ. Profitetur Menas sibi convenisse cum Cyrico haec: si vellet eicere Cyricum ex habitatione in Theodosacii domo sita invitum, se redditurum esse illi quae impendisset epauleos causa; contra si Cyricus vellet exire e domo, nihil illi fore restituendum.

48 a. Pap. Berol. P. 8789. 32,5 × 9,5 cm. Fajûm. Ed. F. Krebs, BGU III 725. *Cautio pecuniae mutuae acceptae,* confecta anno 8. Fl. Heraclii die 27. mensis Epiph = 21. VII. 615 p. Chr. n. in urbe Arsinoë. Superiorem partem omisimus. Manus satis cursiva, difficilis lectu.

(Aurelius Sambas et Eupraxia, ancilla Cyrilli stratelatae, spectabilissimo Ἄπα Ὀλ) 1 [. . . . .]χῳ τοῦ αὐτοῦ ἐνδοξοτάτου | ἀ[νδ]ρὸς χ(αίρειν). Ὁμολογοῦμεν ἐξ ἀλληλ(εγγύης) | ἐσχηκέναι ἡμᾶς παρὰ σοῦ διὰ χειρ(ὸς) | [εἰ]ς ἰδίαν ἡμῶν χρεία[ν] χρυσίου | [νομ]ισμάτια τρία παρὰ κεράτια || εἴκοσι τρία τέ[τ]αρτον χρ(υσίου) νο(μισμάτια) γ π(αρὰ) κερ(άτια) κγd | κεφαλαίου. τὴν δὲ τούτων ἀπόδοσίν | σ[ο]ι [ποιη]σόμεθα τῇ τριακάδι τοῦ | εἰσιόντος μηνὸς Μεσορὴ τῆς παρούσης | ἑβδόμης ἰνδ(ικτιῶνος) ἀτοκεὶ ἀναμφιβόλως. || Δώσω δέ σοι καὶ ὀρνίθια μεγάλα | τρία καὶ ἐπερ(ωτηθέντες) ὡμολ(ογήσαμεν). Αὐρήλ(ιος)

11 Sambas dabit aves, quia ὀρνεοτρόφος est. — 13 γμ vel γομ, sed neque γυνὴ neque γαμετὴ legi potest. —

Σαμβᾶ | κἀγὼ ἡ τούτου γμ + Εὐπραξία οἱ πρ(οκείμενοι) στοιχεῖ ἡμῖ(ν) | ὡς πρόκ(ειται)+ | 2. m. litteris latinis: + di emu Petru (signa adhuc non lecta) δι᾽ ἐμοῦ Πέτρου

15 subscriptio notarii.

48 b. Pap. Berol. P. 13269. 25 × 10 cm. Ed. C. Schmidt et W. Schubart, Berliner Klassikertexte VI p. 118. *E liturgia in diem natalem Iesu Christi celebrandam composita.* Scriptum esse videtur hoc fragmentum septimo p. Chr. n. saeculo vel paulo post. In Verso manus arabica, quam recentiorem esse non constat, quia his temporibus scribae promiscue utebantur utraque parte chartae. Textus quem legis secundum Ev. Luc. cap. 2,8 sequ. constitutus non solum in arte orthographica sed magis etiam in grammatica multos superat pravitate. Incipit his verbis: εις (×) α΄ δ΄ (quae ad melodiam spectare videntur) | Ἐν Βηθλεὲμ ποιμένης ἀγ-| ραυλοῦντες ἄγγελος τοῦ $\overline{\text{θυ}}$ (= θεοῦ) | reliqua in tabula: αὐτὴν εὐεγγελίσατο τὸν τόκον | τοῦ Ἐμμανουὴλ᾽ καὶ ποιμένης. Qua ratione nomina sacra contraxerint librarii, hoc loco amplius disserere alienum a re videtur esse; tamen aspicis nonnulla exempla $\overline{\text{KΥ}}$ = κυρίου ($\overline{\text{KC}}$, $\overline{\text{KΥ}}$, $\overline{\text{KΩ}}$, $\overline{\text{KN}}$), $\overline{\text{ΘN}}$ = θεὸν, $\overline{\text{XN}}$ = Χριστὸν, $\overline{\text{CPA}}$ = σωτῆρα. l. 9 $\overline{\text{ΔAΔ}}$ = Δαουίδ. 10 δόξα ἐν ἡψίστις θ(εο)ῦ καὶ ἐπὶ κῆς. Ad res: l. 4 ἀσώματος terminus ecclesiasticus aevi Byzantini = ἄγγελος.

49 a. Pap. Berol. P. 8984. 14,5 × 15 cm. E pago Latopolitico (Esneh). Ed. W. Schubart BGU III 972. *Cautio de vino,* quem mutuantur sub pignore fratres quidam a Dioscoro scriba Blemmyum. Manum septimo p. Chr. n. saeculo attribuendam esse puto; sed ne sexto quidem saeculo desunt exempla huius generis scribendi, cf. Pap. Lond. III Plate 91 b. Tabula exhibet nihil nisi partem inferiorem.

[ἀποδώσομ]εν ὑμῖν τὰ προκ(είμενα) οἴνου κόεις τετρακοσείας ἀνὰ τεσσάρ[ων καὶ ὑπαλ-]|[λάσσομεν πάν]τα τὰ βοΐδια ἡμῶν θηλικὰ καὶ ἀρσενικὰ μικρὰ [καὶ μακρὰ] | [μέχρι ἀποδό]σεως ⟨πρὸς⟩ τὰ προκ(είμενα) οἴνου ἀναμφιλόγος καὶ εἰ(ς) σὴν ἀσφ(άλειαν) πεποι[ήμεθα] | [nomen θυ]γάτηρ Παμούθου καὶ οἱ ταύτης υἱοῖς Αὐρ(ήλιοι) Παμούθου κ[αὶ . . . | . . .]σων οἴνου κόεις τετρακοσείας, καὶ στοιχεῖ ἡμῖν πάντα [τὰ προγεγρα(μμένα)] ‖ [nomen πα]ρακληθεὶς παρὰ τῶν προγεγραμμέ(νων) ἔγραφα ὑπὲρ αὐτῶ[ν ἀγραμμάτων] | [Ἐγρά]φη μηνὶ Ἐπεὶφ $\overline{\lambda}$ ἰνδ(ικτιῶνος) ἱε″+

49 b. Pap. Berol. P. 2783. 18 × 13,5 cm, inedita. *Epistolae fragmentum,* quod propter litterarum formas septimo p. Chr. n. saeculo scriptum esse persuasum habeo. Cf. Pap. Amh. II Plate XXIII. New Pal. Soc. 76. 152. 153. Pap. Fior. tav. XI. Partem superiorem papyri propter tabulae angustiam omisimus.

(πλὴν ἐλπίζω, ὅτι εὑρεθῆναι) | ἔχει καὶ οὔτε δύναται αὐτὸν φυγεῖν, ἵνα γὰρ εἴπ[ω] | ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν, κἂν μὴ ἐκέλευσέν μοι ὁ εὐκλ(εέσ)τ(ατος) | στρατηλ(ά)τ(ης) ζητηθῆναι αὐτὸν, ἀνάγκη πάντως | αὐτὸν εὑρεθῆναι, οὔτε γὰρ ἀφῶ τινα ἔξωθεν | τῆς κώμης αὐτοῦ εἶναι, μάλιστα ἄνθρωπον ‖ τοιοῦτον +

49 c. Pap. Berol. P. 2696. 10 × 15 cm. Ed. U. Wilcken BGU II 675. *Stephanus quidam illustrius iubet stipendia solvi vigili cuidam.* Scriptura minuscula manu septimi fere p. Chr. n. saeculi. Cf. Pap. Lond. III Plate 95; Wilcken, Tafeln, XX a.

+ Στέφανος σὺν θ(εῷ) ἰλλ(ο)ύ(στριος) δι᾽ ἐμ(ο)ῦ Μαρνιτο . . ωτ(. . .) $\underline{\chi}$ | Δαμιανῷ τῷ λαμπρο(τάτῳ) χρυσουπ(ο)δ(έκτῃ). Παρ(άσ)χ(ου) ἀπὸ προσόδω(ν) | ἕκτης ἰνδ(ικτιῶνος) Κοσμᾷ σιδηρ(ο)χ(. . .) ὁμ(οίως) ὑ(πὲρ) συμπληρ(ώσ)ε(ως) μ(ισ)θ(οῦ) φύλακ(ος) | τ(ο)ῦ προαστί(ου) Πᾶκι ἑορτῶ(ν) $\overline{\beta}$ Θῶθ καὶ Τῦβι τῆ(ς) αὐτ(ῆς) ς ἰνδ(ικτιῶνος) | ἀπὸ Ἀλε(ξανδρίνου) νο(μίσματος) α ϥ κβ, τῶ(ν) ἄλλω(ν) ϥ κγ ἤδη δοθ(έντων) αὐτ(ῷ) δι᾽ ἄλλ(ο)υ ἐπιστάλμα(τος) ‖ ἐπ᾽ ὀνόμα(τος) τ(ο)ῦ αὐτ(οῦ) Κοσμᾶ ὡς ὑ(πὲρ) μέρ(ους) ἀποτριβ(. . .) τ(ο)ύτων | ὀφειλομέ(νον) λογισθῆναι τῷ αὐτ(ῷ) φύλακ(ι) ὑ(πὲρ) τ(οῦ) σιδηρ(ο)χ(. . .) καὶ ἄλλω(ν) κλαπέντ(ων) | ἐκ τ(οῦ) αὐτ(οῦ) προαστί(ου) τῆ(ς) αὐτ(ῆ)ς ς ἰ(νδικτιῶνος) γί(νεται) δι᾽ ἀποδείξ(εως) τ(ο)ῦ αὐτ(οῦ) Κοσμᾶ Ἀλε(ξανδρῖνα) ϥ κγ | γί(νεται) Ἀλε(ξανδρῖνα) κεράτι(α) εἴκοσι τρία μό(να) . . . . π . . ραφ(. . .) δὲ μη(νὶ) τῷ | φερομέ(νῳ) Τῦβι δ τῆ(ς) αὐτ(ῆς) ἕκτ(ης) ἰν(δικτιῶνος) + (2 m.) + Τῦβ(ι) δ ς ἰ(νδικτιῶνος) χρυσοῦ ‖ κεράτια εἴκοσι τρία Ἀλεξ(ανδρῖνα) ϥ κγ Ἀλ(εξανδρῖνα) +Μαρνιτο +ͺ

1 puncta supra ι passim. 5 ϥ = κεράτια 10 ȣ = ου! 9 διαγραφ legi non potest 11 Μαρνιτο cf. l. 1.

50 a. b. Pap. Berol. P. 10677. E monasterio Sinuthii (Sohag). Volumen altum 45 cm, longum plus quam 500 cm, initio mutilatum. Totum compositum est viginti chartis; in tabula specta locum agglu-

tinationis prope marginem dexterum. In imagine: a = columna 9 tota; b: initia septem linearum eiusdem columnae tanta exhibentur quanta sunt in papyro. Ed. C. Schmidt et W. Schubart, Berliner Klassikertexte VI p. 55 sequ. cum 2 imaginibus. *Litterae paschales* Alexandri II (704—729) patriarchae Alexandrini, anno aut 713 aut 719 aut 724 adscribendae, quibus enuntiat ecclesiis monasteriis Aegypti, quanam die sint celebranda sollemnia paschae, ieiunia, pentecoste; praemittit sermonem de naturis Christi secundum Monophysitarum dogmata institutum. De protocollo et arabico et graeco, de auctore litterarum, de rebus tractatis l. c. amplius disseruimus. Scriptura grandis, qua uti solebant in actis publicis, cf. tab. 35; tamen libris potius quam epistolis et documentis comparanda est. Gravissima, quia certis temporibus attribui potest; quo fit, ut alias quoque papyros isdem fere temporibus assignare tunc primum contigerit, e. g. fragmentum, quod edidit B. Grenfell, Pap. Grenfell II 112 (New Palaeogr. Soc. 48), liturgiam, quam ed. P. de Puniet (Revue Bénédictine, janvier 1909. cf. Schermann, der liturg. Pap. von Dêr-Balyzeh). Praeterea tanta similitudo intercedit inter papyrum nostram et codicem Marchalianum (Franchi de' Cavalieri-Lietzmann, Spec. tab. 4), ut denuo sit quaerendum, quonam sit confectus saeculo codex ille prophetarum. — Supra ι et υ saepe bina puncta ¨ aut curva ⌒. Spiritus asper nonnumquam invenitur, circumflexus, apostrophus (cf. l. 30 γαρ' (!)— 33 αλλ'επαλληλοις), puncta passim neque desunt commata. Compendia: linea pro N finali, et reliqua quibus utuntur librarii in nominibus sacris: 2 $\overline{\text{ανων}}$ = ἀνθρώπων 3 $\overline{\text{Χυ}}$ = Χριστοῦ deinde $\overline{\text{Ιυ}}$ = Ἰησοῦ, $\overline{\text{υς}}$ = υἱὸς, $\overline{\text{πρι}}$ = πατρὶ, $\overline{\text{πνα}}$ = πνεῦμα; cf. tab. 48 b. Lemmata et in media linea et in margine significat librarius signo > cf. tab 31. Singulas sententias spatiis separare solet maioribus litteris praepositis. Emendationes haud rarae litteris nonnullis emersis; suprascripsit quoque hic illic quae omisit, e. g. l. 27. 31.

1 Πῶς δὲ καὶ αἱ παραδ[ό]σεις αἱ ἀποστολικαὶ ἐξουθένηνται αἱ τὴν σωτηρίαν παντὶ | τῶν ἀν(θρώπ)ων γένει ἄνωθεν ἐνκατασπείρασαι καὶ μνήμην φύσεων καὶ φύσεω(ν) (errore bis scriptum) | καὶ φυσικῶν ἰδιοτήτων ἐπὶ τοῦ ἑνὸς Χ(ριστο)ῦ ποιεῖσθαι μὴ διδάσκουσαι, νεωτέρω(ν)

CONSPECTVS TABVLARVM

b Berol. P. 7099, Libellus	67 p. C.
17 Berol. 14 283, Tab. cerata (Posidippi carmen)	saec. I p. C.
18 Berol. P. 6926, Nini fabula	saec. I p. C.
19 a Berol. P. 9739, Hesiodi catalogi	saec. I/II p. C.
b Berol. P. 10 560, Hesiodi catalogi	saec. III p. C.
c Berol. P. 6845, Homeri Ilias	saec. I/II p. C.
20 Berol. P. 9780, Didymi Scholia	saec. I/II p. C.
21 a Berol. P. 8912, Instrumentum mensae	79 p. C.
b Berol. P. 7882, Apocha	102 p. C.
c Berol. P. 9740, Apocha	142 p. C.
d Berol. P. 7233, Apocha	158/9 p. C.
22 a Berol. P. 6890, Epistola Hadriani	119? p. C.
b Berol. P. 6855, Acta archidicastae	135? p. C.
23 Berol. P. 7018, Venditio camelorum	144 p. C.
24 Berol. P. 6849, Mandatum	148 p. C.
25 Berol. P. 7017, Testamentum	155 p. C.
26 a Berol. P. 6889, Iurata testatio	159/60 p. C.
b Berol. P. 9002, De annona militari	185 p. C.
27 Berol. P. 7929, Epistola Chairemonis	saec. II p. C.
28 Berol. P. 7950, Epistola Apionis	saec. II p. C.
29 a Berol. P. 13 284, Corinna	saec. II p. C.
b Berol. P. 9810, Alcaeus	saec. II p. C.
30 a Berol. P. 13 217, Euripidis Cretes	saec. II p. C.
b Berol. P. 9908, Sophoclis Achaeorum conventus	saec. II p. C.
31 Berol. P. 9782, Commenta in Platonis Theaetetum	saec. II p. C.
32 a Berol. P. 6972, Libellus	219/20 p. C.
b Berol. P. 6865, Acta epistrategi	c. 200 p. C.
33 Berol. P. 6865, Edictum praefecti	c. 200 p. C.
34 a Berol. P. 6856, Professio censualis	202/3 p. C.
b Berol. P. 7081, Libellus	216 p. C.
35 Berol. P. 11 532, Epistola praefecti	209 p. C.
36 Berol. P. 10 524, Liturgiae locatio	236 p. C.
37 a Hamb. 99, Libellus libellatici	250 p. C.
b Berol. P. 10 538, Epistola senatus Oxyrh.	275 p. C.
c Berol. P. 9092, Apocha	286 p. C.
38 a Berol. P. 7922, Apocha	314 p. C.
b Berol. P. 7822, Hereditatis divisio	348 p. C.
39 Berol. P. 11 037, Agrorum conductio	372 p. C.
40 Berol. P. 5025, Pap. magica	saec. IV/V p. C.
41 Berol. P. 7939, Epistola	saec. IV/V p. C.
42 a Berol. P. 9873, Apocha	saec. IV/V p. C.
b Berol. P. 7452 Apocha	441 p. C.
43 a Berol. P. 10 559, Epikedeion	saec. IV p. C.
b Cair. Euphorion	saec. V p. C.
44 a Berol. P. 6794, Homeri Ilias	saec. VI p. C.
b Berol. P. 10 567, Nonni Dionysiaca	saec. VI/VII p. C.
45 Berol. P. 11 064, Testimonium	525 p. C.
46 Berol. P. 7027, Vadimonium	599 p. C.
47 Berol. P. 6825, Habitationis conductio	605 p. C.
48 a Berol. P. 8789, Cautio pecuniae	615 p. C.
b Berol. P. 13 269, Liturgica	saec. VII p. C.
49 a Berol. P. 8984, Cautio de vino	saec. VII p. C.
b Berol. P. 2783, Epistola	saec. VII p. C.
c Berol. P. 2696, Epistola	saec. VII p. C.
50 Berol. P. 10 677, Litterae Paschales	ca 719 p. C.

Frommannsche Hofbuchdruckerei (Hermann Pohle) in Jena. — 3909

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

1 DAS MURATORISCHE FRAGMENT und die monarchianischen prologe zu den evangelien, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.

2 DIE DREI ÄLTESTEN MARTYROLOGIEN, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 18 S. 0.40 M.

3 APOCRYPHA I: Reste des Petrusevangeliums, der Petrusapocalypse und des Kerygma Petri, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.

4 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN I: Origenes Homilie X über den propheten Jeremias, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 16 S. 0.30 M.

5 LITURGISCHE TEXTE I: Zur Geschichte der orientalischen Taufe und Messe im 2. und 4. jahrhundert, ausgewählt von Prof. D. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.

6 DIE DIDACHE, mit kritischem apparat herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.

7 BABYLONISCH-ASSYRISCHE TEXTE, übersetzt von Prof. Dr. Carl Bezold: I Schöpfung und Sintflut. 2. Aufl. 24 S. 0.40 M.

8 APOCRYPHA II: Evangelien, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 18 S. 0.40 M.

9 PTOLEMAEUS BRIEF AN DIE FLORA, herausgegeben von Prof. D. Dr. Adolf Harnack. 10 S. 0.30 M.

10 DIE HIMMELFAHRT DES MOSE, herausgegeben von Prof. D. Dr. Carl Clemen. 16. S. 0.30 M.

11 APOCRYPHA III: Agrapha, neue Oxyrhynchuslogia, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 20 S. 0.40 M.

12 APOCRYPHA IV: Die apokryphen briefe des Paulus an die Laodicener und Korinther, herausgegeben von Prof. D. Dr. Adolf Harnack. 23 S. 0.40 M.

13 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN II: Fünf festpredigten Augustins in gereimter prosa, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 16 S. 0.30 M.

14 GRIECHISCHE PAPYRI, ausgewählt und erklärt von Prof. D. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.80 M.

15/16 DER PROPHET AMOS, Hebräisch und Griechisch, herausgegeben von D. Johannes Meinhold und Prof. D. Hans Lietzmann. 32 S. 1.00 M.

17/18 SYMBOLE DER ALTEN KIRCHE, ausgewählt von Prof. D. Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.

19 LITURGISCHE TEXTE II: Ordo missae secundum missale Romanum, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 23 S. 2. Aufl. 0.40 M.

20 ANTIKE FLUCHTAFELN, ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. R. Wünsch. 28. S. 0.60 M.

21 DIE WITTENBERGER U. LEISNIGER KASTENORDNUNG 1522, 1523, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 24 S. 0.60 M.

22/23 DIE JÜDISCH-ARAMÄISCHEN PAPYRI VON ASSUAN sprachlich und sachlich erklärt von Prof. D. Dr. W. Staerk. 39 S. 1.00 M.

24/25 MARTIN LUTHERS geistliche lieder, herausgegeben von Prof. Dr. Albert Leitzmann. 31 S. 0.60 M.

26/28 LATEINISCHE CHRISTLICHE INSCHRIFTEN mit einem anhang jüdischer inschriften, ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 48 S. 1.20 M.

29/30 RES GESTAE DIVI AVGVSTI, herausgegeben von Prof. Ernst Diehl. 2. Aufl. 40 S. 1.20 M.

31 ZWEI NEUE EVANGELIENFRAGMENTE, herausgegeben und erklärt von Prof. D. D. H. B. Swete. 15 S. 0.50 M.

32 ARAMÄISCHE URKUNDEN zur Geschichte des Judentums im VI und V Jahrhundert vor Chr. sprachlich und sachlich erklärt von Prof. D. Dr. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.

33/34 SUPPLEMENTUM LYRICUM, neue bruchstücke von Archilochus Alcaeus Sappho Corinna Pindar, ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 2. Aufl. 44 S. 1.20 M.

35 LITURGISCHE TEXTE III: Die konstantinopolitanische messliturgie vor dem IX jahrhundert: übersichtliche zusammenstellung des wichtigsten quellenmaterials, von Dr. Anton Baumstark. 16 S. 0.40 M.

36 LITURGISCHE TEXTE IV: Martin Luthers Von ordnung gottesdiensts, Taufbüchlein, Formula missae et communionis 1523, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 24 S. 0.60 M.

37 LITURGISCHE TEXTE V: Martin Luthers Deutsche Messe 1526, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 16 S. 0.40 M.

38/40 ALTLATEINISCHE INSCHRIFTEN, ausgewählt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 64 S. 1.80 M.

41/43 FASTI CONSULARES IMPERII ROMANI von 30 v. Chr. bis 565 n. Chr. mit kaiserliste und anhang, bearbeitet von Willy Liebenam. 128 S. geh. 3 M., gbd. 3.40 M.

44/46 MENANDRI reliquiae nuper repertae edidit Prof. Dr. Siegfried Sudhaus. 64 S. 1.80 M., in Leinenband 2.20 M.

47/49 LATEINISCHE ALTKIRCHLICHE POESIE, ausgewählt von Prof. D. Hans Lietzmann. 64 S. 1.50 M.

50/51 URKUNDEN ZUR GESCHICHTE DES BAUERNKRIEGES UND DER WIEDERTÄUFER, herausgegeben von Prof. Dr. H. Böhmer. 35 S. 0.80 M.

52/53 FRÜHBYZANTINISCHE KIRCHENPOESIE I: Anonyme hymnen des V—VI jahrhunderts ediert von Dr. Paul Maas. 32 S. 0.80 M.

54 KLEINERE GEISTLICHE GEDICHTE DES XII JAHRHUNDERTS, herausgegeben von Prof. Dr. A. Leitzmann. 30 S. 0.80 M.

55 MEISTER ECKHARTS BUCH DER GÖTTLICHEN TRÖSTUNG UND VON DEM EDLEN MENSCHEN (LIBER BENEDICTUS), herausgegeben von Prof. Dr. Philipp Strauch. 51 S. 1.20 M.

56 POMPEIANISCHE WANDINSCHRIFTEN UND VERWANDTES, ausgewählt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1.80 M.

57 ALTITALISCHE INSCHRIFTEN, ausgewählt von Privatdozent Dr. H. Jacobsohn. 32 S. 0.80 M.

58 ALTJÜDISCHE LITURGISCHE GEBETE, ausgewählt und mit kurzen einleitungen herausgegeben von Prof. D. Dr. W. Staerk. 32 S. 1.— M.

59 DER MISCHNATRAKTAT BERAKHOTH IN VOKALISIERTEM TEXT mit sprachlichen und sachlichen bemerkungen von Prof. D. Dr. W. Staerk. 16. S. 0.60 M.

60 EDUARD YOUNGS Gedanken über die Originalwerke in einem Schreiben an Samuel Richardsohn, übersetzt von H. E. von Teubern, herausgegeben von Dr. Kurt Jahn. 46 S. 1.20 M.

61 LITURGISCHE TEXTE VI: Die Klementinische liturgie aus den Constitutiones apostolorum VIII nebst anhängen, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.

62 VULGÄRLATEINISCHE INSCHRIFTEN, herausgegeben von Prof. Dr. Ernst Diehl. 176 S. 4.50 M., geb. 5.— M.

63 GOETHES ERSTE WEIMARER GEDICHTSAMMLUNG mit varianten, herausgegeben von Prof. Dr. Albert Leitzmann. 35 S. 0.80 M., elegant kartoniert 1.20 M.

64 DIE ODEN SALOMOS, aus dem syrischen übersetzt, mit anmerkungen von Prof. Dr. A. Ungnad und Prof. D. Dr. W. Staerk. 40 S. 0.80 M.

65 AUS DER ANTIKEN SCHULE. Sammlung griechischer texte auf papyrus, holztafeln, ostraka, ausgewählt und erklärt von Dr. Erich Ziebarth. 23 S. 0.60 M.

66 DIE FRÖSCHE DES ARISTOPHANES, mit ausgewählten antiken scholien, herausgegeben von Dr. Wilhelm Süss. 90 S. 2.— M., geb. 2.40 M.

67 DIETRICH SCHERNBERGS SPIEL VON FRAU JUTTEN 1480, nach der einzigen überlieferung im druck des Hieronimus Tilesius (Eisleben 1565), herausgeg. von Edward Schröder. 56 S. 1.20 M.

68 LATEINICHE SACRALINSCHRIFTEN, ausgewählt von Dr. Franz Richter.

69 POETARUM ROMANORUM VETERUM reliquiae, selegit Ernestus Diehl. 165 S. brosch. 2.50 M., geb. 3.— M.

70 LITURGISCHE TEXTE VII. Die preussische Agende im Auszug, herausgegeben von Hans Lietzmann. 42 S. brosch. 0.80 M., geb. 1 M.

71 CICERO PRO MILONE, mit dem commentar des Asconivs und den Scholia Bobiensia, herausgegeben von Dr. Paul Wesser. 74 S. brosch. 1.60 M., geb. 2.— M.

72 DIE VITAE VERGILIANAE UND IHRE ANTIKEN QUELLEN, herausgegeben von Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1.50 M.

73 DIE QUELLEN VON SCHILLERS UND GOETHES BALLADEN, zusammengestellt von Albert Leitzmann. 51 S. brosch. 1.20 M., geb. 1.50 M.

74 ANDREAS KARLSTADT von abtuhung der bilder und das keyn bedtler unther den Christen seyn sollen 1522 und die Wittenberger Beutelordnung, herausgeg. von Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.

75 LITURGISCHE TEXTE VIII. Die sächsische Agende im Auszug, herausgegeben von Hans Lietzmann. 36 S. brosch. 0.80 M., geb. 1.— M.

76 AUSWAHL AUS ABRAHAM A. S. CLARA, herausgeg. von Prof. Dr. Karl Bertsche. 47 S. 1.— M.